

សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធច្នៃចុងក្រោយ - ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០១៥

១ ទិវាសាហ្គណា

កេរដំណែលអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវ ៖
សេចក្តីសង្ឃឹមដែលជាយុទ្ធានៃព្រលឹង ទំព័រ ១៤

ទាំងអស់មិនត្រូវបានបាត់បង់ឡើយ ៖ មេរៀនទាំងឡាយ
ចេញពីជីវិតរបស់ព្យាការី យ៉ូសែប ស្ទីត ទំព័រ ២០
របៀបរស់នៅដោយសុចរិតនៅក្នុងពិភពលោកដ៏ទុច្ចរិត ទំព័រ ២៦
រៀបចំខ្លួនសម្រាប់ទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ទំព័រ ៥៥, ៧៦, ៧៨, ៧៩



« ដូច្នោះ អស់អ្នកណាដែលព្រាត្រឡប់ស្ម័គ្រខ្ញុំទាំងនេះ ហើយប្រព្រឹត្តិតាម ខ្ញុំនឹងផ្សំអ្នកនោះដូចជាមនុស្ស
ប៊ិនប្រយ័ត្ន ដែលសង់ផ្ទះខ្លួននៅលើថ្ម
« រួចភ្លៀងធ្លាក់មក ទឹកជំនន់ឡើង ហើយខ្យល់បក់ប៉ះនឹងផ្ទះនោះ តែមិនបានរលំទេ ពីព្រោះបានសង់
នៅលើថ្ម » ។

ម៉ាតាយ ៧:២៤-២៥



សាលិខិត

- 4 សាលិខិតគណៈប្រធានទីមួយ៖ ស្រួលទាំងអស់ ដោយ ប្រធាន ខៀវច័រ អេស៊ូ អុធីដូហ្វ
- 7 សាលិខិតបង្រៀនស្មារសុខនុត្តិ៖ លក្ខណៈដ៏ទេវភាព របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ — ប្រកបដោយការអត់ទោស និង មេត្តាករុណា

នៅលើក្របមុខ
ខាងមុខ ៖ រចនារូបភាពដោយ ជាន ប៊ី ខាងក្នុងក្របមុខ ៖ រូបថតដោយ របប៊ី ចច / ភូមិសាស្ត្រវិទ្យាប្រឌិតជាតិ ។ ខាងក្នុង ក្របខាងក្រោយ ៖ រូបថតដោយ វិណាត អិម. មែនី ។

អត្ថបទពិសេសៗ

- 14 ពួកអ្នកត្រួសត្រាយ ៖ បាយត្រាយសម្រាប់សម័យ បច្ចុប្បន្ន
ដោយ អែលឌើរ ម៉ាកីស ប៊ី ណាស
រៀនពីរបៀបដែលវិញ្ញាណនៃអ្នកត្រួសត្រាយ អាចក្លាយជាយុទ្ធជាមួយសម្រាប់យើងនៅ សព្វថ្ងៃនេះ ។
- 20 ការលេចចេញមកនៃព្រះគម្ពីរមរណ៍
ដោយ ម៉ាតាយ អេស ហ្វឡាន
ដូចជា យ៉ូសែប ស្ទីវ ដែរ អ្នកមិនចាំបាច់ មានជីវិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ដើម្បីធ្វើជាឧបករណ៍ ដ៏មានចេតនានៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះ ឡើយ ។
- 26 ត្រួតកាត់រង្វាន់នៃសេចក្តីសុចរិត
ដោយ អែលឌើរ ប្យូនធីន អិល យុក
តើយើងអាចរីករាយជាមួយនឹងរង្វាន់នៃ សេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារយើង ដោយរបៀបណា ?
- 34 សាសនា និង រដ្ឋាភិបាល
ដោយ អែលឌើរ ហ្វឡាន អាន់ឌើរសិន
ពួកបរិសុទ្ធច្នៃច្នៃក្រោយមានទំនួលខុសត្រូវ មួយ ក្នុងការធ្វើជាពលរដ្ឋល្អ មិនថាពួកគេ រស់នៅកន្លែងណាឡើយ ។

ផ្នែកទាំងឡាយ

- 8 សៀវភៅកត់ចំណាំសន្និសីទខែ មេសា ឆ្នាំ ២០១៥
- 10 អ្វីដែលយើងជឿ ៖ ការរៀបចំសាសនាចក្រភីទេរោកា
- 12 ព័ត៌មានសាសនាចក្រ
- 38 សំនៀងពួកបរិសុទ្ធច្នៃច្នៃក្រោយ
- 80 លុះត្រាយើងធូបនៀត៖ អំពីកូនចៀម និង អ្នកគង្វាល ដោយ ប្រធាន ផែមស៍ អ៊ី. ហ្វោស្ត

46



- 42 ពោរពេញដោយការសំរើក និង ចាមពល
ដោយ បនដល មេ រីយច
សូមប្រតិបត្តិការអនុវត្តន៍មួយនេះ នៅក្នុង
ជីវិតអ្នក និង មានសុខភាពកាន់តែប្រសើរ
មានថាមពលកាន់តែច្រើន និង ការបំផុស
គំនិតកាន់តែខ្លាំងឡើង ។
- 46 សសនៃភាពរឹងមាំនៃប្រទេស ហុងគ្រី
ដោយ ម៉ាកសែល ចច
ដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនាំមកនូវ
សេចក្តីសង្ឃឹម សេចក្តីជំនឿ និង ភាពរឹងមាំ
ដល់មជ្ឈិមវ័យយុវជននៅប្រទេស ហុងគ្រី ។

- 48 ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ — ម្ចាស់នៃសេចក្តីសុខសាន្ត
របស់យើង
ដោយអែលឌើរ វ៉ែល អិម ណិលសុន
ប្រភពនៃសេចក្តីសុខសាន្តដ៏ពិត និង
មិនចេះចប់គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។
- 51 ចំនែងគោលដៅ
- 52 រូបរាងជាស្រេច ដើម្បីទទួលបានបច្ចុប្បន្នភាព
មីលគីស្សាដេក ?
សូមរៀនបន្ថែមទៀត អំពីសម្បថ និង សេចក្តី
សញ្ញានៃបច្ចុប្បន្នភាព ។
- 56 ការរៀបចំដើម្បីចូលក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់
ដោយ អែលឌើរ ខេន អេហ្វ វ៉ែតស៍
កាលដែលអ្នកពង្រីកនូវកម្រិតនៃភាពចាស់
ខ្ញុំខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នក នោះអ្នកនឹងមាន
បំណងប្រាថ្នារៀបចំ និង ចូលក្នុងព្រះវិហារ
បរិសុទ្ធ ។
- 60 ស្វែងរករបៀបមួយដើម្បីអត់ទោស
ដោយ យូនី ប្រោន
តើអ្នកអត់ទោសដោយរបៀបណាទៅ
នៅពេលដែលវាហាក់បីដូចជាមិនអាច
នឹងលះបង់ការឈឺចាប់បាននោះ ?
- 62 ភ្នំរូបភាព ៖ ព្រះអាទិត្យរះចែងចាំង
- 63 តន្ត្រីនៅក្នុងជីវិតខ្ញុំ
ដោយ សារីណា ដី សេវ៉ាសា ចិកហ្សៀរ
ខ្ញុំបានយកឈ្នះភាពភ័យខ្លាចរបស់ខ្ញុំដើម្បី
ចែកចាយទេពកោសល្យរបស់ខ្ញុំ ។



66

- 64 ខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់ព្រះដូចជាមិត្តភក្តិម្នាក់
ដោយ អែលឌើរ ហ្វីន មេ យូសេដា
ព្រះវរបិតាស្នាក់អាចជាមិត្តភក្តិដ៏ជិតស្និទ្ធរបស់
អ្នក ។ សូមអធិស្ឋានទៅកាន់ទ្រង់ ហើយ
ទ្រង់នឹងត្រាស់ស្តាប់ ។
- 66 ការធ្វើដំណើររបស់អាណា
ដោយ ធរីស៊ីកា ឡាសិន
ពេលអាណាបានមកដល់អាមេរិក នាងពុំ
ស្គាល់នរណាម្នាក់សោះ ហើយគ្មាននរណា
ម្នាក់និយាយភាសានាងឡើយ ។ បន្ទាប់មក
នាងបានចងចាំពីដំបូន្មានរបស់ម្តាយនាង
ដែលឲ្យអធិស្ឋាន ។
- 70 ព្រះរមិលស្តាតឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ
ដោយ ចច អ៊ី
ខ្ញុំដឹងថា ខ្ញុំអាចជួយបងដើម្បីដូចម្តាយរបស់ខ្ញុំ
ដោយការតមអាហារ និង ការអធិស្ឋាន ។
- 71 តន្ត្រី ៖ ចូរមកតាមខ្ញុំ
ដោយ យ៉ូហាន ឆីន ឌីន ឡាសិន និង សារីណា ដី ច្រីន
ដោយ យ៉ូហាន ឆីន ឌីន ឡាសិន និង សារីណា ដី ច្រីន
- 72 ពេលវេលាសម្រាប់ព្រះគម្ពីរ៖ រៀនរៀបរៀងប្រតិ
ទេពកោសល្យ
ដោយ ឆីន ឌីន ឡាសិន
- 74 ទំព័ររបស់យើង
- 75 ឱតប័ណ្ណព្រះវិហារបរិសុទ្ធ
- 76 តើយើងធ្វើអ្វីនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?
ដោយ ខ្សុលីន ខុលីន
- 78 ខ្ញុំនឹងទៅទីនោះថ្ងៃមួយ
ដោយ ម៉ារី អិម
ខ្ញុំបានរៀបចំដើម្បីទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។
- 79 សារីណា ដី ច្រីន ៖ តើមានសកលាម្សិលណា
នៅពេលខ្ញុំចូលទៅខាងក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?
ដោយ អែលឌើរ ឆែល អិល អាន់ឌើរសិន

48



ចាំមើលថា តើអ្នក
អាចរកឃើញរូប
លីអាហ្វណាដែល
លាក់នៅក្នុងលេខនេះ
ដែរឬទេ ។ តម្រូវ ៖
សូមបញ្ចប់ឃ្លា ៖ « ខ្ញុំ
ចូលចិត្តមើលវិហារ
បរិសុទ្ធ ។ . . . »



ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០១៥ រៀល ១៤ លេខ ៤
 លើអាហ្វណា ១២៥៦៧ ២៥៨
 ទស្សនាវដ្តីអន្តរជាតិរបស់សហគមន៍ក្រុងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធច្រើនក្រោយ
 គណៈប្រធានទីមួយ ៖ ចូម៉ាស អេស. ម៉ិនសុន. ហាមី ប៊ី. អាវ៉ាង. ដៀម៉េរ អេស.
 អុយដូញ

ក្លឹបនៃពួកសារកងបញ្ជីនាគ ៖ ប៊ិយដី ខេ. ឆាកី, អិល. ចេ កែវ, វិស្សល អិម.
 ណាលសុន, ដាណូន អេក. អូក, អិម. វិស្សល ចាឡង, វិធាង ដី. ស្តេត, រ៉ូមីត ខី.
 ហែល, ផ្រេហ្វ អិ. ហ្វូឡិន, ដេវីឌ អេ. បែដណា, យ៉ូនធីន អិល. យុក, ខី ចត.
 គ្រីស្ទូហ្វីសិន, នែល អិល. អាន់ដេសិន

អ្នកកែសម្រួល ៖ ក្រេក មេ. ខាដុន
 អ្នកប្រឹក្សា ៖ សម័យវិន ប៊ី អាណុល, ឡាវី អ៊ី ឡាវីន, ដេមស៍ ប៊ី ម៉ាទីណូ,
 យ៉ូសែប ដេបុលយូ ស៊ីតាទី គ្រីស្ទូហ្វែល ហ្វូលឌិន

នាយកគ្រប់គ្រង ៖ ដេវីឌ ជី. វ៉ែន
 នាយកគាំទ្រគ្រួសារ និង សមាជិក ៖ វ៉ែនសេនី មេ. វ៉ែញ
 នាយកទស្សនាវដ្តីសាសនាគ្រូ ៖ អាវ៉ែន អិ. ឡាយប៊ិច
 អ្នកគ្រប់គ្រងព័ត៌មានកុមារ ៖ ហ្គាស្ទ ខាណុន

អ្នកគ្រប់គ្រងផ្នែកកែសម្រួល ៖ អិ. វ៉ាល ចនសុន
 មន្ត្រីនាយកអ្នកគ្រប់គ្រងផ្នែកកែសម្រួល ៖ ហ្វែន ឌី

មន្ត្រីនាយកផ្នែកបោះពុម្ព ៖ លីស្កា ស៊ី ឡាយប៊ិច
 និពន្ធ និងកែសម្រួល ៖ ប្រីតបារី ប៊ិចជី, ដេវីឌ ឌីកសុន, ដេវីឌ មេ. អេដវីង,
 ម៉ាតាយ ខី. ហ្វូលតត, ឡាវី ហ្វូលឡេ ហ្វែវ មេ. ហ្វូឡា, ឡាវីន ធីត ធីត ហ្វូល,
 មិនឌី អាន់ ឡេវីត ម៉ែយ៉េល អិ. ម៉ូស, សាលី ចនសុន អូឌេយ៉ក, យ៉ូសែប ចេ កីត,
 ដេន កីនប៊ូរីហ្វ, វិធាង អិម. វ៉ែន, ប៊ុល ប៊ែនធីនប៊ែដ, ម៉ាស្កា វីឌីសុន

នាយកគ្រប់គ្រងផ្នែកសិល្បៈ ៖ ដេ. ស្តេត ឡូដស៊ីន
 នាយកផ្នែកសិល្បៈ ៖ ចាត អិ. ក៏លីសុន

រចនាប្លង់ ៖ ជីនីត អាន់ឡូ, ហ្វេ កី. អាន់ឡូ, មែនឌី អិម. មែនឌី, ស៊ី. យ៉ែបប៊ិល
 ប៊ុត, ចូម៉ាស ធាល, ណាត ហ្វែនសេ, ខូលីន ហ្វែនឌី, ហេក គី. ចនសុន, ស្តេសាន ឡូ
 ហ្វែន, ស្តេត អិម. ម៉ូយ, ម៉ាក ដេបុលយូ, ប្រីសុន, ប្រាត ធីរ៉ា, ឈ. ឌីកូល កែយ៉ែនហ្វូស

អ្នកសម្របសម្រួលកម្មវិធីបោះពុម្ព ៖ ខូលីន នៃឈើ អាន
 អ្នកគ្រប់គ្រងផ្នែកផលិតកម្ម ៖ ដេន អាន ក៏លីសុន

ផលិតកម្ម ៖ ខនឌី ប៊ូស្ត្រ ប្រីត, ធូលី ម៉ែដេត, កាធី ដន់ខេន, ប្រាយអែន ដេបុលយូ.
 អីត, ដេសិន តេឡែ, ជីនី ហ្វែនឌី, ដេ. ឌីលសុន, ហ្វេលី ចេត ក៏លីសុន
 អ្នកពិនិត្យមុនការបោះពុម្ព ៖ ដេប៊ូ អិល. ម៉ាទីន

នាយកផ្នែកបោះពុម្ព ៖ ក្រេហ្វ ខេ. លែតវីត
 នាយកផ្នែកចតតាម ៖ ស្តេហ្វាន អិ. គ្រីស្ទីនស៊ីន

ចំពោះការដាវ និង តម្លៃនៅខាងក្រៅសហរដ្ឋអាមេរិក និង កាណាដា សូមចូលទៅកាន់
 គេហទំព័រ store.lds.org ឬ សូមទាក់ទងមន្ត្រីមួយលំដាប់សាសនាគ្រូ
 ក្នុងមូលដ្ឋានរបស់អ្នក ឬ ទាក់ទងអ្នកដឹកនាំដ៏ ឬ សំខាន់របស់អ្នក ។
សូមធ្វើអត្ថបទ និងសំណួរទាំងឡាយ តាមអ៊ីម៉ែលទៅគេហទំព័រ
liahona.lds.org តាមអ៊ីម៉ែលទៅកាន់ liahona@ldschurch.org ឬ
 តាមសំបុត្រគេហទំព័រ [**លើអាហ្វណា** \(ពាក្យក្នុងព្រះគម្ពីរមែនមានន័យថា « ត្រីវិស័យ » ឬ « វត្តនាំផ្លូវ » \)
 ត្រូវបានបោះពុម្ពជាភាសា អាល់បានី, អាមេនី, ប៊ីស្កាមា, ប៊ុលហ្គារី, ខ្មែរ, សេរីម៉ាណូ,
 ចិន, ចិន \(ងាយស្រួល \), គ្រូអាល, តៃគី, បារាំង, ហ្វូឡង់, អង់គ្លេស,
 អេស្ប៉ាណូ, ហ្វីលីពីន, ហ្វ្រង់ស្ទង់, ហាវ៉ៃ, អាល្លឺម៉ង់, ក្រិច, ហ្វ្រង់ស្ទង់, អាល្លឺម៉ង់, អាល្លឺម៉ង់, អាល្លឺម៉ង់, អាល្លឺម៉ង់,
 តណ្ហានេស៊ី, អ៊ីតាលី, ជប៉ុន, គីរីបាទី, កូរ៉េ, ឡាវីន, លីទុយអានី, ម៉ាឡាយស៊ី,
 ម៉ាស្សេល, ម៉ុងហ្គោលី, ម៉ុងហ្គោលី, ម៉ុងហ្គោលី, ម៉ុងហ្គោលី, ម៉ុងហ្គោលី, ម៉ុងហ្គោលី, ម៉ុងហ្គោលី,
 អេស្ប៉ាណូ, ស្នាហ្វីលីពីន, ស្នាហ្វីលីពីន, ស្នាហ្វីលីពីន, ស្នាហ្វីលីពីន, ស្នាហ្វីលីពីន, ស្នាហ្វីលីពីន,
 អេស្ប៉ាណូ, ស្នាហ្វីលីពីន, ស្នាហ្វីលីពីន, ស្នាហ្វីលីពីន, ស្នាហ្វីលីពីន, ស្នាហ្វីលីពីន, អ៊ីដូ
 នេស ប៊ៀតណាម ។ \(ការចេញផ្សាយប្រចាំឆ្នាំ គឺប្រែប្រួលទៅតាមភាសា \) ។](http://liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA 1</p>
</div>
<div data-bbox=)

© 2015 ដោយ Intellectual Reserve, Inc ។ រក្សាសិទ្ធិគ្រប់យ៉ាង ។ បោះពុម្ព
 នៅសហរដ្ឋអាមេរិក ។

អត្ថបទ និង សម្ភារដែលមើលឃើញ ដែលមាននៅក្នុង **លើអាហ្វណា** អាច
 ចតចម្លងយកទៅប្រើប្រាស់ជាបន្ទាប់បន្សំ ដែលមិនមែនជាការធ្វើពាណិជ្ជកម្មតាម
 សាសនាគ្រូ ឬ តាមគេហទំព័រឡើយ ។ សម្ភារដែលមើលឃើញ មិន
 អាចចតចម្លងបានឡើយ ប្រសិនបើមានដាក់បម្រាម ដែលបានចម្លងបង្ហាញត្រង់
 បន្ទាត់សម្គាល់ ដែលនៅជាមួយនិងរូបសិល្បៈ ។ សំណួរទាក់ទងនឹង
 ការរក្សាសិទ្ធិ គួរតែសាកសួរទៅកាន់ Intellectual Property Office,
 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA អ៊ីម៉ែល ៖
cor-intellectualproperty@ldschurch.org ។

For Readers in the United States and Canada:
 July 2015 Vol. 14 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Cambodian (ISSN
 1538-4535) is published six times a year (January, April, June, July,
 October, and December) by The Church of Jesus Christ of Latter-
 day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA
 subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable
 taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
 required for change of address. Include address label from a recent
 issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian
 subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
 Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American
 Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store
 .lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)
 POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL
 AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution
 Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-
 0368, USA.

គំនិតទាំងឡាយសម្រាប់ព្រឹត្តិការណ៍ជួបជុំក្រុមគ្រួសារ

ច្បាប់នេះមាននូវអត្ថបទ និង សកម្មភាពនានាដែលអាចយកទៅប្រើប្រាស់សម្រាប់ព្រឹត្តិការណ៍ជួបជុំក្រុមគ្រួសារ ។ ខាងក្រោមនេះគឺ
 ជាឧទាហរណ៍ពីរ ។



« ការលេចចេញកន្លែងព្រះគម្ពីរមែន » ទំព័រ ២០ ៖ ថ្វី
 បើមានភាពទន់ខ្សោយផ្ទាល់ខ្លួនរបស់លោកដីដោយ ក៏
 យ៉ូសែប ស្ទីត បានក្លាយទៅជាឧបសគ្គនៅក្នុងព្រះហស្ត
 ព្រះអម្ចាស់ ពេលដែលលោកបានពុះពារធ្វើតាមព្រះអង្គ
 សង្គ្រោះ ។ យើងក៏អាចធ្វើជាឧបសគ្គនៅក្នុងព្រះហស្ត
 ព្រះអម្ចាស់ផងដែរ ពេលដែលយើងពុះពារធ្វើឱ្យកែលម្អ
 និង ក្លាយទៅជាដៃគូព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ។ សូមគិត
 ប្រកបដោយការអធិស្ឋានអំពីការដាក់គោលដៅដោយផ្ទាល់
 ខ្លួន និង ជាក្រុមគ្រួសារ ។ អ្នកអាចពិភាក្សាពីភាពខ្លាំង
 និង ទេពកោសល្យទាំងឡាយរបស់សមាជិកម្នាក់ៗនៃក្រុម
 គ្រួសារ ហើយពិភាក្សាពីរបៀបដែលអ្នកអាចប្រើប្រាស់
 ភាពខ្លាំងរបស់អ្នកដើម្បីជួយគ្នាទៅវិញទៅមកឲ្យសម្រេច
 បានគោលដៅនីមួយៗ ។ សូមនិយាយអំពីរបៀបដែលអ្នក
 ម្នាក់ៗអាចប្រើប្រាស់ភាពខ្លាំងរបស់អ្នក ដើម្បីពង្រឹងកិច្ចការ

របស់ព្រះអម្ចាស់ទៅមុខ ដូចជាព្រាហ្មា យ៉ូសែប ស្ទីត បាន
 ធ្វើដែរ ។

« ការធ្វើដំណើររបស់អាណា » ទំព័រ ៦៦ ៖ សូមពិចារណា
 ក្នុងការជួយដល់ក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នកដើម្បីរក និង រក្សា
 ទុកនូវរឿងរ៉ាវនានាពីប្រវត្តិក្រុមគ្រួសារអ្នក ។ អ្នកអាចនឹង
 ធ្វើផែនការទាំងឡាយ ដើម្បីសម្ភាសន៍ជីដូន ឬ ជីតាម្នាក់
 អានកំណត់ហេតុក្រុមគ្រួសារ និង ឯកសារផ្សេងៗទៀត
 ឬ មើល FamilySearch.org ។ នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍ជួបជុំក្រុម
 គ្រួសារខាងមុខនេះ សូមចែកចាយរឿងរ៉ាវនានា ហើយ
 ពិភាក្សាពីរបៀបដែលបុគ្គលិកជនរបស់អ្នកគឺជាជីដូន ។
 សូមពិចារណាក្នុងការបន្ថែមរឿងរ៉ាវនានាចូលទៅក្នុងផ្នែក
 “Memories” នៅក្នុង FamilySearch.org ។

ជាភាសារបស់អ្នក

លើអាហ្វណា និង ធនធានផ្សេងទៀតរបស់សាសនាគ្រូ មានជាច្រើនភាសានៅលើគេហទំព័រ languages.lds.org ។

ប្រធានបទទាំងឡាយក្នុងច្បាប់នេះ

លេខទាំងឡាយគឺកំណត់ឲ្យទំព័រទីមួយនៃអត្ថបទនោះ ។

- | | | |
|----------------------------|--------------------------------|------------------------------|
| ការតមអាហារ, ៧០ | ព្រះគម្ពីរ, ២០, ៤០ | សុទិដ្ឋិនិយម, ៤ |
| ការបង្រៀនតាមផ្ទះ, ៥១, ៨០ | ព្រះគម្ពីរមែន, ២០ | សុភមង្គល, ២៦ |
| ការបង្រៀនសូស្ត្រខុទ្ទ, ៨០ | ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ, ៤៨ | សេចក្តីចម្រើន, ២៦ |
| ការប្រើចិត្តធ្វើ, ៣៩ | ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ, ៥៦, ៧៥, ៧៦, | សេចក្តីដំនៀ, ១៤, ២០, ៣៨, ៤០, |
| ការរៀបចំសាសនាគ្រូ, ១០ | ៧៨, ៧៩ | ៤១, ៦៣, ៦៦, ៧០ |
| ការសាកល្បង, ២០, ៤០, ៦៦, ៧០ | ភាពស្មោះត្រង់, ៣៨ | សេចក្តីមត្តាករណ៍, ៧, ២០ |
| ការអត់ទោស, ៧, ៥១, ៦០ | យ៉ូសែប ស្ទីត, ២០ | សេចក្តីសម្រៀប, ១៤, ៤៦ |
| ការអធិស្ឋាន, ៦៤, ៦៦, ៧០ | រដ្ឋាភិបាល, ៣៤ | សេចក្តីសុខសាន្ត, ២៦, ៤០, ៤៨ |
| ក្រុមគ្រួសារ, ២៦, ៦៤, ៦៦ | វិរាណ, ៤២ | សេចក្តីសុចរិត, ២៦ |
| ទេពកោសល្យ, ៦៣, ៧២ | សាមគ្គីភាព, ១៤ | អ្នកគ្រួសារក្រោយ, ៤, ១៤, ៦៦ |
| ធ្វើការ, ៤ | សាសនា, ៣៤ | |
| បញ្ជីភាព, ៥២ | សុខភាព, ៤២ | |



ដោយប្រធាន
ខៀវ ចៅ អេង អុច ចូ ហូ
ទីប្រឹក្សាទីពីរក្នុងគណៈប្រធាន
ទីមួយ

ស្រួល ទាំងអស់

ព្រលដែលខ្ញុំគិតអំពីកេរដំណែលនៃអ្នកត្រូវស្រាយរបស់យើង នោះរឿងមួយដែលធ្វើឲ្យរងគ្រោះបំផុតដែលផុសឡើងក្នុង គំនិត គឺទំនុកតម្កើង « មក មក ពួកបរិសុទ្ធ » (ទំនុកតម្កើង លេខ ១៨) ។ ពួកអ្នកដែលបានធ្វើដំណើរដ៏សែនឆ្ងាយមកកាន់ជ្រលង សលថ៍ លេក ជាញឹកញាប់តែងបានច្រៀងទំនុកតម្កើងនេះអំឡុងការធ្វើ ដំណើររបស់ពួកគេ ។

ខ្ញុំដឹងច្បាស់ណាស់ថា អ្វីៗទាំងអស់គឺមិនស្រួលទេសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធ ទាំងនេះ ។ ពួកគេត្រូវបានរាតត្បាតដោយជំងឺ កម្ដៅ ការអស់កម្លាំង ភាពរងា ការភ័យខ្លាច ភាពស្រេកឃ្លាន ការឈឺចាប់ មន្ទិលសង្ស័យ និង ព្រមទាំងសេចក្ដីស្លាប់ទៀតផង ។

ប៉ុន្តែ ថ្វីបើមានមូលហេតុគ្រប់បែបយ៉ាងដើម្បីនឹងស្រែកថា « មិនស្រួល ទាំងអស់ » ក្ដី ក៏ពួកគេបានបណ្ដុះនូវតិរិយាបថមួយ ដែលយើងពុំអាចទប់ មិនសរសើរមិនបាននៅសព្វថ្ងៃនេះ ។ ពួកគេបានសម្លឹងមើលហួសពីបញ្ហា របស់ពួកគេ ឆ្ពោះទៅកាន់ពរជ័យដ៏អស់កល្បជានិច្ចវិញ ។ ពួកគេបានមាន អំណរគុណនៅក្នុងកាលៈទេសៈរបស់ពួកគេ ។ ថ្វីបើមានភស្តុតាងជាច្រើន បង្ហាញពីភាពផ្ទុយពីនោះ ក៏ពួកគេបានច្រៀងដោយអស់ពីជំនឿជាក់ចេញ ពីព្រលឹងរបស់គេថា « ស្រួលទាំងអស់ ! »

ការសរសើររបស់យើងចំពោះពួកអ្នកត្រូវស្រាយទាំងនេះ ពិតជាគ្មាន ខ្លឹមសារអ្វីទេ បើវាពុំបានបណ្ដាលឲ្យមានការឆ្លុះបញ្ចាំងនៅខាងក្នុងចិត្តរបស់ យើងទេនោះ ។ ខ្ញុំសូមលើកឡើងពីលក្ខណៈមួយចំនួនរបស់ពួកគេ ដែល បំផុសចិត្តខ្ញុំ ពេលដែលខ្ញុំសង្ឃឹមគិតពីការលះបង់ និង ការប្ដេជ្ញាចិត្តរបស់ ពួកគេ ។

សេចក្ដីអាណិតអាសូរ

ពួកអ្នកត្រូវស្រាយខ្វល់ខ្វាយពីគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយមិនគិតដល់ ប្រវត្តិខាងសង្គម សេដ្ឋកិច្ច ឬ នយោបាយនោះឡើយ ។ សូម្បីតែពេលវា

បានធ្វើឲ្យការរីកចម្រើនរបស់ពួកគេត្រូវយឺតយ៉ាវ បានបណ្ដាលឲ្យមានភាព មិនស្រណុកស្រួល ឬ តម្រូវឲ្យមានការលះបង់ និង កិច្ចខិតខំផ្ទាល់ខ្លួនក្ដី ក៏ ពួកគេបានជួយគ្នាទៅវិញទៅមកដែរ ។

នៅក្នុងពិភពលោករបស់យើងដែលពោរពេញដោយការជំរុញឲ្យសម្រេច គោលដៅ និង ការប្រកាន់បក្សពួក ទិសដៅរបស់បុគ្គល និង របស់ក្រុម អាច ទាញយកអស់នូវការខ្វល់ខ្វាយចំពោះអ្នកដទៃ ឬ ការពង្រឹងនគរបស់ព្រះ ។ ក្នុងសង្គមបច្ចុប្បន្ននេះ ការលោងចាប់គោលដៅខាងមនោគមវិជ្ជាជាក់លាក់ ទាំងឡាយ អាចក្លាយជាអ្នកដាស់នៃតម្លៃរបស់យើង ។

ការដាក់ និង សម្រេចគោលដៅអាចជារឿងដ៏ប្រពៃមួយ ។ ប៉ុន្តែ ពេល ដែលភាពជោគជ័យនៃការលោងចាប់គោលដៅ ត្រូវសម្រេចបានដោយមក ពីការមិនខ្វល់ខ្វាយ ការព្រងើយកន្តើយ ឬ ធ្វើឲ្យអ្នកដទៃទៀតឈឺចាប់ នោះ តម្លៃនៃភាពជោគជ័យនោះអាចមានតម្លៃជ្រុលពេកហើយ ។

ពួកអ្នកត្រូវស្រាយបានមើលថែទាំពួកអ្នកដែលនៅក្នុងក្រុមរបស់គេ ប៉ុន្តែ ពួកគេក៏បានគិតគូរពីពួកអ្នកដែលបានមកតាមក្រោយពួកគេផងដែរ ដោយ បានដាំដំណាំសម្រាប់ក្រុមអ្នកដទៃដែលបានមកពីតាមក្រោយ ។

ពួកគេបានស្គាល់ពីកម្លាំងនៃក្រុមគ្រួសារ និង មិត្តភក្ដិ ។ ហើយដោយ សារតែពួកគេបានពឹងផ្អែកលើគ្នាទៅវិញទៅមក នោះពួកគេបានក្លាយជា រឹងមាំ ។ មិត្តភក្ដិបានក្លាយជាក្រុមគ្រួសារ ។

ពួកអ្នកត្រូវស្រាយគឺជាការរំពួកមួយដ៏ល្អ ពីមូលហេតុដែលយើងត្រូវតែ បែរចេញពីការល្អ ដែលបំបែកយើងចេញតែម្នាក់ឯង តែផ្ទុយទៅវិញ យើងគួរតែជួយគ្នាទៅវិញទៅមក និង មានចិត្តអាណិតអាសូរ និង សេចក្ដី ស្រឡាញ់ចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកវិញ ។

ធ្វើការ

« មក មកពួកបរិសុទ្ធ កុំខ្លាចឡើយណា » ។
ឃ្លានេះបានក្លាយជាបទប្រចាំចិត្តចំពោះពួកអ្នកធ្វើដំណើរដ៏នឿយហត់



ទាំងនោះ ។ វាពិបាកនឹងស្រមៃថា ព្រលឹងដ៏អស្ចារ្យទាំងនេះធ្វើការហត់នឿយយ៉ាងណា ។ ការដើរគឺជាការណ៍ដ៏ស្រួលបំផុតមួយដែលពួកគេបានធ្វើ ។ ពួកគេត្រូវតែប្រុងប្រយ័ត្នដើម្បីផ្តល់អាហារ ជួសជុលទេះ មើលថែសត្វ បម្រើដល់ពួកអ្នកឈឺ និង ទន់ខ្សោយ ស្វែងរក និង ប្រមូលទឹកទុក និង ការពារខ្លួនពីគ្រោះថ្នាក់ធម្មជាតិដែលកើតឡើងភ្លាមៗ និង គ្រោះអន្តរាយជាច្រើនទៀតដែលមាននៅទីរហោស្ថាន ។

ពួកគេភ្ញាក់ឡើងជាងរាល់ព្រឹកដោយមានគោលបំណង និង គោលដៅដ៏ច្បាស់លាស់ ដែលគ្រប់គ្នាបានយល់ថា ៖ គឺដើម្បីបម្រើព្រះ និង បងប្អូនរបស់គេ និង ដើម្បីទៅដល់ជ្រលង សលថ៍ លេក ។ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ គោលបំណង និង គោលដៅទាំងនោះ គឺច្បាស់លាស់សម្រាប់ពួកគេ ពួកគេបានដឹងពីអ្វីដែលពួកគេត្រូវធ្វើ និង បានដឹងថា ការរីកចម្រើនពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ គឺសំខាន់ក្រៃលែង ។

នៅជំនាន់របស់យើង — ពេលដែលអ្វីដែលយើងប្រាថ្នាចង់បានភាគច្រើនណាស់គឺងាយនឹងទទួលបាន — នោះវាទាក់ទាញឲ្យងាកចេញ ឬ បោះបង់ចោល ពេលណាដែលផ្លូវនៅខាងមុខនោះហាក់ដូចជាមានរលាក់បន្តិច ឬ ទិដ្ឋភាពទំនងជាចោទពេកពីមុខយើង ។ នៅក្នុងគ្រាទាំងនោះ វាអាចបំផុសដល់យើងឲ្យនឹកដល់បុរស ស្រ្តី និង កុមារទាំងនោះ ដែលពុំបានបណ្តោយឲ្យដឹង ការលំបាក ការឈឺចាប់ និង សូម្បីតែសេចក្តីស្លាប់ ធ្វើឲ្យពួកគេងាកចេញពីផ្លូវដែលពួកគេបានជ្រើសរើសឡើយ ។

ពួកអ្នកត្រូវសត្រាយបានរៀនថា ការធ្វើកិច្ចការលំបាកៗពង្រឹងដល់រូបកាយ គំនិត និង វិញ្ញាណរបស់ពួកគេ ពង្រីកការយល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ពួកគេ និង បង្កើនការអាណិតអាសូររបស់ពួកគេចំពោះអ្នកដទៃទៀត ។ ទម្លាប់នេះបានពង្រឹងព្រលឹងរបស់ពួកគេ ហើយបានក្លាយជាពរជ័យមួយចំពោះពួកគេយ៉ាងយូរអង្វែងទៀត បន្ទាប់ពីការធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ទីវាល និង ភ្នំទាំងឡាយបានបញ្ចប់ទៅក៏ដោយ ។

សុទិដ្ឋិនិយម

ពេលពួកអ្នកត្រូវសត្រាយបានច្រៀង ពួកគេបានបន្លឺសំឡេងនូវរមៀនទីបីមួយថា ៖ « តែខិតខំដោយសាទរ » ។

វាជាការចំអកមួយដ៏ខ្លាំងបំផុតនៅជំនាន់របស់យើង ដែលយើងត្រូវបានប្រទានពរយ៉ាងច្រើន ហើយនៅតែមិនសប្បាយចិត្តទៀត ។ ភាពអស្ចារ្យនៃភាពចម្រុងចម្រើន និង បច្ចេកវិទ្យា សន្ទប់មកលើយើង ហើយជះឥទ្ធិពលមកលើយើងជាមួយនឹងសុវត្ថិភាព ការកំសាន្ត ការបំពេញចិត្តភ្លាមៗ និង ភាពងាយស្រួល ។ តែយើងនៅតែឃើញមានភាពមិនសប្បាយជាច្រើននៅជុំវិញយើង ។

ពួកអ្នកត្រូវសត្រាយ ដែលបានលះបង់គ្រប់បែបយ៉ាង បានធ្វើដំណើរដោយគ្មានអ្វីច្រើនសោះឡើយ ហើយស្រែកឃ្លាន ពុំមានសូម្បីតែរបស់របរចាំបាច់បំផុតដើម្បីរស់ ។ ពួកគេបានយល់ថា សុភមង្គលពុំមែនបានមកដោយសារលទ្ធផលនៃការមានសំណាង ឬ ចៃដន្យនោះឡើយ ។ វាប្រាកដបំផុតថា សុភមង្គលមិនមែនបានមកពីការមានអ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងប្រាថ្នាចង់បាននោះទេ ។ សុភមង្គលពុំមែនបានមកពីកាលៈទេសៈខាងក្រៅឡើយ ។ វាបានមកពីខាងក្នុងវិញ — មិនថាមានអ្វីកំពុងកើតឡើងជុំវិញយើងឡើយ ។

ពួកអ្នកត្រូវសត្រាយបានដឹង ហើយជាមួយនឹងវិញ្ញាណនោះថា ពួកគេរកឃើញសុភមង្គលក្នុងគ្រប់កាលៈទេសៈ និង ក្នុងគ្រប់ការសាកល្បង — សូម្បីតែក្នុងការសាកល្បងទាំងនោះដែលប៉ះទង្គិច និង ធ្វើឲ្យមានបញ្ហាដល់ជម្រៅដ៏ជ្រៅបំផុតនៅក្នុងព្រលឹងរបស់ពួកគេក្តី ។

ការបង្រៀនចេញពីសាលាខិតនេះ

អ្នកអាចនឹងចង់ចាប់ផ្តើមដោយការច្រៀងបទ « មក មក ពួក បរិសុទ្ធ » (*ទំនុកតម្កើង* លេខ ១៨) ជាមួយនឹងពួកអ្នកដែលអ្នកស្នូសុខទុក្ខ ។ អ្នកអាចចែកចាយបទពិសោធន៍មួយ ពេលដែលអ្នក ឬ នរណាម្នាក់ដែលអ្នកស្នូល បានអនុវត្តគោលការណ៍នៃការអាណិតអាសូរ ការធ្វើការ ឬ សុទិដ្ឋិនិយម ។ បើសិនមានការបំផុសគំនិត អ្នកអាចច្នៃទីបន្ទាល់ពីរាជ័យទាំងឡាយដែលបានមកពីការរស់នៅតាមគោលការណ៍ទាំងនេះ ហើយសន្យាដល់ពួកអ្នកដែលអ្នកស្នូសុខទុក្ខថា ពួកគេអាចទទួលបានរាជ័យស្រដៀងគ្នានេះដែរ ។

ពួកអ្នកត្រូវសត្រាយ ពេល យើង ៥ ចំលើង ពេលយើងបានអានព្រះគម្ពីរដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុត

ការសាកល្បង

ពេលខ្លះ យើងក្រឡេកមើលទៅអ្វីដែលពួកអ្នកត្រូវសម្រាយបានទ្រាំទ្រ ហើយនិយាយដោយការសាយចិត្តថា « អព្រះគុណ ដែលខ្ញុំពុំបានរស់នៅ ក្នុងពេលនោះ » ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំឆ្ងល់ថា បើពួកអ្នកត្រូវសម្រាយដ៏ក្លាហានទាំងនោះ អាចនឹងបន្លឺវាចាដូចគ្នាដែរ បើពួកគេបានឃើញពួកយើងនៅជំនាន់នេះ នោះ ។

ថ្វីបើពេលវេលា និង កាលៈទេសៈ បានផ្លាស់ប្តូរក្តី ក៏គោលការណ៍នៃការ ប្រឈមនឹងការសាកល្បង និង រស់នៅដោយជោគជ័យជាមួយគ្នា ក្នុងនាម ជាសហគមន៍មួយដែលពារពេញដោយការខ្វល់ខ្វាយ និង ការចម្រុះចម្រើន ក្រោមព្រះនោះ មិនបានផ្លាស់ប្តូរឡើយ ។

យើងអាចរៀនពីពួកអ្នកត្រូវសម្រាយ ដើម្បីមានសេចក្តីជំនឿ និង ការទុក ចិត្តលើព្រះ ។ យើងអាចរៀនដើម្បីមានចិត្តអាណិតអាសូរចំពោះអ្នកដទៃ ទៀត ។ យើងអាចរៀនថា ការងារ និង ការឧស្សាហកម្មយាមមិនត្រឹមតែ

ផ្តល់ពរដល់យើងខាងសាច់ឈាមប៉ុណ្ណោះទេ តែថែមទាំងខាងវិញ្ញាណទៀត ផង ។ យើងអាចរៀនថា សុភមង្គលគឺមានសម្រាប់យើង មិនថាយើងនៅក្នុង កាលៈទេសៈបែបណាទេ ។

របៀបដ៏ល្អបំផុតដែលយើងអាចគោរព និង បង្ហាញការដឹងគុណដល់ ពួកអ្នកត្រូវសម្រាយ គឺដោយការលើកដាក់វាទៅក្នុងជីវិតយើងផ្ទាល់នូវ ភាពស្មោះត្រង់ពេញលេញចំពោះព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ការអាណិតអាសូរ និង សេចក្តីស្រឡាញ់ដល់បងប្អូនជុំវិញយើង និង ការឧស្សាហកម្មយាម សុទ្ធិផ្លូវនិយម និង សេចក្តីអំណរ ដែលពួកអ្នកត្រូវសម្រាយបានបង្ហាញយ៉ាង ល្អនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេផ្ទាល់ ។

ពេលយើងធ្វើដូច្នោះ យើងអាចឈោងកាត់ទៅជាច្រើនទសវត្សរ៍នៃតំណរ នានា ឈោងចាប់ដៃរបស់ពួកអ្នកត្រូវសម្រាយដ៏ថ្លៃថ្នូរទាំងនោះ ហើយបន្តិ សំឡេងរបស់យើងបន្តិទៅនឹងសំឡេងរបស់ពួកគេ កាលដែលយើងច្រៀង ជាមួយពួកគេថា ៖ « ស្រួលទាំងអស់ ! ស្រួលទាំងអស់ ! » ■

យុវវ័យ

ការស្នាក់កំណត់ត្រា

ប្រធាន អុជដូហ្វ ប្រៀបធៀបជំនាន់របស់យើងទៅនឹងជំនាន់របស់ពួកអ្នកត្រូវសម្រាយ ។ ថ្វីបើអ្នកប្រហែលជាមិនបានឆ្លងកាត់និរាលក្តី តែអ្នកមានលក្ខណៈសម្បត្តិស្រដៀងនឹងពួក អ្នកត្រូវសម្រាយជាងដែលអ្នកអាចគិតដល់ ! អ្នកក៏អាចបង្ហាញការអាណិតអាសូរ ការខំធ្វើការ និង សុទ្ធិផ្លូវនិយមផងដែរ ។ ហើយដូចដែលយើងដឹងហើយថា ពួកអ្នកត្រូវសម្រាយបានបង្ហាញ គុណសម្បត្តិទាំងនោះដោយសារតែកំណត់ត្រាដែលពួកគេបានរក្សាទុក នោះកូនចៅរបស់អ្នកក៏ អាចដឹងអំពីអ្នកតាមរយៈកំណត់ត្រាស្នាក់កំណត់របស់អ្នកដែរ ។

សូមចំណាយពេលពីរបីនាទី ដើម្បីកត់ត្រាបន្តិចបន្តួចអំពីខ្លួនអ្នកនៅក្នុងកំណត់ត្រាស្នាក់កំណត់ របស់ អ្នក ។ អ្នកអាចសរសេរអំពីរឿងរ៉ាវខាងវិញ្ញាណ ដូចជាប្រៀបដែលអ្នកបានទទួលទីបន្ទាល់របស់ អ្នក ឬ រឿងដែលអ្នកយកចិត្តទុកដាក់ទៅឲ្យឈ្លាញនឹងជំនួយរបស់ព្រះវរបិតាស្នាក់ ។ អ្នកក៏អាចជួយដល់ចៅវាលស្នាក់អ្នក (ដែលជាអ្នកអាចនឹងអានកំណត់ត្រាស្នាក់របស់អ្នកនៅថ្ងៃ មួយ !) ដើម្បីបានដឹងពីជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់អ្នកយ៉ាងណា ។ តើគម្រោងអ្វីដែលអ្នកកំពុងធ្វើនៅ សាលា ? តើបន្ទប់របស់អ្នកមានសភាពយ៉ាងណាដែរ ? តើអ្វីជាភារកិច្ចដែលអ្នកចូលចិត្តអំពី ក្រុមស្រាវជ្រាវរបស់អ្នក ?

ពេលអ្នកចាប់ផ្តើមសរសេរនិទន្តិចម្តងៗប្រៀបរាល់ថ្ងៃ នោះអ្នកនឹងមិនត្រឹមតែអាចមើល ឃើញកាន់តែច្បាស់ពីរឿងដែលព្រះវរបិតាជួយអ្នកឲ្យឆ្លងកាត់ជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់អ្នក ដូច ដែលទ្រង់បានដឹកនាំពួកអ្នកត្រូវសម្រាយដែរ ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែអ្នកនឹងបន្សល់ទុកនូវកេរ្តិ៍ឈ្មោះ សម្រាប់អនាគតកូនចៅរបស់អ្នកផ្ទាល់ផងដែរ ។

កុមារ

ការធ្វើតាមគំរូរបស់ពួកអ្នកត្រូវសម្រាយ

ប្រធាន អុជដូហ្វ ចែកចាយរឿងមួយចំនួនដែលពួកអ្នកត្រូវសម្រាយបានបង្ហាញសេចក្តី ស្រឡាញ់ចំពោះព្រះវរបិតាស្នាក់ ។ អ្នកអាចធ្វើតាមគំរូរបស់ពួកគេបាន ។ នេះគឺជាគំនិត មួយចំនួនដើម្បីជួយអ្នកចាប់ផ្តើម ៖

សេចក្តីអាណិតអាសូរ

- សូមសរសេរលិខិតខ្លីមួយដែលមានពាក្យបង្ហាញពីសណ្តានចិត្តល្អ ឬ ធ្វើនិច្ចកាលសម្រាប់នរណាម្នាក់ដែលសោកសៅ ។
- ជួយមិត្តមិត្តិក្នុងការធ្វើលំហាត់របស់គាត់ ។

ធ្វើការ

- សូមដាក់គោលដៅមួយ ។ ធ្វើអ្វីមួយរៀបរាល់ថ្ងៃនៅក្នុងខែនេះ ដើម្បីជួយអ្នកសម្រេចគោលដៅរបស់អ្នក ។
- ជួយឪពុកម្តាយអ្នកធ្វើអាហារពេលល្ងាច ។

សុទ្ធិផ្លូវនិយម

- សូមធ្វើបញ្ជីមួយពីរឿងរ៉ាវសម្បូរៗ ១០ យ៉ាង នៅក្នុងជីវិត របស់អ្នក ។
- ញញឹមដាក់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលអ្នកជួប ។



សាលាវិទ្យាល័យស្រៀនសូសុខទុក្ខ

សូមសិក្សាឯកសារនេះប្រកបដោយការអធិស្ឋាន ហើយព្យាយាមយល់ដឹងនូវអ្វីដែលត្រូវចែកចាយ ។ តើការយល់ដឹងពីជីវិត និង តួនាទីរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ នឹងបង្កើនសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកទៅលើទ្រង់ ហើយផ្តល់ពរដល់អ្នកទាំងឡាយណាដែលអ្នកមើលថែ តាមរយៈការបង្រៀនសូសុខទុក្ខបានដោយរបៀបណា ? សម្រាប់ព័ត៌មានបន្ថែមសូមចូលទៅ relief.society.lds.org ។

លក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ៖ ប្រកបដោយការអត់ទោស និង មេត្តាករុណា

នេះជាផ្នែកនៃគំរូមួយអំពីសាលាវិទ្យាល័យស្រៀនសូសុខទុក្ខ ដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។

ការយល់ដឹងថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទ្រង់ពោរពេញដោយការអត់ទោស និង មេត្តាករុណាដល់យើង អាចជួយយើងឲ្យអត់ទោស និង ផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អ្នកដទៃទៀតបាន ។ ប្រធានថូម៉ាស អេស ម៉ិនសុន បានមានប្រសាសន៍ថា « ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាគំរូរបស់យើង » ។ « ជីវិតរបស់ទ្រង់គឺជាមរតកនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ទ្រង់បានព្យាបាលអ្នកលឺ ទ្រង់បានលើកអ្នកដែលត្រូវគេសង្កត់សង្កិនឡើង ទ្រង់បានសង្គ្រោះអ្នកមានបាប ។ នៅទីបំផុត ពួកមនុស្សអាក្រក់បានផ្តាច់ព្រះជន្មទ្រង់ ។ តែនៅលើភ្នំកាល់កូថា បន្ទូលទាំងនេះត្រូវបានបន្តឡើង ៖ « ឱ ព្រះវរបិតាអើយ សូមអត់ទោសដល់អ្នកទាំងនេះផង ដ្បិតគេមិនដឹងជាគេធ្វើអ្វីទេ » — នេះជាការដ៏អស្ចារ្យក្នុងជីវិតរមែងស្លាប់ អំពីសេចក្តីអាណិតអាសូរ និង សេចក្តីស្រឡាញ់ » ។^១

បើយើងអត់ទោសដល់កំហុសទាំងឡាយរបស់អ្នកដទៃ នោះព្រះវរបិតាស្តាប់យើងទ្រង់ក៏នឹងអត់ទោសដល់យើងផងដែរ ។ ព្រះយេស៊ូវប្រាប់យើងថា « ចូរអ្នករាល់គ្នាមានចិត្តមេត្តាករុណា ដូចជាព្រះវរបិតានៃអ្នក ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាដែរ » (លូកា ៦:៣៦) ។ « ការអត់ទោសចំពោះអំពើបាប របស់យើង បានមកតាមលក្ខខណ្ឌនេះ » ប្រសាសន៍របស់ប្រធាន ខៀវើរី អេសូ



អុជដូហ្វ ទីប្រឹក្សាទីពីរក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ ។ « យើងត្រូវតែប្រើចិត្ត ។ . . . នៅពេលនេះ ឬ ពេលនោះ តើយើងទាំងអស់គ្នាមិនបានខិតខំចូលទៅដល់ប្លង់ដ៏មេត្តាករុណាដោយរាបទាប ហើយអង្វរសុំព្រះគុណទេប្រអូ ? តើយើងមិនបានប្រាថ្នាដោយអស់ពីកម្លាំងពលនៃព្រលឹងរបស់យើងដើម្បីបានសេចក្តីមេត្តាករុណា — គឺដើម្បីឲ្យបានការអត់ទោសចំពោះកំហុសទាំងឡាយ ដែលយើងបានធ្វើ និង អំពើបាបដែលយើងបានប្រព្រឹត្តទេឬអី ? . . . សូមអនុញ្ញាតឲ្យដង្ហាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ផ្លាស់ប្តូរ និង ព្យាបាលដួងចិត្តអ្នកចុះ ។ សូមស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ។ សូមអត់ទោសដល់គ្នាទៅវិញទៅមក » ។^២

បន្តម្ល៉េងបន្ថែម

ម៉ាថាយ ៦:១៤-១៥, លូកា ៦:៣៦-៣៧; អាណម៉ា ៣៤:១៤-១៦

សូមពិចារណាពីការណ៍នេះ
តើការអត់ទោសអាចផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់អ្នកដែលអត់ទោសដោយរបៀបណា ?

- កំណត់ចំណាំ
១. ថូម៉ាស អេស ម៉ិនសុន « Love, the Essence of the Gospel » លីអាក្សណា, ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១៤ ទំព័រ ៩១ ។
២. ខៀវើរី អេសូ, អុជដូហ្វ “The Merciful Obtain Mercy” លីអាក្សណា, ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១២ ទំព័រ ៧០, ៧៥, ៧៧ ការសង្កត់និយមនៅក្នុងច្បាប់ដើម ។
៣. ផែប្រ៊ី អ័រ ហ្វឡិន “The Peaceable Things of the Kingdom,” Ensign, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៦ ទំព័រ ៨៣ ។

សេចក្តីជំនឿ ក្រុមគ្រួសារ កាលសង្គ្រោះ

ចេញពីព្រះគម្ពីរ

អែលឌើរ ផែប្រ៊ី អ័រ ហ្វឡិន នៃក្លឹមនៃពួកសារកងដ៏រីនាក់ បានមានប្រសាសន៍ថា « យើងត្រូវអត់ទោសដូចជាយើងត្រូវបានអត់ទោសឲ្យដែរ » ។^៣ រឿងអំពីកូនប្រុសខ្លះខ្លាយ បង្ហាញយើងពីផ្នែកទាំងសងខាងនៃការអត់ទោស ៖ កូនប្រុសម្នាក់បានទទួលការអត់ទោស ឯកូនម្នាក់ទៀតពិបាកនឹងផ្តល់ការអត់ទោស ។

កូនប្រុសម្នាក់បានយកមករករបស់គាត់ បានចាយរាយអស់យ៉ាងឆាប់រហ័ស ហើយពេលមានអំណត់អត់ នោះគាត់បានធ្វើការដោយដាក់ចំណីឲ្យឆ្កែ ។ ព្រះគម្ពីរចែងថា « កាលគាត់ភ្ញាក់ដឹងខ្លួន » នោះគាត់បានត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ហើយបាននិយាយទៅឪពុកគាត់ថា គាត់មិនសមជាកូនប្រុសរបស់លោកទេ ។ ប៉ុន្តែឪពុកគាត់បានអត់ទោសដល់គាត់ ហើយបានសម្លាប់កូនគោជាតំណាងមួយធ្វើពិធីជប់លៀងឲ្យកូន ។ កូនប្រុសច្បងត្រឡប់មកពីធ្វើការនៅឯរាល់វិញ ហើយបានខឹង ។ គាត់បានរំព្រកឪពុកគាត់ថា គាត់បានបម្រើជាច្រើនឆ្នាំ ពុំដែលបានបំពានលើបង្គាប់ណាឡើយ តែ « លោកឪពុកមិនដែលឲ្យកូនពេញស្បូវតែមួយ ឲ្យខ្ញុំបានអរសប្បាយ » ឡើយ ។ ឪពុកបានតបវិញថា « កូនអើយ ឯងបាននៅជាមួយនឹងអញជាដរាប ឯរបស់អញទាំងប៉ុន្មាន ក៏បានរបស់ឯងដែរ ។ គួរឲ្យយើងសីលៀងដោយអរសប្បាយទៅ ពីព្រោះយូនឯងបានស្លាប់ តទ្បរបស់ឡើងវិញ ក៏បាត់បង់តែបានឃើញមកវិញហើយ » (សូមមើល លូកា ១៥:១១-៣២) ។

សៀវភៅកត់ចំណាំសន្និសីទខែ មេសា ឆ្នាំ ២០១៥

« អ្វីដែលយើងជាព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលនោះយើងបានមានបន្ទូលហើយ . . . ទោះជាដោយសំឡេងរបស់យើងផ្ទាល់ ឬ ក៏ដោយសំឡេងនៃពួកអ្នកបម្រើរបស់យើងក្តី គឺដូចតែគ្នា » (គ. និង ស. ១:៣៨) ។

នៅពេលអ្នកមើលសន្និសីទខែ មេសា ឆ្នាំ ២០១៥ ឡើងវិញ នោះអ្នកអាចប្រើទិព័ទាំងនេះ (និង សៀវភៅកត់ចំណាំសន្និសីទនៅក្នុងច្បាប់ទស្សនាវដ្តីដែលចេញផ្សាយនាពេលខាងមុខ) ដើម្បីជួយអ្នកសិក្សា ហើយអនុវត្តតាមការបង្រៀនថ្មី។ របស់ពួកព្យាករី និង ពួកសារកទាំងឡាយដែលកំពុងរស់នៅ ព្រមទាំងអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រផ្សេងទៀត ។

ការសន្យាដែលប្រកបដោយការព្យាករណ៍



ពរជ័យដ៏មិនអាចកាត់ថ្លៃបាននៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ

« ពេលយើងទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ពេលយើងចង់ចាំសេចក្តីសញ្ញាទាំងឡាយដែលយើងបានធ្វើនៅទីនោះ នោះយើងនឹងយកឈ្នះលើការល្អៗ [របស់យើង] ហើយទ្រាំទ្រនឹងការសាកល្បងបានល្អប្រសើរជាងមុន ។ នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធយើងអាចស្វែងរកភាពសុខសាន្ត ។

« ពរជ័យនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺពុំអាចកាត់ថ្លៃបានទេ ។ ពរជ័យមួយដែលខ្ញុំមានអំណរគុណជាងរាល់ថ្ងៃក្នុងជីវិតខ្ញុំ គឺការិយាជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ ប្រឡូសស៊ីស និង ខ្ញុំបានទទួល នៅពេលយើងលុតជង្គង់ចុះនៅអាសនាដ៏ពិសិដ្ឋមួយ ហើយបានធ្វើសេចក្តីសញ្ញាចងក្លាប់យើងជាមួយគ្នាសម្រាប់ភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ គ្មាន

ពរជ័យណាមានតម្លៃជាងសេចក្តីសុខសាន្ត និងការល្អលោមចិត្តដែលខ្ញុំបានទទួលមកពីចំណេះដឹងដែលខ្ញុំបានដឹងថា នាង និង ខ្ញុំនឹងរស់នៅជាមួយគ្នាម្តងទៀត ។

« សូមឲ្យព្រះវរបិតាសូត្ររបស់យើងប្រទានពរដល់យើង ដើម្បីយើងអាចមានវិញ្ញាណនៃការថ្វាយបង្គំនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដើម្បីយើងអាចគោរពប្រតិបត្តិព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ និង ដើម្បីយើងអាចធ្វើតាមជំហានទាំងឡាយនៃព្រះអម្ចាស់ និង ព្រះអង្គសង្គ្រោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដោយប្រុងប្រយ័ត្ន » ។

ប្រធាន ចូម៉ាស អេស. មិនសុន « Blessings of the Temple » លីអាហ្សូណា ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១៥ ទំព័រ ៩៣ ។

ការដកស្រង់គោលលទ្ធិ



កត្តាគ្រឹះនៃសេរីភាពខាងសាសនា

« ពេលយើងរស់នៅតាមវិធីនៃសេរីភាពខាងវិញ្ញាណនៅថ្ងៃចុងក្រោយនេះ យើងត្រូវតែយល់ថា ការប្រើសិទ្ធិប្រើសិទ្ធិរបស់យើងដោយស្មោះត្រង់ អាស្រ័យលើការមានសេរីភាពខាងសាសនា ។ . . .

« មានកត្តាគ្រឹះបួនក្នុងសេរីភាពសាសនា ដែលយើងជាពួកបរិសុទ្ធថ្ងៃចុងក្រោយត្រូវតែពឹងផ្អែក និងការពារ ។

« ទីមួយគឺសេរីភាពក្នុងការជឿ ។ គ្មាននរណាត្រូវគិតចិត្ត បៀតបៀន ឬ រាយប្រហារទាំងមកពីសំណាក់បុគ្គលណា ឬ រដ្ឋាភិបាលណា ចំពោះអ្វីដែលពួកគេជឿទៅលើព្រះនោះទេ ។ . . .

« កត្តាគ្រឹះទីពីរ . . . គឺសេរីភាពក្នុងការចែកចាយសេចក្តីជំនឿ និង សាសនាយើងជាមួយមនុស្សដទៃ ។ . . .

« កត្តាគ្រឹះទីបី . . . គឺសេរីភាពក្នុងការបង្កើតអង្គការ សាសនា និង ថ្វាយបង្គំដោយសុខសាន្តជាមួយនឹងមនុស្សដទៃទៀត ។ . . .

« កត្តាគ្រឹះទីបួន . . . គឺសេរីភាពក្នុងការរស់នៅតាមជំនឿយើង—គឺជាសេរីភាពនៃការអនុវត្តសេចក្តីជំនឿមិនត្រឹមតែអនុវត្តក្នុងផ្ទះ និង សាលាប្រជុំនោះទេ ប៉ុន្តែចែមទាំងក្នុងទីសាធារណៈទៀតផង » ។

មែលឆើរ រ៉ូមីត ឌី ហោល នៃស្នូមនៃពួកសារកដប់ពីរនាក់ « ការចែករំលែកសិទ្ធិប្រើសិទ្ធិ ការការពារសេរីភាពសាសនាឲ្យរស់រវើក » លីអាហ្សូណា ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១៥ ទំព័រ ១១២ ។

« ក្រុមគ្រួសារ ៖ ការប្រកាសដល់ពិភពលោក »



« មានគោលការណ៍បីយ៉ាង បានបង្រៀននៅក្នុងសេចក្តីប្រកាសដែលខ្ញុំគិតថា វាត្រូវការជាពិសេសនូវអ្នកការពារជំនិងនរ ។ . . .
 « . . . ចូរយើងជួយស្ថាបនានគរព្រះ ដោយឈរយ៉ាងអង្គអាច

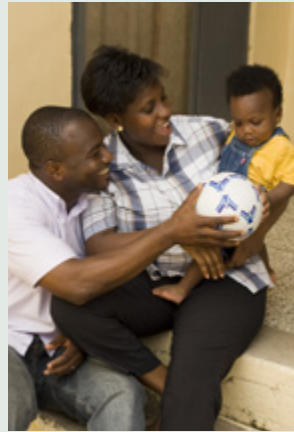
ហើយជាអ្នកការពារដល់អាពាហ៍ពិពាហ៍ ភាពជាឪពុកម្តាយ និងគេហដ្ឋាន ។ ព្រះអម្ចាស់ត្រូវការយើងឲ្យមានភាពក្លាហាននិងនរ ហើយជាអ្នកចម្បាំងដ៏រឹងមាំ ដែលនឹងការពារផែនការរបស់ទ្រង់ ហើយបង្រៀនដល់ជំនាន់ក្រោយ។ អំពីសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ » ។

បូនី អិល អូស្ត្រាលី ប្រធានយុវនារីទូទៅ « អ្នកការពារសេចក្តីប្រកាសក្រុមគ្រួសារ » យ៉ាហ្សូណា ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១៥ ទំព័រ ១៥, ១៦ ។

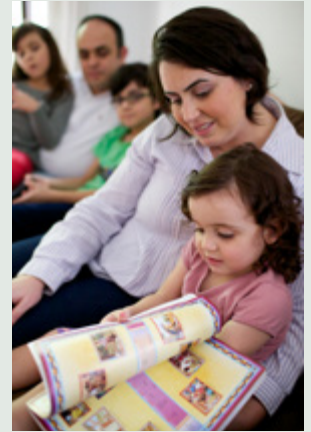
សម្រាប់អត្ថបទបន្ថែមទៀតស្តីអំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ និង ក្រុមគ្រួសារចេញពីសម័យប្រជុំស្ត្រីទូទៅនៃសន្និសីទខែ មេសា ឆ្នាំ ២០១៥ សូមមើល គាវល អេ អេសក្លិន « ការបំពេញក្នុងគេហដ្ឋានរបស់យើងដោយជំនួញ និងសេចក្តីពិត » ទំព័រ ៨ និង ខ្យល អិម ស្ទីហ្វិន « ក្រុមគ្រួសារ គឺមកពីព្រះ » ទំព័រ ១១ ។



១. អាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងបុរសម្នាក់ និង ស្ត្រីម្នាក់ ។



២. គូនារីរបស់ម្តាយ និង ឪពុក ។



៣. ភាពស័ក្តិសិទ្ធិនៃគេហដ្ឋាន ។



រឿងដ៏អស្ចារ្យទាំងឡាយចេញពីសន្និសីទ

តើមានអ្វីដែលទាក់ទាញចំណាប់អារម្មណ៍យើង ជាងរឿងដ៏អស្ចារ្យមួយនោះ ? ខាងក្រោមនេះគឺជារឿងបីក្នុងចំណោមរឿងដ៏អស្ចារ្យជាច្រើន ដែលបានចែកចាយអំឡុងសន្និសីទ ៖

- នៅក្នុងរឿងប្រែប្រួលប្រដូចនៃអ្នកសាបព្រោះ តើអ្នកជាដីប្រភេទមួយណា ? តើការដឹងអំពីការណ៍នោះ អាចផ្លាស់ប្តូរជីវិតអ្នកដោយរបៀបណា ? —សូមមើល ដាលីន អេក អូក « រឿងប្រែប្រួលប្រដូចនៃអ្នកសាបព្រោះ » ទំព័រ ៣២ ។
- តើបទពិសោធន៍ដែលធ្វើឲ្យពិបាកចិត្តអ្វីខ្លះ ដែលបានជួយម្តាយវ័យក្មេងម្នាក់ឲ្យត្រឡប់មករកជំនាញនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទវិញ ? —សូមមើល រ៉ូសម៉ារី អិម វិកស្យុម « ការពង្រឹងសេចក្តីជំនឿ » ទំព័រ ៩៣ ។
- តើរឿងដ៏អស្ចារ្យអំពីបងប្អូនប្រុសពីរនាក់ ដែលបានជាប់នឹងជ្រលងជ្រោះជ្រៅ ជួយពង្រីកការយល់ដឹងរបស់យើងអំពីដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងដូចម្តេចដែរ ? —សូមមើល ដៃហ្វ្រី អ័រ ហូឡិន « មានទាំងយុត្តិធម៌ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីមេត្តាករុណា » ទំព័រ ១០៤ ។

ដើម្បីអានទស្សនា ឬ ស្តាប់សូន្យកថាសន្និសីទទូទៅ សូមចូលទៅកាន់គេហទំព័រ conference.lds.org ។

រូបថតនៃព្រះវិហារប្រជុំស្ត្រី ម៉ារីឡែន ហេយ ហ្គារីស៍ អិលស៊ី លី លីបប៊ែរស៍ រូបថតនៃកូនក្រីក្រដ៏ល្អឯក ដោយ ជិន តូនស៍ រូបថតនៃអ្នកស្រីដ៏ល្អ ដោយ ម៉ារី វិនស៊ីស៍

ការរៀបចំសាសនាចក្រគឺទេវភាព

ជាញឹកញាប់ សមាជិកថ្មីៗក្នុងសាសនាចក្រព្រះគម្ពីរ ព្រះគម្ពីរទាំងឡាយដែលពួកគេពុំធ្លាប់បានឮពីមុនមក ៖ កូនសោបពូជិតភាព ការញែកចេញការដាក់ដៃលើ បុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់អ្នកស្លាប់ ម៉ូតឆល សមាគមសង្គ្រោះ ។ ល ។ ហើយពួកគេក៏បានឮពាក្យដែលគេធ្លាប់ឮ តែត្រូវបានប្រើប្រាស់ក្នុងរបៀបដែលពួកគេមិនស្គាល់ ៖ ឌីកុន លោកអយ្យកោ ប៊ីស្សុព ទីប្រឹក្សា សាក្រាម៉ង់ ការហៅបម្រើ ការដោះលែង ទិវន្ទាល់ ពិធីបរិសុទ្ធ និង ជាច្រើនទៀត ។

ប្រសិនបើអ្នកឃើញថាអ្នកស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពនោះ សូមកុំបារម្ភឡើយ ។ កាលណាអ្នកមកព្រះវិហារញឹកញាប់ សិក្សាព្រះគម្ពីរ និងសម្ភារមេរៀនកាន់តែច្រើន និង ប្រាស្រ័យទាក់ទង

មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃពួកសាវ័ក និង ពួកព្យាការី

« អ្នករាល់គ្នាមិនមែនជាអ្នកដទៃ ឬ ជាអ្នកគ្រាន់តែសំណាក់នៅទៀតទេ គឺជាជាតិដ៏មួយនឹងពួកសិស្ស ជាពួកដ៏ណាក៏ព្រះវិញ »
« ដែលបានស្តាប់ឡើយលើដើមឈើនៃពួកសាវ័ក និង ពួកហោរា ហើយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនោះ ឯង ទ្រង់ជាច្បាស់យ៉ាងឯក » ។

មេតេសូ ២:១៩-២០

នឹងសមាជិកសាសនាចក្រច្រើនប៉ុណ្ណា នោះអ្នកនឹងកាន់តែយល់ពីពាក្យទាំងនេះច្រើនប៉ុណ្ណោះដែរ ។ តែក្នុងចន្លោះពីពេលនេះទៅពេលនោះ នោះសូមកុំស្នាក់ស្នើរក្នុងការសួរសមាជិករូង ឬសមាជិកសាខារបស់អ្នកឡើយ ពួកគេនឹងរីករាយពន្យល់អ្វីក៏ដោយដែលអ្នកមិនយល់ ។

ពាក្យដូចជាពាក្យទាំងនេះគឺសំខាន់ ព្រោះវាផ្តល់បញ្ជាក់ពីគោលលទ្ធិ គោលនយោបាយ ការអនុវត្តន៍ និង ការរៀបចំរបស់សាសនាចក្រដែលចេញមកពីព្រះគម្ពីរ និង ដោយវិវរណៈដែលមានដល់ពួកព្យាការីសម័យទំនើប ។ ព្រះអង្គសង្គ្រោះដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់ទ្រង់នៅបច្ចុប្បន្ននេះ ដោយការបើកសម្តែងព្រះឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ទៅដល់គណៈប្រធានទីមួយ (ប្រធាននៃសាសនាចក្រ និង ទីប្រឹក្សាទាំងពីររបស់លោក) និង ដល់ក្រុមនៃពួកសាវ័កដប់ពីរនាក់ ។ សាសនាចក្រត្រូវបានរៀបចំឡើងនៅសព្វថ្ងៃនេះ ជាចាំបាច់ដូចគ្នានឹងរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំវា ពេលទ្រង់បាននៅលើផែនដីនេះដែរ (សូមមើល មាត្រានៃសេចក្តីជំនឿ ១:៦) ។ យើងមានពួកព្យាការី ពួកសាវ័ក សមាជិកនៃពួកចិតសិបអ្នក ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដែល

ចេញទៅមួយគូៗ និង ប៊ីស្សុព និង អ្នកដឹកនាំក្នុងតំបន់ផ្សេងៗទៀត គឺដូចជានៅជំនាន់ព្រះគម្ពីរបីបដៃ ។

អស់អ្នកទាំងឡាយដែលបម្រើនៅក្នុងសាសនាចក្រគឺជាអ្នកស្ម័គ្រចិត្ត ។ ពួកគេត្រូវបានហៅ (ស្មើឲ្យបម្រើ) ដោយការបំផុសគំនិតរបស់អ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេ ។ នៅថ្ងៃមួយ អ្នកនឹងត្រូវបានផ្តល់ការហៅបម្រើមួយ — ដែលជាទំនួលខុសត្រូវមួយ ជាឱកាសមួយដើម្បីបម្រើ ។ នៅពេលអ្នកទទួលវាដោយស្ម័គ្រចិត្ត ហើយបំពេញវាឲ្យអស់ពីសមត្ថភាពរបស់អ្នក នោះព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានពរដល់ការខិតខំរបស់អ្នកក្នុងការបម្រើបុត្រាបុត្រីទ្រង់ ។ មិនថាអ្នកមានប្រវត្តិយ៉ាងណាទេ អ្នកអាចរួមចំណែកផ្តល់អំណោយខាងវិញ្ញាណដ៏មានតម្លៃបាន ។ ក្នុងនាមជាសមាជិកម្នាក់របស់សាសនាចក្រ អ្នកជាផ្នែកនៃ « រូបកាយនៃព្រះគ្រីស្ទ » (សូមមើល កូរិនថូស ទី១ ១២) ។ ការរួមចំណែករបស់អ្នកគឺសំខាន់ដល់ដំណើរការរបស់សាសនាចក្រ ។ ■

សម្រាប់ព័ត៌មានបន្ថែម សូមមើល ឃុំណែ ៦; គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២០; និង “Church Organization” (ការរៀបចំសាសនាចក្រ) នៅ lds.org/topics ។

ពួកអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងរូបរបស់អ្នក បម្រើនៅក្នុងគណៈប្រធាន (ប្រធានម្នាក់ និង ទីប្រឹក្សាពីរនាក់) ៖



ប៊ីស្សុត និង ទីប្រឹក្សាទាំងពីរនាក់របស់គាត់ដែលមកពីគណៈប៊ីស្សុត ជាអធិបតីលើរូងនោះ ។



គណៈប្រធានសមាគមសង្គ្រោះ បម្រើពួកស្ត្រីនៅក្នុងរូង និង ជួយពង្រឹងដល់ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ។



គណៈប្រធានក្លឹបមែលឌើ និង ពួកអ្នកដឹកនាំក្រុមសង្ឃដាន់ខ្ពស់ បម្រើដល់ពួកយុវស្ថនៅក្នុងរូង និង ជួយពង្រឹងដល់ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ។



គណៈប្រធានកុមារបម្រើដល់កុមារ គណៈប្រធានយុវជន និង យុវនារី បម្រើពួកយុវវ័យដែលមានអាយុ ១២-១៨ ឆ្នាំ គណៈប្រធានកុមារ បម្រើដល់កុមារ ហើយ ។



គណៈប្រធានសាលាថ្ងៃអាទិត្យ មើលខុសត្រូវផ្ទាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យទាំងឡាយ ហើយជួយអភិវឌ្ឍការរៀន និង ការបង្រៀនដំណឹងល្អនៅក្នុងរូង ។

ព័ត៌មានសាសនាចក្រ

សូមចូលទៅកាន់គេហទំព័រ news.lds.org សម្រាប់ព័ត៌មាន និងព្រឹត្តិការណ៍នានាបន្ថែមទៀត ។



អង្គការសប្បុរសធម៌ អិល.ឌី.អេស ៖ រយៈពេល ៣០ ឆ្នាំនៃការបម្រើ

គោលការណ៍នៃការបម្រើមនុស្សទូទៅ របស់យើងគឺមិនមែនជាអ្វីដែល ថ្មីនោះទេ ។ នៅគ្រប់សម័យ កាន់កាប់ត្រួតត្រាទាំងអស់ សាសនាចក្របាន លះបង់ជួយដល់ជនក្រីក្រ និងខ្វះខាត ។

សាមសិបឆ្នាំមុន នៅថ្ងៃទី ២៧ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៨៥ ការលះបង់នោះត្រូវបានបង្ហាញអំឡុង ពេលការតមអាហារពិសេសមួយ ដែលសមាជិក សាសនាចក្របានបរិច្ចាគប្រាក់ចំនួន ៦ លាន ដុល្លារអាមេរិក ដើម្បីជួយដល់ជនរងគ្រោះនៃ គ្រោះទុរភិក្សនៅក្នុងប្រទេស អេក្សូពី ។ ការណ៍ នេះបានបង្កើតឲ្យមានការចាប់ផ្តើមចំពោះអ្វីដែល ហៅថា អង្គការសប្បុរសធម៌ អិល.ឌី.អេស ។ នៅ ឆ្នាំដដែលនោះការតមអាហារនៅក្នុងខែ វិច្ឆិកា រកប្រាក់ បាន ៥ លានដុល្លារអាមេរិកផ្សេងទៀត សម្រាប់សង្គ្រោះដល់ភាពអត់ឃ្លាន ។ ការតម អាហារទាំងពីរលើកនោះបានពន្លឿនកិច្ចការយ៉ាង ខ្លាំងក្លាក្នុងជំនាន់របស់យើងនេះ ។

នោះរយៈពេល ៣០ ឆ្នាំ ចាប់តាំងពី ការតមអាហារនោះមក សាសនាចក្របាន

ផ្តល់ប្រាក់ ១.២ ពាន់លានដុល្លារអាមេរិក ជួយ ប្រជាជនដែលកំពុងរងការឈឺចាប់ ។ ជំនួយ នោះរួមមាន អាហារ ទីជម្រក គ្រឿងបរិក្ខារពេទ្យ សម្លៀកបំពាក់ និង សម្ភារសង្គ្រោះផ្សេងៗទៀត ។ លើសពីនេះទៅទៀត អង្គការសប្បុរសធម៌អិល. ឌី. អេស បានផ្តល់ជំនួយយូរអង្វែងតាមរយៈ ការចាប់ផ្តើមថែកថាយកៅអីទះរុញជនពិការ ការចាក់ថ្នាំបង្ការ ទឹកស្អាត អាហារបំប៉នគ្រួសារ ថែរក្សាភ្នែក និង ការគាំពារមាតា និង ទារកទើប កើត ។ សាសនាចក្រមានដៃគូជាមួយអង្គការ សប្បុរសធម៌ដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះបោះសំឡេង ផ្សេងទៀត ដើម្បីធ្វើការបរិច្ចាគទាំងអស់ ។

ប្រធាន ចូម៉ាល អេស ម៉នសុន បាន បង្រៀនជាញឹកញយថា ក្នុងនាមជាសមាជិក សាសនាចក្រ យើងមានទំនួលខុសត្រូវដើម្បី ជួយជនដែលស្រេកឃ្លាន ជនអនាថា និង ជន ដែលត្រូវគេឈ្លានពាន ។ សមាជិកសាសនាចក្រ បានក្រោកឡើងដើម្បីធ្វើតាមការអញ្ជើញ នោះ ។ សមាជិកបានបរិច្ចាគពេលវេលានៃ ការបម្រើរាប់រយលានម៉ោង និង ទឹកប្រាក់

រាប់រយលានដុល្លារដោយស្ងៀមស្ងាត់ ដោយគ្មាន ភាពគគ្រឹកគគ្រេង ឬ ការថ្លែងអំណរគុណជាផ្លូវ ការអ្វីឡើយ ។ ក្រៅពីការបរិច្ចាគដល់មូលនិធិ សប្បុរសធម៌នៅលើក្រដាសបរិច្ចាគ សមាជិកបាន ផ្តល់នូវក្តីស្រឡាញ់ បម្រើបេសកកម្ម ធ្វើជាមិត្តភក្តិ និង ជាអ្នកជិតខាងល្អ អ្នកស្ម័គ្រចិត្តបម្រើការងារនៅ ក្នុងអគារសុខុមាលភាព ឬ សហគមន៍នានា ហើយ ចំណាយពេលរបស់ពួកគេ និង ក្តីស្រឡាញ់ចំពោះ អង្គការដែលគួរឲ្យទុកចិត្តរាប់រយពាន់ផ្សេងទៀត ។

នៅពេលពួកគេធ្វើដូច្នោះ នោះពួកគេចាប់ផ្តើម បំពេញនូវអ្វីដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះបានបង្រៀនអំពី ការមើលថែដល់ជនក្រីក្រ និង ជនខ្វះខាត ។

« ពីព្រោះយើងបានឃ្លានហើយអ្នករាល់គ្នាបាន ឲ្យបរិភោគ យើងបានស្រេក ហើយអ្នករាល់គ្នាបាន ឲ្យជឹក យើងជាអ្នកដទៃ ហើយអ្នករាល់គ្នាបាន ទទួលយើង ៖ . . .

« ដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើការទាំងនោះ ដល់ អ្នកតូចបំផុតក្នុងពួកបងប្អូនយើងនេះ នោះ ឈ្មោះថាបានធ្វើដល់យើងដែរ » ។ (ម៉ាថាយ ២៥:៣៥, ៤០) ។ ■



ព្រះវិហារបរិសុទ្ធផ្តល់ ពេលវេលាដល់គ្រួសារ

ដើម្បីជួយក្រុមគ្រួសារបានចូលព្រះវិហារ បរិសុទ្ធជាមួយគ្នា ឥឡូវនេះមានការរៀបចំ ពេលវេលាពិសេសតាមសញ្ជាតិមួយៗនៅក្នុង ការធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធសម្រាប់ ក្រុមគ្រួសារ ឲ្យដាក់កាលវិភាគនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជ ទឹកជំនួសដោយមិនមានការរង់ចាំយូរឡើយ ។ សូមទូរស័ព្ទទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធក្នុងមូលដ្ឋានរបស់ អ្នក ដើម្បីដឹងពីពេលវេលានោះ ហើយធ្វើការណាត់ យកម៉ោងនោះ ។ ■

ជំនួយសម្រាប់ក្រុមគ្រួសារ

កន្លះនេះមេរៀននានាសម្រាប់ភាគីដូច ជុំក្រុមគ្រួសារអាចបានដើម្បីជួយឱ្យពួកគេ បង្រៀនកូនរបស់ខ្លួនដែលទាក់ទងនឹងការណ៍ អាសគ្រាម ។
មេរៀនទាំងនោះមាននៅគេហទំព័រ overcomingpornography.org/resources, រួមមាន « រូបភាពរបស់ខ្ញុំគឺមក ពីព្រះ », « ព្រះវិញ្ញាណអាចជួយខ្ញុំឲ្យជ្រើសរើស ប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយល្អ », « តើខ្ញុំគួរធ្វើដូចម្តេចបើសិនខ្ញុំ ឃើញការណ៍អាសគ្រាម ? » « ព្រះអង្គសង្គ្រោះមាន ព្រះទ័យអភ័យទោស និង ប្រាបាលបួសនៃការណ៍ អាសគ្រាម » និង « ភាពស្មើគ្នាខាងផ្លូវភេទគឺ ពិសិដ្ឋ និង ថ្លៃថ្នូរ » ។
ធនធានទាំងនេះផ្តល់ជំនួយសម្រាប់ ការពិភាក្សា និង ពុំចាំបាច់បង្រៀនតាមរបៀប ពិសេសណាមួយឡើយ ។ ■

គេហទំព័រ LDS.org បានកែលម្អមុខងារកាន់តែ ប្រសើរឡើង

ក្រៅពីផ្ទៃក្រុងពណ៌ស និង បញ្ជីពណ៌ខៀវ នោះ គេហទំព័រ LDS.org បានកែលម្អមុខងារ កាន់តែប្រសើរឡើងនៅដើមឆ្នាំនេះ ។
មិត្តភក្តិសរសើររបស់ប្រទេស និង ភាសាត្រូវបានប្រើ ជំនួសដោយមិត្តភក្តិភាសា ដែលធ្វើឲ្យកាន់តែងាយស្រួល សម្រាប់សមាជិកស្វែងរកមាតិកាក្នុងមូលដ្ឋាននៅលើទំព័រ ភាសានៃប្រទេសរបស់ខ្លួន ។
ឥឡូវនេះទំព័រភាសានៃប្រទេស លេចឡើងនូវបញ្ជី រូបភាពដូចទៅនឹងបញ្ជីរូបភាពដែលមាននៅលើគេហទំព័រ LDS.org ផងដែរ ៖ ព្រះគម្ពីរ ការបង្រៀន ធនធាន នានា និងព័ត៌មាន ។ ការណ៍នេះធ្វើឲ្យសមាជិកផ្សេងៗ អាចប្រើមាតិកាក្នុងមូលដ្ឋាន និង ធនធាននានារបស់ សាលានាគ្រប់ដោយពុំចាំបាច់បើកគេហទំព័រ LDS.org ឡើយ ហើយជ្រើសរើសមាតិកាក្នុងមូលដ្ឋាន និង មាតិកា នៃគេហទំព័រ LDS.org នៅពេលស្វែងរក ។ ■



ព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់ៗនៃព្រឹត្តិ ជួបជុំក្រុមគ្រួសារ

វាគ្រីជួបជុំក្រុមគ្រួសារមាននូវព្រឹត្តិការណ៍ពីរដំណាក់ក្នុង ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ខ្លួនក្នុងឆ្នាំ ២០១៥ នេះ ។ កាលពីមួយរយឆ្នាំមុន ប្រធាន យ៉ូសែប អែហ្វ. ស្ទីច (ឆ្នាំ ១៨៣៨-១៩១៨) និង ទីប្រឹក្សារបស់លោកបាន ជម្រុញសមាជិកនៃសាលានាគ្រប់ព្រះល្អិតមួយដើម្បី ភាពរីកចម្រើន និង រៀនជាមួយគ្នា ។ ពួកលោកបាន សន្យាថា អស់អ្នកណាដែលបានធ្វើដូច្នោះ និងមានទីបន្ទាល់ នៃសេចក្តីស្រឡាញ់កាន់តែប្រសើរនៅក្នុងគេហដ្ឋាន និង មានការគោរពប្រតិបត្តិដល់ឱពុកម្តាយកាន់តែប្រសើរឡើង ។ ផ្នត់គំនិតនៃព្រឹត្តិជួបជុំគ្រួសារមិនជាអ្វីដែលថ្មីថ្មោងនោះទេ ប៉ុន្តែនេះជាការលើកទឹកចិត្តមកពីគណៈប្រធានទីមួយនៅថ្ងៃ ទី ២៧ ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩១៥ បានជួយឲ្យកម្មវិធីនេះកាន់តែ រីកចម្រើន ។
៥០ ឆ្នាំមុន ប្រធាន ដេវីឌ អូ មិកយេ (ឆ្នាំ ១៨៧៣- ១៩៧០) បានរំលឹកដំណើរព្រឹត្តិជួបជុំក្រុមគ្រួសារនេះ ។ នៅក្នុងខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៦៥ លោកបានអនុញ្ញាតចេញផ្សាយ នូវសៀវភៅសិក្សាអំពីព្រឹត្តិជួបជុំក្រុមគ្រួសារ ដែលមានមេរៀន ប្រចាំសញ្ជាតិដើម្បីបង្រៀនតាមគេហដ្ឋាននីមួយៗ ។ នៅ ក្នុងឆ្នាំ ១៩៧០ ព្រឹត្តិជួបជុំក្រុមគ្រួសារបានកំណត់ថាជាព្រឹត្តិ សម្រាប់ ព្រឹត្តិជួបជុំក្រុមគ្រួសារ ។
សព្វថ្ងៃនេះ ចាប់តាំងពី ១០០ ឆ្នាំមុនការប្រតិបត្តិ និង ៥០ ឆ្នាំមុនរបស់សាលាសំខាន់នៃកម្មវិធីនេះត្រូវបានគូសបញ្ជាក់ ម្តងទៀត នោះព្រឹត្តិជួបជុំក្រុមគ្រួសារនៅតែសំខាន់នៅក្នុងជីវិត នៃសមាជិកសាលានាគ្រប់ ។ ■







ដោយបានធ្វើដាក់លើភាពពិតពេញលេញនៃព្រះគម្ពីរមេន នោះ វែលចា ប្រេដហូត ហាចន៍ បានសូមទទួលបុណ្យគ្រូមុជទឹកនៅក្នុងទន្លេដែលកក ជាជាងរង់ចាំពួកដល់ដូរក្តៅ ។

ព្រះ ។ វាគឺជាអំណាចដូចគ្នា ដែលធ្វើឲ្យកើតមាននូវការចាកចេញដំណើរ ទាំងមហាក្រុមគ្រូសារពិប្រទេសអេស៊ីញ ធ្វើឲ្យមានផ្លូវដើម្បីឆ្លងកាត់សមុទ្រ ក្រហម ដំណើរដ៏វែងឆ្ងាយកាត់ទីវាលហេស្ថាន និង ការស្ថាបនាជាតិ សាសន៍អ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងដែនដីសន្យា » ។^៤

សេចក្តីជំនឿគឺជាគោលការណ៍នៃសកម្មភាពផង និង នៃអំណាចផង ។^៥ វា « ពុំមែនជាជំរះដ៏ឥតខ្ចោះ » នោះទេ (អាឈម៉ា ៣២:២១) ។ ផ្ទុយទៅ វិញ វាគឺជា « ការអះអាង » ពីព្រះវិញ្ញាណ (សូមមើល ហេព្រើរ ១១:១ លេខ យោង ខ) ដែលបណ្តាលឲ្យយើងប្រព្រឹត្ត (សូមមើល យ៉ាកុប ២:១៧-២៦; នីហ្វេម ២ ២៥:២៣; អាឈម៉ា ៣៤:១៥-១៧) ធ្វើតាមព្រះអង្គសង្គ្រោះ និង រក្សាគ្រប់ទាំងព្រះបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ សូម្បីតែពេលឆ្លងកាត់គ្រាដែលត្រូវ លះបង់ និង ការសាកល្បងក៏ដោយ (សូមមើល អេដេរី ១២:៤-៦) ។^៦ គឺ ច្បាស់ដូចជាថ្ងៃនៅពេលព្រឹកព្រលឹមដែរ សេចក្តីជំនឿបង្កើតជាសេចក្តី សង្ឃឹម — គឺជាការរំពឹងថាអ្វីៗដែលល្អនឹងកើតឡើង (សូមមើល មរ៉ូណេ ៧:៤០-៤២) — ហើយនាំមកនូវអំណាចនៃព្រះអម្ចាស់ដើម្បីគាំទ្រយើង ។^៧

បើសេចក្តីជំនឿគឺជាអំណាចដែលជំរុញដល់ចិត្តដូនតាអ្នកត្រូវសង្រួម របស់យើង នោះវាគឺជាសេចក្តីសង្ឃឹមដែលបានមកពីសេចក្តីជំនឿរបស់ ពួកគេនោះឯង ដែលធ្វើឲ្យពួកគេចាក់គ្រឹះយ៉ាងរឹងមាំ ។ មរ៉ូណេបាន សរសេរ ៖

- « ដោយសារសេចក្តីជំនឿ នោះការណ៍ទាំងអស់ត្រូវបានបំពេញ —
- « ហេតុដូច្នោះហើយ អស់អ្នកណាជឿដល់ព្រះ អាចសង្ឃឹមជាប្រាកដថា

នឹងបានពិភពលោកមួយដ៏ប្រសើរលើសលែងទៅទៀត មែនហើយ គឺកន្លែង មួយដែលនៅខាងស្តាំព្រះហស្តនៃព្រះ ឯសេចក្តីសង្ឃឹមនោះ មកពីសេចក្តី ជំនឿ ធ្វើជាយុទ្ធាមួយដល់ព្រលឹងមនុស្ស ដែលនឹងធ្វើឲ្យពួកគេស្ថិតស្ថេរ នៅនឹងធីង ហើយខ្ជាប់ខ្ជួន គឺនៅក្នុងកិច្ចការល្អដ៏បរិបូរណ៍ជាដរាប ដែលនាំឲ្យ សរសើរតម្កើងដល់ព្រះ » (អេដេរី ១២:៣-៤) ។

សេចក្តីជំនឿដ៏រឹងមាំរបស់ពួកអ្នកត្រូវសង្រួមទៅលើព្រះគ្រីស្ទ ជំរុញចិត្ត ពួកគេឲ្យប្រព្រឹត្តដោយសេចក្តីសង្ឃឹម ដែលជាការរំពឹងថាអ្វីៗដែលល្អប្រសើរ និងកើតឡើង — មិនត្រឹមតែសម្រាប់ពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងសម្រាប់ ពូជពង្សរបស់ពួកគេផងដែរ ។ ដោយសារតែសេចក្តីជំនឿនេះ ពួកគេមានភាព ប្រាកដ និង ខ្ជាប់ខ្ជួន ដែលបានដឹកនាំពួកគេឆ្លងកាត់ការលំបាកគ្រប់យ៉ាង ទៅកាន់ព្រះដ៏មានសិរីល្អ ។ សម្រាប់ពួកអ្នកទាំងឡាយណាដែលស្មោះត្រង់ យ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន នោះអំណាចនៃព្រះបានបើកសម្តែងក្នុងរបៀបទាំងឡាយដ៏ អស្ចារ្យក្រៃលែង ។

តើពួកអ្នកត្រូវសង្រួមទាំងនោះអាចក្លាយជាយុទ្ធាមួយយើងនៅ សព្វថ្ងៃដោយរបៀបណា ? ខ្ញុំមានយោបល់ចំនួនបី ។

សូមចងចាំពួកអ្នកត្រូវសង្រួម

សូមចងចាំពីពួកអ្នកត្រូវសង្រួម ពីរឿងរ៉ាវទាំងឡាយរបស់ពួកគេ និង ពីអំណាចនៃការគាំទ្រ ការសង្គ្រោះ ការដោះលែងរបស់ព្រះ ដែលបានមក ដោយសារលទ្ធផលនៃសេចក្តីជំនឿ និង សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេ ។ ដូនតា អ្នកត្រូវសង្រួមរបស់យើង ជួយយើងឲ្យស្គាល់អត្តសញ្ញាណរបស់យើងក្នុង នាមជាវាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញា ហើយបញ្ជាក់ថា ព្រះរបស់យើង — ដែល យើងបានធ្វើសេចក្តីសញ្ញាជាមួយទ្រង់ និង ជាអង្គដែល « ពុំផ្លាស់ប្តូរឡើយ »

(មរមន ៩:១៩) — ទ្រង់នឹងប្រទានពរយើងនៅក្នុងគ្រាដ៏លំបាក និងសាកល្បង ដូចដែលទ្រង់បានធ្វើដល់ដូនតាអ្នកត្រូវសម្រាយរបស់យើង ។

អាណម៉ាបានបង្រៀនថា ព្រះ « នឹងបំពេញអស់ទាំងពាក្យសន្យារបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់នឹងធ្វើជាមួយនឹង [យើង] ដ្បិតទ្រង់បានបំពេញពាក្យសន្យាទាំងឡាយ ដែលទ្រង់បានធ្វើជាមួយនឹងពួកអយ្យការរបស់យើងដែរ »

(អាណម៉ា ៣៧:១៧) ។ ដោយដឹងបែបនេះ នោះយើងនឹងត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយពួកអ្នកត្រូវសម្រាយ ដើម្បីប្រព្រឹត្តនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿដូចគ្នានោះដែរ ហើយត្រូវបានបោះយុទ្ធជាម៉ាយ៉ាដោយសេចក្តីសង្ឃឹម ។

នេះគឺជាយុទ្ធជាដែលយើងស្វែងរកក្នុងពិភពលោករបស់យើងដែលប្រកបដោយភាពជ្រុលច្របល់ខាងសីលធម៌ ខាងវិញ្ញាណ និង ខាងសាច់ឈាម ៖ គឺការរស់នៅតាមព្រះគ្រីស្ទ មានសេចក្តីជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ និង ជាសេចក្តីសង្ឃឹមដែលបោះយុទ្ធជាម៉ាយ៉ាដោយសេចក្តីជំនឿរបស់ទ្រង់ ។

រឿងរ៉ាវរបស់ក្រុមទេវត្រីវិលី និង ម៉ាទីន បានក្លាយជានិមិត្តរូបនៃសេចក្តីជំនឿ និង សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកអ្នកត្រូវសម្រាយសម័យមុន ។ វាគឺជាអង្គការហេតុមួយ ដែលមានប្រហែលតែប្រមាណ ២០០ នាក់ ក្នុងចំណោមសមាជិកក្រុមប្រហែល ១០០០ នាក់ បានស្លាប់ ។^{១៤} កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងដែលពេញដោយសេចក្តីជំនឿ និង សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកអ្នកសង្គ្រោះគេ រួមជាមួយនឹងជំនួយដ៏ទេវភាពផងនោះ បានសង្គ្រោះក្រុមទេវត្រីវិលីរបស់គេ ។^{១៥}

បន្ទាប់ពីចាកចេញពីជ្រលងសលថ៍ លេក ពួកអ្នកសង្គ្រោះទាំងនោះបានជួបនឹងខ្យល់ព្យុះដូរដាច់សាហាវ ដ៏គួរប្រណិដដែលនោះ ដែលបានលេបត្របាក់ក្រុមទេវត្រីវិលីនោះ ។ នៅក្នុងការប្រឈមនឹងគ្រោះធម្មជាតិដ៏សាហាវនោះពួកអ្នកសង្គ្រោះមួយចំនួនបានស្នាក់ស្នើរក្នុងសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ បានបាត់បង់សេចក្តីសង្ឃឹម ហើយបានត្រឡប់បកក្រោយវិញ ។

ផ្ទុយទៅវិញ រ៉េដឌីក អលវ៉ែដ បានប្រមូលកម្លាំងមនុស្សប្រុសបង្កើតស្ថានីយ៍សង្គ្រោះមួយយ៉ាងរឹងមាំ សម្រាប់រយៈពេលបីសប្តាហ៍ក្រោមអាកាសធាតុដ៏គ្រោះថ្នាក់នាដូវរងានោះ ។ ពេលអ្នកសង្គ្រោះម្នាក់ទៀតបានព្យាយាមលូងលោមបងប្រុស អលវ៉ែដ ឲ្យត្រឡប់បកក្រោយជាមួយគាត់នោះ រ៉េដឌីក បានបដិសេធ ៖

« ខ្ញុំសូមបដិសេធនឹងសំណើនេះ ហើយ . . . សូមទូន្មានឲ្យគាត់នៅទីនេះវិញ ដ្បិតជីវិតរបស់ក្រុមទេវត្រីវិលីនោះ គឺពឹងផ្អែកលើយើង » គាត់បានសរសេរក្នុងកំណត់ហេតុរបស់គាត់យ៉ាងដូច្នោះ ។ « បន្ទាប់មក គាត់ . . . បានស្នើថា ដោយសារខ្ញុំជាប្រធាននៃស្ថានីយ៍ នោះពួកគេបានដាក់សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេលើខ្ញុំ ថាខ្ញុំគួរតែទទួលព្រះបន្ទូលនៃព្រះដើម្បីដឹងពីអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើ ។ ខ្ញុំបានជំទាស់នឹងការណ៍នេះ ព្រោះ [ព្រះអម្ចាស់] បានមានព្រះបន្ទូលរួចហើយពីអ្វីដែលទ្រង់ [ឲ្យយើង] ធ្វើ » ។^{១៦}

សេចក្តីជំនឿដ៏ឥតងាករបស់នោះនៅក្នុងគ្រានៃការសាកល្បងនានាបង្កើតឲ្យមាននូវហួស និង ស្ត្រីដ៏រឹងមាំទាំងឡាយ ហើយផ្តល់នូវការណែនាំដ៏ច្បាស់លាស់ នឹងន ពេលដែលខ្យល់ព្យុះដែលមិនដឹងមុនអាចនឹងបក់បោកយ៉ាងខ្លាំង ។ ផលផ្លែមួយដែលបានមកពីសេចក្តីជំនឿបែបនោះ គឺថា អស់អ្នកណាដែលមានសេចក្តីជំនឿបែបនោះ នឹងស្ថិតនៅក្នុងមុខតំណែងមួយដែលមើលថែទាំ សង្គ្រោះ និង ផ្តល់ពរដល់អ្នកដទៃទៀត ។ សូមស្រមៃពី

អាមូណ៍ដឹកកំក្តៅដែល រ៉េដឌីក អលវ៉ែដ មាន កាលដែលគាត់បានឃើញក្រុមទេវត្រីវិលីដល់ស្ថានីយ៍របស់គាត់នោះ ។ សូមស្រមៃពីសេចក្តីអំណរដែលក្រុមទេវត្រីវិលីមាន ពេលពួកគេបានឃើញគាត់ !

សូមចងចាំពីសាមគ្គីភាពរបស់ពួកគេ

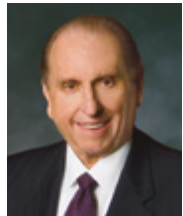
សូមចងចាំថា ជាទូទៅ ពួកអ្នកត្រូវសម្រាយគឺបានរូបរាងគ្នា ។ ពួកអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្របានសង្កេតឃើញថា ការផ្លាស់ប្តូរលំនៅទៅប៉ែកខាងលិចរបស់ពួកបរិសុទ្ធច្នៃចុងក្រោយ ខុសគ្នាពីការផ្លាស់ប្តូរលំនៅទៅភូមិភាគអាមេរិកខាងលិចរបស់ពួកអាមេរិកផ្សេងៗទៀត ។

« ពួកគេជាសហគមន៍ដែលនាំគ្នាដើរទៅជាមួយគ្នា ជាសហគមន៍ដែលមានភាពម៉ឺងម៉ាត់ សាមគ្គីភាព និង មានវិន័យ ដែលមិនធ្លាប់ដែលព្រឹត្តិមុននៅក្នុងការធ្វើដំណើរទៅទិសខាងលិចនានាឡើយ ។ . . .

« មានតែពួកអ្នកផ្លាស់ប្តូរទីលំនៅទៅរដ្ឋ កាលីហ្វ័រញ៉ា ឬ អ៊ីលីណូយ មួយចំនួនតូចប៉ុណ្ណោះ ដែលបានគិតគូរដល់ពួកអ្នកដែលធ្វើដំណើរពីក្រោយពួកគេ ។ . . . មិនដូចជាពួកមរមននោះទេ ។ គំនិតទីមួយរបស់ក្រុមអ្នកត្រូវសម្រាយគឺកត់សម្គាល់កន្លែងបោះជំរុំ ខុសដុត ទឹក ស្មៅ ដើម្បីវាស់ប្រវែង និង បោះបង្គោលចម្ងាយ ។ ពួកគេ និង ក្រុមដែលមកតាមក្រោយបានធ្វើការរួមគ្នាដើម្បីសង់ស្ថាន និង ជីកធ្វើផ្លូវចុះទៅស្ទឹង ។ ពួកគេបានធ្វើកូន និង សាឡាង ហើយទុកវានៅទីនោះដើម្បីក្រុមដែលមកតាមក្រោយអាចប្រើវា » ។^{១៧}

មូលហេតុសម្រាប់ភាពខុសគ្នានេះ គឺថាសមាជិកសាសនាចក្របានមកដើម្បីស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូន ។ ក្នុងពាក្យសាមញ្ញ ស៊ីយ៉ូនគឺ « មនុស្សគ្រប់រូបគោរពបងប្អូនខ្លួនដូចជាខ្លួនឯងផ្ទាល់ ហើយប្រព្រឹត្តដោយគុណធម៌ និង ដោយបរិសុទ្ធភាពនៅចំពោះ [ព្រះអម្ចាស់] » (គ. និង ស. ៣៨:២៤) ។ ស៊ីយ៉ូន — គឺជាសង្គមមួយដែលមានមនុស្សមានចិត្តតែមួយ និង គំនិតតែមួយ រស់នៅក្នុងសេចក្តីសុចរិត គ្មានមនុស្សក្រៅនៅក្នុងចំណោមពួកគេឡើយ (សូមមើល ម៉ូសេ ៧:១៨) — បានជា ហើយគឺជាលទ្ធផលដែល « មនុស្សគ្រប់រូបស្វែងរកចំណូលចិត្តនៃអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន ហើយប្រព្រឹត្តនូវគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ដោយមានភ្នែកស្មោះស្ម័គ្រទាំងស្រុងចំពោះសិរីល្អនៃព្រះ » (គ. និង ស. ៨២:១៩) ។

ស្មារតីនៃសហគមន៍ និង ទំនួលខុសត្រូវដែលត្រូវបានចែករំលែកទៅវិញទៅមកនោះ បានបង្កើតជាកិច្ចប្រឹងប្រែងរួមមួយ ដើម្បីធ្វើតាមព្យាការីរបស់ព្រះ ។ នោះជាមូលហេតុចម្បងមួយដែលពួកអ្នកត្រូវសម្រាយបានទទួល



ពិភពលោកនេះត្រូវការពួកអ្នកត្រូវសម្រាយ

« តើយើងអាចប្រមូលនូវសេចក្តីក្លាហាន និង ការតឹងចិត្តដ៏ខ្ពស់ដែលចង្អុលបង្ហាញពីចិត្តលក្ខណៈពួកអ្នកត្រូវសម្រាយនៅជំនាន់មុនបានដែរទេ ? តើអ្នក និង ខ្ញុំ ពិតជាអាចក្លាយជាពួកអ្នកត្រូវសម្រាយបានដែរទេ ? ខ្ញុំដឹងថា យើងអាចធ្វើបាន ។ ឱ ពិភពលោកត្រូវការពួកអ្នកត្រូវសម្រាយសព្វថ្ងៃនេះខ្លាំងណាស់ ! »

ប្រធាន ម៉ូម៉ាស អេស ម៉ិនសុន "The World Needs Pioneers Today," លំអាយុណា, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១៣ ទំព័រ ៥ ។



« ប្រាក់ដែលបងយកមកនឹងត្រូវ ប្រើប្រាស់ដើម្បីជួយកសាងទេវតាក្នុង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ » ព្យាករណ៍ យ៉ូសែប ស្ទីវ បានប្រាប់ដល់ អ៊ីវ៉ា ហាចធី ពេល ពួកលោកបានជួបគ្នាលើកដំបូង ។ ដោយត្រូវបានធ្វើឲ្យស្ងើចដោយព្យាករណ៍ នោះ អ៊ីវ៉ា បានទទួលបុណ្យជ្រមុជ ទឹក ហើយបានប្តូរទីលំនៅជាមួយនឹង ភរិយាគាត់ ពីរដ្ឋ នូវ យ៉ោក ទៅទីក្រុង ខិតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ។

ជោគជ័យដូចដែលពួកគេបានទទួល ហើយវាគឺជាផ្នែកដ៏ សំខាន់នៃមរតកដែលពួកគេផ្ទេរឲ្យយើង ។ ពួកគេខ្សឹបថា យើងក៏នឹងចម្រុងចម្រើនតាមរយៈអំណាចនៃព្រះអម្ចាស់ តែប៉ុណ្ណោះ គឺដល់កម្រិតដែលយើងនឹងប្រព្រឹត្តដូចជា មនុស្សតែមួយ ជាមួយនឹងស្មារតីនៃសហគមន៍ និង ទំនួល ខុសត្រូវរួមនៅក្នុងការធ្វើតាមព្យាករណ៍របស់ព្រះអម្ចាស់ ។

សូមឆ្លើយបន្តវិញ្ញាណនៃអ្នកគ្រួសត្រាយ

យើងមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការបណ្តុះទៅក្នុងដួង ចិត្តនៃកូនៗ និង ចៅៗរបស់យើង នូវវិញ្ញាណដូចគ្នានោះ ដែលបានជំរុញចិត្តពួកអ្នកគ្រួសត្រាយ ។ មេរៀនសាមញ្ញ មួយអំពីរបៀបដែលការណ៍នេះត្រូវបានធ្វើឡើង អាច ឃើញនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារ មូញ៉ូស នៃទីក្រុង អូតាវ៉ាឡូ ប្រទេស អេក្វាដ័រ ។ ក្នុងខែ មិនា ឆ្នាំ ២០១៣ ខ្ញុំបាន ជួបនឹងបងប្រុស ហ្សូអាន ហ្សូសេ មូញ៉ូស ភរិយារបស់ គាត់ ឡូរ៉ា និង កូនប្រុសម្នាក់របស់ពួកគាត់គឺ ហ្សូអាន អាម៉ាដូ ដើម្បីស្វែងយល់ពីពេលវេលារបស់ពួកគាត់នៅក្នុង សាសនាចក្រ ។ ខ្ញុំបានដឹងថា បងប្រុស មូញ៉ូស គឺជាអ្នក ប្រែចិត្តជឿម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកប្រែចិត្តជឿដំបូងបំផុតនៅ ក្នុងទីក្រុង អូតាវ៉ាឡូ ។

កាលពីនៅក្មេង បងប្រុស មូញ៉ូស បានទទួលព្រះគម្ពីរ មរមនមួយក្បាលជាភាសាអេស្ប៉ាញ ។ គាត់មិនអាចអាន វាបានទេ ប៉ុន្តែ គាត់បានទទួលអារម្មណ៍នៃអំណាច និង

វិញ្ញាណដ៏ជ្រាលជ្រៅ ពេលគាត់បានកាន់វា ។ គាត់បាន លាក់វានៅផ្ទះគាត់ ដ្បិតគាត់ដឹងថា បងប្អូនប្រុសរបស់គាត់ នឹងបំផ្លាញវាចោល ។

ពីពេលមួយទៅពេលមួយ គាត់យកព្រះគម្ពីរចេញពី កន្លែងលាក់ទុក គ្រាន់តែដើម្បីកាន់វា និង ទទួលអារម្មណ៍ពី អំណាចរបស់វា ។ ដោយបានទ្រាំទ្រនូវការលំបាក និង ការ ជំទាស់យ៉ាងច្រើន នោះគាត់បានចូលរួមនឹងសាសនាចក្រ ហើយបានក្លាយជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាម្នាក់ក្នុង ចំណោមពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដំបូងបំផុតដែល ត្រូវបានហៅឲ្យបម្រើនៅភូមិ អូតាវ៉ាឡូ ។ ក្រោយមក គាត់បានរៀបការនឹងអ្នកត្រឡប់ពីបេសកកម្មស្រីម្នាក់ ហើយបានចាប់ផ្តើមដំបូងបំផុតក្រុមគ្រួសារមួយដែល ពោរពេញដោយភាពស្មោះត្រង់ ដែលផ្តោតលើដំណឹងល្អ ។ គាត់បានបម្រើដោយស្មោះត្រង់ជាអ្នកដឹកនាំម្នាក់នៅក្នុង សាសនាចក្រ ហើយបានជួយបកប្រែព្រះគម្ពីរមរមន និង ពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធទៅជាភាសា កំណើតរបស់គាត់ គឺភាសាហ្វ្រែនស្វី ។

ហ្សូអាន អាម៉ាដូ ជាអ្នកត្រឡប់មកពីបេសកកម្មម្នាក់ បានយំពេលយើងស្តាប់បងប្រុស មូញ៉ូស រៀបរាប់ពី រឿងរ៉ាវនៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ ។ ពេលឪពុករបស់គាត់ បានបញ្ចប់ កូនប្រុសដ៏ល្អនេះបាននិយាយ ៖ « ខ្ញុំតែងតែ មានអំណរគុណចំពោះពួកអ្នកគ្រួសត្រាយពីជំនាន់មុន ដែលបានឆ្លងកាត់ទីវាលជាមួយនឹងរទេះរុញរបស់ពួកគេ

រូបថតដ៏ល្អប្រសើរ មូញ៉ូស ទទួលបាននូវវិញ្ញាណពី ម៉ែលឌី ម៉ារីស ពាល

នៅអាមេរិកខាងជើង ។ សេចក្តីជំនឿ និង ភក្តីភាព និង ការលះបង់របស់ពួកគេបានបំផុសគំនិតខ្ញុំ ហើយបានធ្វើ ឲ្យរំជួលយ៉ាងជ្រៅទៅក្នុងដួងចិត្ត ពេញក្នុងជីវិតខ្ញុំ ។ ប៉ុន្តែ រហូតមកដល់ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំពុំបានដឹងថា មានអ្នកត្រូវសម្រាយ ផ្សេងទៀតផងដែរនៅ អូតាវ៉ាឡូ នេះ ហើយពួកគាត់គឺជា ឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំតែម្តង ! ការណ៍នេះធ្វើឲ្យខ្ញុំពោរពេញ ដោយសេចក្តីអំណរ » ។

បងប្រុស និង បងស្រី មូញ៉ុស បង្រៀនយើងថា យើង ធ្វើបន្តនូវមរតកត្រូវសម្រាយនៃសេចក្តីជំនឿ ដោយ ធ្វើជា អ្នកត្រូវសម្រាយម្នាក់ — ដោយការបើក បង្ហាញ និង រស់នៅ តាមផ្លូវនៃជំនឿល្អ ដើម្បីឲ្យអ្នកដទៃទៀតដើរតាម ។ នៅ ពេលយើងអនុវត្តសេចក្តីជំនឿលើព្រះអម្ចាស់ដោយខ្ជាប់ខ្ជួន ហើយបោះយុទ្ធជាមួយនឹងយើងដោយសេចក្តីសង្ឃឹមនៅក្នុង ទ្រង់ នោះយើងនឹងក្លាយជា « ស្ថិតស្ថេរនៅនឹងធីង ហើយ ខ្ជាប់ខ្ជួន គឺនៅក្នុងកិច្ចការល្អដ៏បរិសុទ្ធជាដរាប ដែលនាំឲ្យ សរសើរតម្កើងដល់ព្រះ » (អេដេរី ១២:៤) ។ ខណៈនោះ ដូចជា វ៉ែដឌីក អលវ៉ែដ ដែរ យើងនឹងបម្រើដល់ពួកអ្នកដែល បានរង្វេងលើផ្លូវនៃជីវិត ហើយពួកគេ — រួមទាំងជំនាន់នានាខាងមុខផង — នឹងរៀនពីយើងនូវអំណាច និង សេចក្តីសុខសាន្តនៃជីវិតបែបនោះ ។

អែលឌើរ អិម រ៉ែសុល បាឡឺដ ក្នុងក្បួននៃពួកសាវ័កដប់ពីរនាក់ បាន សង្កេតឃើញ ៖

« ការរៀនច្នៃរបស់របរមួយចំនួនដាក់ក្នុងទេះគោ ឬ រទេះរុញ ហើយដើរ លើចម្ងាយផ្លូវ ២០៩០ គ.ម. ពុំមែនជាវិធីដែលយើងភាគច្រើននឹងត្រូវបានសុំ ឲ្យបង្ហាញពីសេចក្តីជំនឿ និង សេចក្តីក្លាហានរបស់យើងនោះឡើយ ។ សព្វ ថ្ងៃនេះយើងប្រឈមមុខនឹងឧបសគ្គផ្សេងៗគ្នា — ជាភ្នំខុសគ្នាដែលត្រូវឡើង ជាទន្លេខុសគ្នាដែលត្រូវឆ្លងកាត់ ជាជ្រលងភ្នំខុសគ្នាដែលត្រូវធ្វើឲ្យ « ផ្តា ឡើងដូចជាកូលាប » (អេសាយ ៣៥:១) ។ . . .

« ឧបសគ្គរបស់យើងគឺត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងការរស់នៅក្នុង ពិភពលោកមួយដែលពោរពេញដោយអំពើបាប និង ការមិនអើពើពីរឿង ខាងវិញ្ញាណ ជាទឹកនៃដងដែលការផ្តាបចិត្តខ្លួនឯង សេចក្តីទុច្ចរិត និងសេចក្តី លោភលន់មាននៅគ្រប់ទីកន្លែង ។ ទីរហោស្ថានសព្វថ្ងៃនេះគឺជាសារដែល កំនត់ច្រឡំ និង ខ្វែងមតិមួយ » ។

អែលឌើរ បាឡឺដ បានបន្ថែមថា យើងមិនត្រូវធ្វើធម្មតានឹងព្រះបញ្ញត្តិ ទាំងឡាយរបស់ព្រះឡើយ ។ « ការចៀសវាងពីការល្អ និង អំពើអាក្រក់



អ្នកត្រូវសម្រាយដូចជា ហ្សូអាន ហ្សូសេ មូញ៉ុស និង ភរិយារបស់គាត់ ឡូកា នៃ ទីក្រុង អូតាវ៉ាឡូ ប្រទេស អេក្វាទ័រ បង្រៀនយើងថា យើងធ្វើបន្តនូវមរតក ត្រូវសម្រាយ ដោយការបើក បង្ហាញ និង រស់នៅតាមផ្លូវនៃជំនឿល្អ ដើម្បី ឲ្យអ្នកដទៃទៀតដើរតាម ។

ក្នុងពិភពលោកនេះ តម្រូវឲ្យមានសេចក្តីជំនឿ និង ចិត្តរឹងប៉ឹង នៃអ្នកត្រូវសម្រាយពិភពសាមីយ៍ទំនើប » ។^{១០}

សូមឲ្យយើងគ្រប់គ្នាតាំងចិត្តដូចគ្នានោះដែរ ដើម្បី ធ្វើជាអ្នកត្រូវសម្រាយម្នាក់ និង ដើម្បីឲ្យមានទៅមុខ ហើយបើកផ្លូវសម្រាប់អ្នកដទៃណាដែលត្រូវបានប៉ះ ទង្គិចដោយពិភពមួយដែលពោរពេញដោយអំពើបាប ការកំនត់ច្រឡំ និង ការសង្ស័យ ។ សូមយើងចងចាំពួក អ្នកត្រូវសម្រាយ និង ដំណើររឿងរបស់ពួកគេ ចងចាំថា ពួកគេបានមកដើម្បីកសាងក្រុងស៊ីយ៉ូន ដោយកិច្ចប្រឹងប្រែង រួមមួយ ហើយទទួលយកទំនួលខុសត្រូវក្នុងការបណ្តុះ សេចក្តីជំនឿដូចគ្នានោះទៅក្នុងអស់អ្នកណាដែលយើង ជួប — ជាពិសេសនៅក្នុងជំនាន់ដែលកំពុងធំលូតលាស់ ឡើង — ហើយធ្វើដូច្នោះដោយការផ្តល់ « យញ្ញបូជារស់ » (រ៉ូម ១២:១) របស់យើងផ្ទាល់ នូវជីវិតមួយដែលត្រូវបាន ជំរុញដោយសេចក្តីជំនឿលើព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ និង បោះយុទ្ធជាមួយនឹងយើងដោយសេចក្តីសង្ឃឹមដែលថា អ្វីៗដែល ល្អនឹងកើតឡើងតាមរយៈទ្រង់ ។

ដើម្បីធ្វើជាអ្នកត្រូវសម្រាយម្នាក់ មានន័យថា យើង « កុំណាយចិត្ត នឹងធ្វើការល្អឡើយ » (គ. និង ស. ៦៤:៣៣) ។ វែលថា ហាចន៍ ពុំបាន សង្ស័យពីការសំខាន់ដ៏ពិសេសក្នុងការទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងទន្លេកក នោះឡើយ ។ ហើយ អ៊ីសាក ណាស ក៏ពុំបានគិតថា វាអស្ចារ្យណាស់ណា ទេ ដែលត្រូវខ្លាក់ចោលថ្នាំជក់ដែលគាត់ទំពាទៅលើដីនោះ ។ ហើយចំពោះ វ៉ែដឌីក អលវ៉ែដ វិញ គាត់គ្រាន់តែបានធ្វើអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល ថាគាត់គប្បីធ្វើប៉ុណ្ណោះ ។

ចេញពីកិច្ចការតូចតាច និង ងាយទាំងនេះហើយ ទើបនាំឲ្យកើតកិច្ចការ ធំៗបាន ! ដូច្នោះ ចូរយើងចងចាំថា ពុំមានកិច្ចការតូចតាចឡើយ នៅក្នុង ការប្រឹងប្រែងដ៏អស្ចារ្យនោះ ។ កាលដែលយើងរស់នៅតាមដំណឹងល្អ ធ្វើ តាមពាក្យ ជ្រើសរើសសេចក្តីជំនឿជាជាងសេចក្តីសង្ស័យ ហើយធ្វើកិច្ចការ តូចៗដែលនឹងពង្រីកសេចក្តីជំនឿ និង បង្កើតសេចក្តីសង្ឃឹមដែលជាយុទ្ធជាមួយ នៃ ព្រលឹង នោះយើងម្នាក់ៗនឹងក្លាយជាអ្នកត្រូវសម្រាយម្នាក់ ដែលរៀបចំផ្លូវ សម្រាប់អ្នកដទៃទៀតដើរតាម ។ ■

ចេញពីសន្ទរកថា « ពួកអ្នកត្រូវសម្រាយ — ជាយុទ្ធជាមួយអនាគត » ដែលបានផ្តល់នៅក្នុងទីក្រុង សលីមី លេក នៅឯសេវាកម្មព្រះអាទិត្យរះ កូនប្រុសទាំងឡាយរបស់ពួកអ្នកត្រូវសម្រាយយូថាហ៍ នៅ ថ្ងៃទី ២៤ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០១៣ ។

| | | | | |
|--|--|---|--|--|
| កំណត់ចំណាំ | បរិច្ឆេទ] ទំព័រ ២ ។ | ទំព័រ ៦៩ ។ | Olsen, <i>The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers</i> (ឆ្នាំ ២០០៦) ទំព័រ ៤៧០ ។ | ទំព័រ ១៦០ ។ |
| ១. សូមមើល <i>Wandering Home: Stories and Memories of the Hatch Family</i> (ឆ្នាំ ១៩៨៨) ទំព័រ ៣ ។ | ៤. ហ្សូដេន ប៊ី ហ្វិដឌី "The Faith of the Pioneers," <i>Ensign</i> , ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៨៤ ទំព័រ ៥ ។ | ៧. សូមមើល Bible Dictionary (វេទនានុក្រម ព្រះគម្ពីរបែប), ពាក្យ "Faith" (សេចក្តីជំនឿ); សូមមើលផងដែរ អាលម៉ា ៥៧:១៩-២៧; ៥៨:១០-១៣; មាមន ៩:៨-២១; ម៉ារីណា ៧:៣៣-៣៧; គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២៧:១៧ ។ | ៨. សូមមើល Olsen, <i>The Price We Paid</i> , ទំព័រ ៤៧៣-៧៤ ។ | ១១. Wallace Stegner, <i>The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail</i> (ឆ្នាំ ១៩៦៤) ទំព័រ ១១ ។ |
| ២. សូមមើល <i>Wandering Home</i> ទំព័រ ៣ ។ | ៥. សូមមើល <i>Lectures on Faith</i> (ឆ្នាំ ១៩៨៥); ហេព្រើរ ១១:៤-៤០; យ៉ាកុប ៤:៦; អេដេរី ១២:៧-២២ ។ | ៧:៣៣-៣៧; គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ២៧:១៧ ។ | ៩. សូមមើល Olsen, <i>The Price We Paid</i> , ទំព័រ ៤៧៣-៧៤ ។ | ១២. អិម រ៉ែសុល បាឡឺត "Pioneer Faith and Fortitude Then and Now," <i>លីអាល្លាណា</i> ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០១៣ ទំព័រ ២០, ២១ ។ |
| ៣. Isaac Bartlett Nash, <i>The Life-Story of Isaac B. Nash</i> [គ្មានកាល | ៦. សូមមើលផងដែរ <i>Lectures on Faith</i> (ឆ្នាំ ១៩៨៥) | ៨. សូមមើល Andrew D. | ១០. សូមមើល Olsen, <i>The Price We Paid</i> , | |

ព្រះគម្ពីរមរមន



ដូចជា យ៉ូសេប ស្ទីវ ដែរ អ្នកមិនចាំបាច់មានជីវិតដ៏
ល្អឥតខ្ចោះ ដើម្បីធ្វើជាឧបករណ៍ដ៏ពោរពេញដោយ
ចេស្ដានៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះឡើយ ។

ដោយ ម៉ាតាយ អេស ហ្សឺន

នេះគឺជាអត្ថបទទីពីរក្នុងអត្ថបទដែលមានពីរផ្នែក អំពីព្យាករី យ៉ូសែប ស្ទីធី ។ អត្ថបទទីមួយ « ផ្លូវទៅកាន់ប៉ាលម៉ែរ៉ា » មាននៅក្នុងច្បាប់ លីអាហ្សណា, ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ២០១៥ ។

ដូចជាផ្លូវទៅប៉ាលម៉ែរ៉ារបស់ យ៉ូសែប ស្ទីធី ដែលមាននូវការលំបាក និង សេចក្តីសោកសៅ និង ការសាកល្បងជាច្រើន ការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់លោកក្នុងការនាំមកនូវព្រះគម្ពីរមរមនក៏ដូចគ្នាដែរ — ជាដំណើរការដែលនៅពេលមួយនោះ បានធ្វើឲ្យលោកធ្លាក់ក្នុងអន្លង់នៃក្តីអស់សង្ឃឹមយ៉ាងជ្រៅបំផុត ។

នៅក្រៅនៃថ្ងៃទី ២១ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ១៨២៣ យ៉ូសែប សម្រាន្តមិនលក់សោះ ។ វាមានរយៈពេលបីឆ្នាំហើយ តាំងពីលោកបានមានការនិមិត្តដ៏ធំមហិមា គឺដែលបានឃើញព្រះជាព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ប្រទល់មុខ ក្នុងការឆ្លើយតបដល់ការអង្វរដ៏ស្មោះអស់ពីដួងចិត្តរបស់លោក ដើម្បីដឹងថាសាសនាព្រះមួយណាត្រឹមត្រូវ ។ តាំងពីថ្ងៃនោះ លោកបាន « តែងតែធ្លាក់ទៅក្នុងការខុសឆ្គងជាច្រើន ហើយសម្តែងនូវការទន់ខ្សោយនៃយុវវ័យ និង ការឆ្គួតលីលានៃមនុស្សលោក » (យ៉ូសែប ស្ទីធី — ប្រវត្តិ ១:២៨) ។

ដោយដឹងខ្លួនអំពីកំហុសទាំងនេះ យ៉ូសែប ដែលមានអាយុ ១៧ ឆ្នាំ បានអង្វរ « សូមក្តីអភ័យទោសចំពោះអស់ទាំងអំពើបាប និង អំពើឆ្គួតលីលា [របស់លោក] » (យ៉ូសែប ស្ទីធី — ប្រវត្តិ ១:២៩) ។ ក្នុងការឆ្លើយតប ទេវតាមួយអង្គបានមកកែតម្រូវរបស់លោក យ៉ូសែបបានប្រាប់ថា « ហើយលោកបានមានប្រសាសន៍ថា ព្រះអម្ចាស់បានអត់ទោសដល់អំពើបាបរបស់ខ្ញុំ » ។^១

ទេវតាដែលបានហៅខ្លួនទ្រង់ថា ម៉ូរីណេ បានប្រាប់យ៉ូសែបថា ព្រះគម្ពីរមួយ « ដែលមានសរសេរនៅលើផ្ទាំងមាស » និង មាននូវ « ភាពពោរពេញនៃដំណឹងល្អដ៏អស់កល្បជានិច្ច » ត្រូវបានកប់ទុកនៅកូនក្នុងជិតផ្ទះលោកនៅ ប៉ាលម៉ែរ៉ា រដ្ឋ នូវ យ៉ែក ។ រួមជាមួយនឹងគម្ពីរនោះគឺ « មានត្បូងពីរដុំនៅក្នុងស៊ុមប្រាក់ — ហើយត្បូងទាំងពីរនេះភ្ជាប់ជាមួយនឹងប្រដាប់បាំងទ្រូង ជារបស់ដែលហៅថា យូរីម និង ធូមម » ដែល « ព្រះទ្រង់បានរៀបត្បូងនោះទុក . . . ជាប្រយោជន៍នៃការបកប្រែគម្ពីរនេះឯង » (យ៉ូសែប ស្ទីធី — ប្រវត្តិ ១:៣៤, ៣៥) ។

នៅយប់នោះ ម៉ូរីណេបានយាងមកជួបនឹងយុវជនដែលពោរពេញដោយការភ្ញាក់ផ្អើលក្រៃលែងនោះពីរដងបន្ថែមទៀត ហើយបានមានប្រសាសន៍ជាថ្មីម្តងទៀតដោយប្រុងប្រយ័ត្ននូវអ្វីដែលលោកបានមានបន្ទូលពីមុន ។ យ៉ូសែប បានមានប្រសាសន៍ថា រៀងរាល់ពេលទេវតាបានបន្ថែមនូវការដាស់តឿនមួយ « ដោយប្រាប់ខ្ញុំថា អារក្សសាតាំងនឹងព្យាយាមល្បួងខ្ញុំ (ពីព្រោះមកពីសភាពក្រខ្យត់របស់គ្រួសារឪពុកខ្ញុំ) ឲ្យទៅយកផ្ទាំងទាំងឡាយ ដើម្បីនឹងកសាងខ្លួនជាអ្នកមាន ។ រឿងនេះទ្រង់យាត់ខ្ញុំ ដោយមានបន្ទូលថា ខ្ញុំមិនត្រូវមានគោលបំណងផ្សេងទៀតក្នុងសេចក្តីនឹកគិត ក្នុងការបានផ្ទាំងទាំងឡាយមក ក្រៅពីដើម្បីសរសើរតម្កើងព្រះ ហើយមិនត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងឥទ្ធិពលនៃមូលហេតុអ្វីផ្សេងទៀតឡើយ ក្រៅពីការកសាងនគរនៃព្រះប៉ុណ្ណោះ មិនដូច្នោះសោតទេ ខ្ញុំមិនអាចនឹងយកផ្ទាំងទាំងឡាយមកបានឡើយ » (យ៉ូសែប ស្ទីធី — ប្រវត្តិ ១:៤៦) ។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់នោះ យ៉ូសែបអស់កម្លាំងជាខ្លាំងដោយសារតែបទពិសោធន៍ដែលលោកបានទទួលនៅយប់នោះ ។ ឪពុករបស់លោកបានឲ្យលោកចេញពីការធ្វើការក្នុងចម្ការ ហើយពេលដែលយ៉ូសែប ដើរទៅផ្ទះដើម្បីសម្រាក នោះម៉ូរីណេបានមកជួបលោកជាលើកទីមួយ ។ ទេវតាបានណែនាំយ៉ូសែប ឲ្យត្រឡប់ទៅជួបឪពុកលោកវិញ ហើយប្រាប់ឪពុកអំពីការនិមិត្តនោះ ហើយយ៉ូសែបបានធ្វើដូច្នោះ ។ បន្ទាប់មក លោកបានទៅកូនក្នុង

រូបរាងយ៉ូសែប ស្ទីធី និង សំនុំវិញ្ញាណក្ខណ៍ផ្លូវទៅកាន់ប៉ាលម៉ែរ៉ា ដោយ ចច ហ្សេមីម ម៉េនធីលីន

នៅក្បែរនោះ (សូមមើល យ៉ូសែប ស្ទីវ — ប្រវត្តិ ១:៤៩-៥០) ។

បន្ទាប់ពីមកដល់ភ្នំហើយ យ៉ូសែបបានគាស់បើកប្រអប់ថ្មដែលកប់នោះ ដែលមានផ្ទុកនូវផ្ទាំងទាំងឡាយ ហើយបានឈោងដៃទៅផ្ទាំងទាំងនោះ ។ ពេលលោកកំពុងតែឈោងដៃទៅ នោះមានកម្លាំងយ៉ាងខ្លាំងមួយទាញលោកទៅក្រោយ ហើយបានធ្វើឲ្យលោកអស់កម្លាំង ។ ពេលលោកបានបន្លឺសំឡេង ដោយសូរថាហេតុអ្វីលោកមិនអាចយកផ្ទាំងទាំងឡាយនោះចេញមក នោះម៉ូណែបានប្រាប់លោកថា « ពីព្រោះឯងពុំបានរក្សាព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ » ។^១

ថ្វីបើមានការព្រមានដ៏ច្បាស់លាស់ពីទេវតាក្តី ក៏យ៉ូសែប បានគិតថា ផ្ទាំងទាំងនោះប្រហែលជាអាចដោះស្រាយបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុរបស់គ្រួសារលោកបាន ។^២ ជាលទ្ធផល ម៉ូណែបានបង្កើតជាពេលវេលាសាកល្បងបួនឆ្នាំ ដើម្បីឲ្យយ៉ូសែបមានភាពចាស់ទុំ និង ដើម្បីរៀបចំដួងចិត្ត និង គំនិតរបស់លោក ដើម្បីទទួលយកការហៅរបស់លោក ដោយមានគោលបំណងដ៏បរិសុទ្ធដែលជាការតម្រូវឲ្យមានក្នុងការធ្វើកិច្ចការដ៏ពិសិដ្ឋបែបនោះ ។

ឧបសគ្គទាំងឡាយក្នុងការបកប្រែ

បួនឆ្នាំក្រោយមក យ៉ូសែបបានរៀបចំរាល់នៅទីបំផុត ។ ទោះយ៉ាងណា ឧបសគ្គទាំងឡាយក្នុងការបកប្រែផ្ទាំងទាំងឡាយគឺធំ ក្រៃលែង ។ ទើបនឹងរៀបការថ្មីថ្មោង យ៉ូសែបត្រូវធ្វើការដើម្បីផ្គត់ផ្គង់ដល់អិមម៉ា និង រូបលោកផ្ទាល់ ក៏ដូចជាសមាជិកក្រុមគ្រួសារលោកដែលនៅតែពឹងផ្អែកយ៉ាងខ្លាំងទៅលើការរួមចំណែករបស់លោក ។ ប្រហែលអ្វីដែលកាន់តែពិបាកជាងនោះទៀត គឺ យ៉ូសែប បានប្រឈមនឹងការជំទាស់ និង ភាពកំណាញ់របស់សហគមន៍ដ៏ធំនោះ ដែលបានគំរាម



ពេលយ៉ូសែបបានដើរទៅផ្ទះដើម្បីសម្រាកពីការងារនៅចម្ការលោក នោះម៉ូណែបានមកជួយនិងលោកជាលើកដំបូង ។

កំហែងថានឹងធ្វើឲ្យគេដឹង និង ធ្វើឲ្យបាត់បង់ផ្ទាំងទាំងឡាយនោះ ។ ពេលដែលក្រុមមនុស្សកំណាចនៅប៉ារីសមួយក្រុមសម្តែងឲ្យយ៉ូសែប បង្ហាញផ្ទាំងទាំងឡាយដល់ពួកគេ ឬក៏លោកនឹងត្រូវចាក់ជំរកៅស៊ូ និង រោមសត្វលើ នោះលោកបានដឹងថា លោកត្រូវតែចាកចេញ ។^៤ ដូច្នោះ នៅចុងឆ្នាំ ១៨៧៧ យ៉ូសែប បានលាក់ទុកផ្ទាំងទាំងឡាយនៅក្នុងផុងស្តែកមួយ បានវេចរបស់របរមួយចំនួន បានខ្ចីប្រាក់ ៥០ ដុល្លារ ពីមិត្តរបស់លោក និង ជាអ្នកជឿដំបូងគេ គឺ ម៉ាទិស ហារីស ហើយបាននាំភរិយារបស់លោកដែលកំពុងមានផ្ទៃពោះ ធ្វើដំណើរជាង ១៦១ គ.ម ទៅខាងត្បូងទៅភូមិ ហារម៉ូនី រដ្ឋ ផែនស៊ិលវេញ៉ា ដើម្បីទៅរស់នៅជាមួយឪពុកម្តាយរបស់អិមម៉ា ។ លោកបានសង្ឃឹមថា ការផ្លាស់ប្តូរនឹងជួយសម្រាលដល់ការងារប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកលោក និង រំដោះពួកលោកពីប្រពលភាពនៃការរលាកលន់ និង កំហឹងឃោរឃៅដែលមានពាសពេញប៉ារីស ។

ស្ថានភាពបានប្រសើរឡើងគ្រប់គ្រាន់នៅរដូវរដាវនោះ ដែលនាំឲ្យយ៉ូសែបអាចបកប្រែព្រះគម្ពីរមរមនបានខ្លះៗ ។ នៅខែ មេសា ម៉ាទិស ហារីស បានផ្លាស់ទៅហារម៉ូនី ដើម្បីជួយយ៉ូសែប ក្នុងនាមជាស្មៀន ហើយកិច្ចការនៃការបកប្រែបានចាប់ផ្តើមយ៉ាងហ្មត់ចត់ ។ មកដល់ពាក់កណ្តាលខែ មិថុនា — គឺប្រហែលជាប្រាំឆ្នាំ តាំងពីថ្ងៃដំបូងនៃបំផុតនោះ ដែលយ៉ូសែបត្រូវបានណែនាំជាលើកទីមួយឲ្យទៅដល់ភ្នំគូម៉ូរ៉ា ដើម្បីទៅទទួលផ្ទាំងទាំងឡាយ — ពួកលោកធ្វើបាន ១១៦ ទំព័រ នូវច្បាប់សរសេរដៃនៃការបកប្រែនោះ ។^៥

មកដល់ត្រឹមនេះ ម៉ាទិសបានទទួលសុំការអនុញ្ញាតពីយ៉ូសែប ដើម្បីយកច្បាប់សរសេរដៃនោះទៅប៉ារីសដើម្បីបង្ហាញដល់លូសី ជាភរិយារបស់គាត់ ដែលយើងអាចយល់បានថា នាងចង់ឃើញកស្តុតាមមួយចំនួននូវអ្វីដែលបានយកពេលវេលា និង ទ្រព្យសម្បត្តិជាច្រើនរបស់ស្វាមីនាង ។ ប៉ុន្តែ បន្ទាប់ពីបានសូមដល់ព្រះអម្ចាស់ យ៉ូសែបត្រូវបានប្រាប់ពីរដងថា កុំអនុញ្ញាតឲ្យម៉ាទិសយកច្បាប់សរសេរដៃនោះទៅ ។^៦

ដើម្បីឲ្យស្ងប់ដល់ចិត្តភរិយាគាត់ដែលមានការសង្ស័យ និង តម្រូវឱ្យស្រាកស្រាន្ត នោះម៉ាទិសបានទៅដេញដោលសុំយ៉ូសែបម្តងទៀត ។ ដោយការព្រួយចិត្ត នោះយ៉ូសែបបានទៅឯព្រះអម្ចាស់ជាលើកទីបី ។ ជាការឆ្លើយតបវិញ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់យ៉ូសែបថា ម៉ាទិសអាចយកច្បាប់សរសេរដៃនោះ បើគាត់នឹងគ្រាន់តែបង្ហាញវាដល់មនុស្សដែលបានជ្រើសតែប្រាំនាក់ ហើយបន្ទាប់មកឲ្យវាត្រឡប់មកវិញភ្លាម ។ យ៉ូសែបបានឲ្យច្បាប់សរសេរដៃនោះទៅគាត់ដោយស្នាក់ស្នើ ប៉ុន្តែម៉ាទិសត្រូវចុះហត្ថលេខាលើសេចក្តីសញ្ញាជាលាយលក្ខណ៍អក្សរដើម្បីធ្វើដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានណែនាំសិន ។^៧

ការណ៍នេះបានផ្តើមនូវព្រឹត្តិការណ៍ទាំងឡាយ ដែលនាំឲ្យយ៉ូសែបក្រៀមក្រំចិត្តបំផុតជាងការណ៍ណាណាទាំងអស់ដែលធ្លាប់កើតឡើងចំពោះលោក ។ មិនយូរប៉ុន្មានបន្ទាប់ពីម៉ាទិសបានចាកចេញទៅ អិមម៉ាបានផ្តល់កំណើតដល់កូនប្រុសម្នាក់ ។ នាង និង យ៉ូសែប បានដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសដំបូងរបស់ពួកលោកថា អាឈីន ទុកជាការខុសដល់បងប្រុសជាទីស្រឡាញ់របស់យ៉ូសែបដែលបានលាចាកលោកកាលពីប្រាំឆ្នាំមុននោះ ។ វាជាសោកនាដកម្មមួយ ជាជាងឲ្យការបំពេញចន្លោះដ៏ធំមួយ នោះអាវិនដ៏តូចបែរជាពង្រីកចន្លោះនោះទៅវិញ ដោយបានស្លាប់ទៅវិញនៅថ្ងៃដែលគាត់បានកើតមកនោះ គឺនៅថ្ងៃទី ១៥ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៧៨ ។

ម៉ូណែបានយកមក ជួយនិង យ៉ូសែប ពេល យ៉ូសែប អ៊ីស្ទិរ

ការណ៍នេះស្ទើរតែមិនអាច
ទ្រាំទ្របានទៅហើយ រវាងការអស់
កម្លាំងដែលមកពីការឈឺពោះដ៏យូរ

*ម៉ានិង ហាវស បានឈប់នៅក្នុងទ្វារផ្ទះរបស់
គ្រួសារស្ទីវ ផ្ទះរបង ហើយបានទាញម្នាក់មក
គ្របភ្នែកគាត់ ហើយបានអង្គុយនៅទីនោះ ។*



និង ខ្លាំងក្លា និង អារម្មណ៍ទុក្ខព្រួយពីការបាត់បង់កូននាង នោះអិមម៉ាផ្ទាល់
ក៏បានស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពដ៏គ្រោះថ្នាក់ជិតនឹងបាត់បង់ជីវិតទៀតផង ។
អស់រយៈពេលពីរសប្តាហ៍ យ៉ូសែបបានព្រួយបារម្ភពីអិមម៉ា ថែទាំនាងឲ្យមាន
សុខភាពឡើងវិញ សូម្បីតែលោកបានធ្វើការទាំងហែលឆ្លងទុក្ខព្រួយរបស់
លោកអំពីទារកអាណូន ។ នៅទីបំផុត ពេលអិមម៉ាបានបង្ហាញសញ្ញានៃការ
មានសុខភាពរឹងប៉ឹងឡើងវិញ នោះគំនិតរបស់យ៉ូសែបបានបែរទៅម៉ាទិស និង
ច្បាប់សរសេរដៃទាំងនោះ ។^៤

ដោយជ្រាបដឹងពីកង្វល់របស់យ៉ូសែប នោះអិមម៉ាបានលើកទឹកចិត្តលោក
ឲ្យត្រឡប់ទៅបាល់ម៉ែរ៉ា ដើម្បីទៅពិនិត្យមើលម៉ាទិស និង ច្បាប់សរសេរដៃ
ទាំងនោះ ។ ជាមួយនឹងភាពស្រវឹងស្រវងោចដែលអាចមើលឃើញលើផ្ទៃ
មុខលោកទឹកមុខយ៉ាងស្រពាប់ស្រពោន នោះលោកជិះទេះសេះធ្វើដំណើរ
ទៅទិសខាងជើង ។ ដោយមិនបានហូបចុក ឬ មិនបានទទួលទានដំណេក

« អ្វីៗទាំងអស់បាត់អស់ហើយ ! »

ទីបំផុត ម៉ាទិសបានចូលមកក្នុងផ្ទះ ។ ដោយមិនបានស្រដីមួយម៉ាត់
សោះ នោះគាត់បានយកសមស្លបញ្ជាបស់គាត់ដើម្បីបរិភោគ ។ ប៉ុន្តែ មុន
នឹងដាក់ចូលទៅក្នុងមាត់ គាត់បានយំទាំងបន្តិចថា « ឱ ខ្ញុំបានបាត់បង់ព្រលឹង
ខ្ញុំហើយ ! »^{១១}

ជាមួយនឹងឃ្លាននេះ យ៉ូសែបក្រោកឈរឡើង ហើយទ្រហោយដៃជាសំឡេង
ខ្លាំងៗ ៖ « ម៉ាទិស តើលោកបានធ្វើឲ្យបាត់ច្បាប់សរសេរដៃទាំងនោះ
មែនទេ ? » តើលោកបានបំពានសម្បទារបស់លោក ហើយនាំមកនូវការ
ផ្ទុះទោសមកលើក្បាលខ្ញុំ ក៏ដូចជាក្បាលរបស់លោកផ្ទាល់ឬ ? »

ម៉ាទិសបានឆ្លើយតបដោយស្រងូតស្រងាត់ថា « មែនហើយ វាបាត់អស់
ហើយ ហើយខ្ញុំមិនដឹងថាវាបាត់ទៅណាទេ » ។^{១២} (ម៉ាទិសបានបង្ហាញច្បាប់
សរសេរដៃទៅមនុស្សផ្សេងទៀត ក្រៅពីមនុស្សប្រាំនាក់ យ៉ូសែបបានរៀបរាប់
ក្រោយមកទៀតថា « ហើយដោយកលល្បិច នោះច្បាប់សរសេរដៃទាំងនោះ
ត្រូវបានគេយកពីគាត់ទៅ » ។^{១៣})

យ៉ូសែបបានយំស្រែកយ៉ាងខ្លាំង ទាំងស្រែក ៖ « បាត់អស់ហើយ !
បាត់អស់ហើយ ! តើខ្ញុំធ្វើដូចម្តេចទៅ ? ខ្ញុំបានធ្វើអំពើបាប — វាក៏ជាខ្ញុំ ដែល
អន្ទងយកសេចក្តីក្រោធនៃព្រះ » ។ ដោយទាំង « យំខ្សឹកខ្សួល ទាំងស្រែកច្រូរ
ផង ហើយសេចក្តីសោកសៅដ៏ជូរចង់បំផុត ដែលបានបំពេញពេញទាំងក្នុង
ផ្ទះ » នោះយ៉ូសែប បង្ហាញនូវទុក្ខព្រួយដ៏ធំធេងបំផុត ។^{១៤}

កិច្ចការបកប្រែបានឈប់មួយរយៈកាល ហើយផ្ទាំងទាំងឡាយ និង
ប្រដាប់បកប្រែត្រូវបានយកចេញពីយ៉ូសែប រហូតដល់ថ្ងៃទី ២២ ខែ កញ្ញា
— គឺជាការព្រឹកដែលធ្វើឲ្យឈឺចាប់ក្រែកលែងនៃគ្រួសារកល្យាណ៍ពីមុនរបស់
លោក ។ លោកក៏បានរងនូវការស្តីបន្ទោសដ៏តឹងតែងពីព្រះអម្ចាស់ផងដែរ ៖

« ហើយមើលចុះ អ្នកតែងតែរំលងព្រះបញ្ញត្តិ និង ក្រឹត្យវិន័យទាំងឡាយ
នៃព្រះ ហើយបានទៅតាមការបញ្ជាបញ្ជូលទាំងឡាយនៃមនុស្សលោក ។
« ដ្បិតមើលចុះ អ្នកមិនត្រូវខ្លាចមនុស្សជាងព្រះឡើយ ។ ទោះជាមនុស្ស
លោកបាត់ដំបូន្មានទាំងឡាយនៃព្រះទុកជាគ្មានតម្លៃ ហើយមើលងាយ
ព្រះបន្ទូលទាំងឡាយនៃទ្រង់ក៏ដោយ —

« ប៉ុន្តែអ្នកគួរតែមានចិត្តស្មោះត្រង់ នោះទ្រង់ក៏នឹងសន្ធិងព្រះពាហុរបស់
ទ្រង់ ហើយទ្រង់អ្នកពីអស់ទាំងព្រួញព្រួញភ្លើងរបស់មារសត្រូវ ហើយទ្រង់ក៏
នឹងគង់នៅជាមួយអ្នកគ្រប់ពេលវេលាមានការខ្វល់ខ្វាយដែរ » (គ. និង ស.
៣:៦-៨) ។

សូមស្រមៃមើលពីការលំបាកក្នុងការទទួលវិវរណៈមួយបែបនេះ ។
យ៉ូសែបទើបតែបានបាត់បង់កូនប្រុសដំបូងរបស់លោក ។ លោកស្ទើរតែនឹង
បាត់បង់ទាំងភរិយាលោកទៀត ។ ហើយការសម្រេចចិត្តរបស់លោកក្នុងការ
ប្រគល់ច្បាប់សរសេរដៃទាំងនោះដល់ម៉ាទិស គឺត្រូវបានធ្វើឡើងដោយបំណង
ប្រាថ្នាដ៏ស្មោះអស់ពីចិត្តដើម្បីជួយដល់មិត្តម្នាក់ ដែលបានជួយលោកក្នុង



នៅតាមផ្លូវ នោះយ៉ូសែបបានទៅដល់ផ្ទះឪពុកម្តាយលោក — ដោយដើរ
ចម្ងាយ ៣២ គ.ម កាត់យប់ដឹងដឹក ពីកន្លែងដែលលោកអាចឈប់រទេះ
បាន — ដោយបានជំនួយពីអ្នកធ្វើដំណើរជាមួយគ្នា (ជា « អ្នកដទៃ »
ម្នាក់) ដែលបានអាណិតដល់លោក ។^៤

បន្ទាប់ពីយ៉ូសែបបានមកដល់ និង បានទទួលការថែទាំបន្តិចហើយ នោះ
ម៉ាទិសត្រូវបានហៅឲ្យមកជួប ។ គាត់ត្រូវមកចូលរួមនឹងក្រុមគ្រួសារស្ទីវ
សម្រាប់អាហារពេលព្រឹក ប៉ុន្តែពុំបានមករហូតដល់ថ្ងៃត្រង់ ។ ដោយដើរ
យឺតៗ នោះគាត់បានឈប់នៅក្នុងទ្វារផ្ទះ ផ្ទះរបង ហើយបានទាញម្នាក់
មកគ្របភ្នែកគាត់ ហើយបានអង្គុយនៅទីនោះ ។^{១០}

កិច្ចការដ៏ពិសិដ្ឋមួយ ។ មែនហើយ ទោះជាយ៉ូសែបមានទុក្ខព្រួយយ៉ាងណា ហើយទោះជាលោកបានគិតថា លោកបានពឹងផ្អែកទៅលើ ម៉ាទិស ហាវិស យ៉ាងណា ក៏លោកបានខកខានរឿងមួយដែលព្រះវិញ្ញាណចង់បានទាំងស្រុង ពីពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ ៖ តែងតែទុកចិត្តនៅក្នុងព្រះពាក្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជានិច្ច ហើយពុំមែននៅក្នុងដៃខាងសាច់ឈាមនោះទេ ។ ចំពោះកិត្តិយស ដ៏និរន្តរ៍របស់យ៉ូសែប លោកបានរៀនពីមេរៀននេះក្នុងរបៀបយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ មួយ ដែលលោកពុំដែលបានធ្វើកំហុសដដែលនោះម្តងទៀតឡើយ ហើយ មិនយូរប៉ុន្មានក៏បានទទួលផ្ទាំងទាំងឡាយ និង ប្រដាប់បកប្រែមកវិញ ហើយលោកក៏បានចាប់ផ្តើមជំហាននៃការបិទភ្នែកចំពោះសាសនា គឺដូចជា ពិភពលោកមិនបានឃើញសោះ តាំងពីការបម្រើរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ផ្ទាល់ ។ ដោយចាប់ផ្តើមនៅក្នុងនិទាយរដូវក្នុងឆ្នាំ ១៨២៩ ឥឡូវនេះដោយ មាន អូលីវីរ ខេរឌឺរ នៅក្បែរលោក នោះគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើល យ៉ូសែបបានបកប្រែ ៥៥៨ ទំព័រ នៃព្រះគម្ពីរមរមន យ៉ាងច្រើនបំផុតត្រឹម ៦៥ ថ្ងៃនៃថ្ងៃធ្វើការ ។^{១៥} នេះគឺពិតជាល្បឿនដ៏លឿនក្រៃលែង បើប្រៀបធៀបទៅនឹងកិច្ចប្រឹងប្រែង ពីមុនរបស់លោក ។ វាក៏ជាពិតមានដ៏មានប្រយោជន៍ផងដែរក្នុងការកត់

សរសេរដៃទៅបោះពុម្ព ។ ប៉ុន្តែ អព្វហេតុដ៏ធំបំផុតក្នុងការណ៍ទាំងអស់នេះ គឺមិនមែននៅក្នុងរបៀបដែលកិច្ចការទាំងឡាយត្រូវបានសម្រេចយ៉ាងលឿន យ៉ាងណានោះទេ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងភាពស្មុកស្មាញនៃអ្វីដែលត្រូវធ្វើបានក្នុងរយៈ ពេលដែលត្រូវការការខិតខំប្រឹងប្រែងយ៉ាងខ្លាំង ។

ព្រះគម្ពីរដ៏អស្ចារ្យ ស្មុកស្មាញមួយ

យោងតាមការសរសេរសេចក្តីដោយអ្នកមានវិជ្ជាជ្រៅជ្រះមួយថ្មីៗនេះ នេះគឺជាអ្វីដែលយ៉ូសែបបានធ្វើបានយ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាពក្នុងរយៈពេល ៦៥ ថ្ងៃនៃថ្ងៃធ្វើការនៃការបកប្រែនោះ ៖ « មិនត្រឹមតែមានប្រវត្តិសាស្ត្រជាង មួយពាន់ឆ្នាំ [នៅក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន] ដែលរួមមានឈ្មោះបុគ្គលជាងពីរ រយឈ្មោះ និង ទឹកនៃច្បាស់លាស់ដិតមួយរយកន្លែងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែ និទានកថាទៀតសោត ត្រូវបានផ្តល់ដោយកិច្ចការរបស់អ្នកកែសម្រួល/ អ្នកប្រវត្តិសាស្ត្របីនាក់ — នីហ្វែ មរមន និង មរ្វីណេ ។ តួលេខទាំងនេះក៏ ត្រូវបានអះអាងផងដែរថា ផ្អែកដំណើររឿងរបស់ពួកគេទៅលើបញ្ជីទាំងឡាយ ដែលមានពីមុនមកជាច្រើន ។ លទ្ធផលគឺជាសមាសភាពដ៏ស្មុកស្មាញមួយ ដែលរួមបញ្ចូលនូវប្រភេទជាច្រើន រាប់ចាប់តាំងពីនិទានកថាដោយត្រង់ៗ ទៅទេសនកថា និង សំបុត្រដែលត្រូវបានដាក់បញ្ចូល ទៅពាក្យអត្ថាធិប្បាយ និង ពាក្យកំណាព្យខាងវិញ្ញាណ ។ វាគួរឲ្យមានការអត់ធ្មត់យ៉ាងច្រើន ដើម្បីធ្វើចេញនូវសេចក្តីពិស្តារទាំងអស់នៃកាលប្រវត្តិ ភូមិសាស្ត្រ ពង្សាវលី និង បញ្ជីដែលជាប្រភពទាំងឡាយ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរមរមនគឺមានភាពខ្ជាប់ខ្ជួន ដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់យ៉ាងអស្ចារ្យទៅលើការណ៍ទាំងអស់នេះ ។ កាលប្រវត្តិ ត្រូវបានបកស្រាយជាក់ស្តែងឥតចន្លោះ ថ្វីបើមានការស្រមៃត្រឡប់ទៅ ក្រោយវិញ និង និទានកថាជាន់គ្នាមួយចំនួនក្តី . . . ហើយអ្នកនិទានរក្សាឲ្យ នៅត្រង់ៗទាំងលំដាប់លំដោយ និង ទំនាក់ទំនងក្រុមគ្រួសារក្នុងចំណោម អ្នកថែរក្សាបញ្ជីសាសន៍នីហ្វែទាំងម្ភៃប្រាំមួយនាក់ និង ស្តេចសាសន៍យ៉ាមឌុ សែសិបមួយអង្គ (រួមទាំងខ្សែស្រឡាយទាំងអស់) ។ ភាពស្មុកស្មាញគឺវា ច្រើនបែបនោះ ទើបមនុស្សម្នាក់នឹងស្មានថា អ្នកនិពន្ធបានធ្វើការដោយប្រើ តារាង និង ផែនទី សូម្បីតែភរិយារបស់ យ៉ូសែប ស្ទើរ . . . បានប្រកែកយ៉ាង ច្បាស់ថា លោកពុំបានសរសេរអ្វីមួយមុននឹងការបកប្រែ ដែលលោកបាន ទន្ទេញ ឬក៏អានតាម ពេលលោកបកប្រែនោះទេ ហើយពិតណាស់ នាង បានអះអាងថា យ៉ូសែបបានចាប់ផ្តើមសូត្រដោយពុំមើលច្បាប់សរសេរដៃ ឬ ដោយពុំបាច់មានគោរពត្រឡប់ទៅលើការវិញ្ញនូវការសរសេរចុងក្រោយ នោះទេ » ។^{១៧}



អំឡុងពេលនៃការបកប្រែព្រះគម្ពីរមរមន យ៉ូសែប និង អូលីវីរ បានផ្សាយទេសនកថា បានទទួល និង កត់ត្រាវិវរណៈទាំងឡាយ និង បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

សម្គាល់ថា ការបកប្រែនៃព្រះគម្ពីរបឺបរបស់ស្តេចយេម្ស ត្រូវការអ្នកប្រាជ្ញ ៤៧ នាក់ ធ្វើការជាមួយនឹងភាសាដែលពួកគេបានស្គាល់ហើយ ក៏ត្រូវចំណាយ ពេលប្រាំពីរឆ្នាំទើបបកប្រែចប់ ។^{១៦}

ជាងនោះទៅទៀត អំឡុងពេលនៃការផលិតដ៏ធំសម្បើមនេះ យ៉ូសែប និង អូលីវីរ ក៏បានផ្សាយទេសនកថា បានទទួល និង កត់ត្រាវិវរណៈ ទាំងឡាយផងដែរ ក៏បានចូលរួមក្នុងការស្តារឡើងវិញនូវបញ្ជីជិតភាពអធិរន និង បញ្ជីជិតភាពមិលគីស្យាដែក ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក យកចិត្តទុកដាក់លើ ការកិច្ចនៅក្នុងផ្ទះ និង បានប្តូរទៅភូមិហាយេត រដ្ឋ នូវ យ៉ែក ដើម្បីយកច្បាប់

នេះមិនទាំងនិយាយអំពីចនាសម្ព័ន្ធនៃអក្សរសាស្ត្រដ៏ល្អស្អាត និង ការប្រៀបធៀបដ៏គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ដែលមាននូវទំនៀមទម្លាប់ និង ទម្រង់នៃ ការទំនាក់ទំនងពីបុរាណ ក្នុងចំណោមការណ៍ផ្សេងៗទៀត ដែលទាក់ទងនឹង ព្រះគម្ពីរ និង ការបកប្រែរបស់គម្ពីរនេះផង ។^{១៨}

ក្នុងការប្រទេសគ្នាអំពីរឿងនេះ មនុស្សម្នាក់ប្រាកដជាត្រូវសួរថា តើបុរស ម្នាក់ — ជាពិសេសបុរសម្នាក់ដែលតាមពិតទៅពុំមានការអប់រំជាផ្លូវការអ្វី នោះ — បានសម្រេចនូវសមិទ្ធផលដ៏អស្ចារ្យបែបនេះយ៉ាងណាទៅ ? ចំពោះ ខ្ញុំ យ៉ាងហោចណាស់ យ៉ូសែប ស្ទើរ ពុំបានប្រឌិតព្រះគម្ពីរមរមនឡើង ឡើយ ព្រោះលោកពុំអាចប្រឌិតវាបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ខ្លាំងដូចជាវាទំនង



នោះហេតុផលទាំងនេះពុំមែនជា គឺកតាងសំខាន់បំផុតចុងក្រោយ នៃភាពត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះគម្ពីរនេះ

យ៉ូសែប និង អូលីវី បានចូលរួមក្នុងការស្នើសុំឡើង វិញនៃបញ្ជីគោលដៅរៀន នៅជ្រលងសុសត្វិហាណា នៅក្នុងនិទាយដ្ឋានទី ១៨២៩ ។

ទេ ហើយវាក៏មិនបានឈរជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃទីបន្ទាល់របស់ខ្ញុំដែរ ។ អ្វីដែល ព្រះគម្ពីរពិតជាបានធ្វើ គឺវាផ្តល់ទម្ងន់បន្ថែមដល់អ្វីដែលព្រះវិញ្ញាណបាន បង្រៀនដល់ខ្ញុំ មិនយូរប៉ុន្មានកន្លងទៅ កាលពីខ្ញុំជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ពេញម៉ោងមួយរូប ។ នៅក្នុងអគារប្រជុំជំនុំសក្តិសិទ្ធិក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលហ្វឹកហ្វឹន អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅទីក្រុង ប្រូវី និង នៅក្នុងនៅលើទូល និង ជ្រលង ដ៏ខ្សែស្រងាត់នៃប្រទេសស្កុត ខ្ញុំបានទទួលសាក្យខាងវិញ្ញាណ ក្រោយពី សាក្យខាងវិញ្ញាណដែលថា យ៉ូសែប ស្ទីវ ត្រូវបានហៅពីព្រះ ថាលោកជា ឧបករណ៍របស់ទ្រង់នៅថ្ងៃចុងក្រោយនេះ ហើយថា លោកបាននាំចេញមក នូវព្រះគម្ពីរមួយ ដែលមានតាំងពីយូរមុនដែលលោកបានកើតមកទៅទៀត ជាព្រះគម្ពីរមួយដែលពិត និង គ្មានអ្វីប្រៀបធៀបបាន — ជាសិលាគន្លឹះនៃជីវិត នៃសុភមង្គលដែលមិនអាចប្រៀបធៀបបាន ។

ខ្ញុំក៏សូមប្រកាសផងដែរថា ជីវិតរបស់យ៉ូសែប គឺជាទីបន្ទាល់ដ៏សន្ធា រសន្តោនៃអ្វីដែលអាចជាសារលិខិតបង្រួបបង្រួមនៃព្រះគម្ពីរផ្ទាល់ ។ គ្រាន់តែបើកព្រះគម្ពីរមរមនភ្លាម យើងឃើញនិរៀតប្រកាសថា « មើលចុះ ខ្ញុំ និរៀត និងបង្ហាញដល់អ្នករាល់គ្នាថា សេចក្តីមេត្តាករុណា ដ៏ទន់ភ្លន់ ទាំងឡាយនៃព្រះអម្ចាស់ មានមកលើជនទាំងអស់ណាដែលព្រះទ្រង់បាន រើស ដោយសារសេចក្តីជំនឿរបស់គេ » (និរៀតទី ១ ១:២០ ការសង្កត់ន័យ ត្រូវបានបន្ថែម) ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃព្រះគម្ពីរមរមន ម៉ូរីណាអង្វរថា « មើល ចុះ ខ្ញុំសូមទូន្មានដល់អ្នករាល់គ្នាថា កាលណាអ្នករាល់គ្នាបានអានការណ៍ ទាំងនេះ . . . នោះសូមឲ្យអ្នករាល់គ្នានឹកឃើញថា តើព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មាន សេចក្តីមេត្តាករុណា យ៉ាងណាដល់កូនចៅមនុស្ស ចាប់តាំងពីកំណើតលោក អំដាមមករហូតមកដល់ពេលដែលអ្នករាល់គ្នាបានទទួលការណ៍ទាំងនេះ ហើយសូមរំពឹងគិតនៅក្នុងចិត្តអ្នកចុះ » (ម៉ូរីណា ១០:៣ ការសង្កត់ន័យត្រូវ បានបន្ថែម) ។^{១៩}

តាំងពីដើមរហូតដល់ចប់ ទីបន្ទាល់ និង ប្រវត្តិសាស្ត្រក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន បង្ហាញថា ព្រះទ្រង់សព្វព្រះទ័យយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការធ្វើការជាមួយ ការព្យាបាល និង ការប្រទានពរដល់ពួកអ្នកទាំងឡាយ — ទោះមានអំពើបាប និង ភាព

មិនឥតខ្ចោះក្តី — ដែលបែរមកកម្រងដោយការភ្ញាក់ដឹងខ្លួន និង សេចក្តី ជំនឿដ៏ពិតប្រាកដ ។

ដាក់ការទុកចិត្តរបស់អ្នកទៅលើព្រះ

ដូចជា យ៉ូសែប ស្ទីវ ដែរ អ្នកមិនចាំបាច់មានជីវិតដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ដើម្បី ធ្វើជាឧបករណ៍ដ៏ពោរពេញដោយចេស្តានៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះឡើយ ។ កំហុស ការបរាជ័យ និង ការភ័ន្តច្រឡំ ជាផ្នែកនៃជីវិត និង ជាបេសកកម្ម របស់យ៉ូសែប ហើយវាក៏ជាផ្នែកនៃជីវិតរបស់អ្នកផងដែរ ។ ប៉ុន្តែ ចូរកុំអស់ សង្ឃឹមឡើយ ។ សូមកុំអន្ទង់គិតថា « អ្វីទាំងអស់បាត់អស់ហើយ » ឡើយ ។ អ្វីទាំងអស់មិនបាត់អស់ទេ ហើយនឹងមិនដែលបាត់បង់ទៅឡើយ សម្រាប់ពួកអ្នកទាំងឡាយដែលសម្លឹងទៅកាន់ព្រះនៃសេចក្តីមេត្តាករុណា និង ប្រព្រឹត្តតាម ។

អ្នកមានបងប្រុសមួយអង្គ ដែលមើលថែទាំអ្នក ទ្រង់ត្រៀមចូរជាស្រេច ដើម្បីសង្គ្រោះអ្នក និង តម្រើងការបម្រើរបស់អ្នកជាមួយនឹងព្រះហស្ត ដែលរឹងមាំជាងដៃរបស់អ្នក — តាមពិតទៅ គឺរឹងមាំជាងដៃទាំងអស់នៃ សាច់ឈាមប្រមូលផ្តុំគ្នាទៅទៀត ។ ព្រះហស្តទាំងនោះគឺនៅទីនោះ ដើម្បី គាំទ្រ និង ប្រទានពរអ្នក « គ្រប់ពេលវេលាមានការខ្វល់ខ្វាយ » (គ. និង ស. ៣:៨) មិនថាអ្នកមានអារម្មណ៍ណាមួយ និង បាក់ទឹកចិត្តយ៉ាងណាឡើយ ។ ហេតុដូច្នោះហើយ ពេលអ្នកឈានឆ្ពោះទៅមុខក្នុងជីវិតអ្នក សូមទុកចិត្ត លើព្រះហស្តទាំងនោះ ហើយ « ចូរមានកម្លាំង ហើយចិត្តត្រឡប់ឡើង កុំ ឲ្យខ្លាច ឬ មានសេចក្តីភ័យញ្ជើចំពោះគេឡើយ ដ្បិតគឺព្រះយេស៊ូវជាព្រះនៃ ឯង ដែលយាងទៅជាមួយនឹងឯង ទ្រង់មិនដែលខាននឹងច្រោលឯងទេ ក៏មិន ដែលលះចោលឯងដែរ » (ចោទិយកថា ៣១:៦) ។

យ៉ូសែប បានរកឃើញការណ៍នេះ ហើយបានផ្លាស់ប្តូរពិភពលោក ។ អ្នក ក៏អាចធ្វើបានដែរ ។ ■

កំណត់ចំណាំ
១. នៅក្នុង *Histories*, ខ្សែទី ១ ៖ ឆ្នាំ ១៨៣២-១៨៤៤ រ៉ូល ១ នៃ សេរីប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ *The Joseph Smith Papers* (ឆ្នាំ ២០១២) ទំព័រ ១៤ សូមមើលផងដែរ josephsmithpapers.org ។
២. នៅក្នុង *Histories* រ៉ូល ១ ៖ ១៨៣២-៤៤ ទំព័រ ៨៣ ។
៣. សូមមើល Oliver Cowdery, “A Remarkable Vision,” *The Latter-day Saints Millennial Star* ៧ (ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៨៤០) ៖ ១៧៥ ។
៤. សូមមើល Martin Harris, in *Tiffany’s Monthly*, ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៨៥៩ ទំព័រ ១៧០ ។
៥. សូមមើល *Histories* រ៉ូល ១ ៖ ១៨៣២-៤៤ ទំព័រ ២៤៤ សូមមើល ផងដែរ Gospel Topics, “Book of Mormon Translation,” [lds.org/topics](https://www.lds.org/topics) ។
៦. សូមមើល *Histories* រ៉ូល ១ ៖ ឆ្នាំ ១៨៣២-៤៤ ទំព័រ ២៤៥ ។
៧. សូមមើល *Histories* រ៉ូល ១ ៖ ឆ្នាំ ១៨៣២-៤៤ ទំព័រ ២៤៥-៤៦ ។
៨. សូមមើល Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches of Joseph Smith the Prophet, and His Progenitors for Many Generations* (ឆ្នាំ ១៨៥៣) ទំព័រ ១១៨ ។
៩. សូមមើល Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, ទំព័រ ១១៩-២០ ។
១០. សូមមើល Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, ទំព័រ ១២០ ។
១១. សូមមើល Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, ទំព័រ ១២១ ។
១២. នៅក្នុង Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, ទំព័រ ១២១ ។
១៣. នៅក្នុង *Histories* រ៉ូល ១ ៖ ១៨៣២-៤៤ ទំព័រ ២៤៧ ។
១៤. នៅក្នុង Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, ទំព័រ ១២១-២២ ។
១៥. សូមមើល John W. Welch, “How Long Did It Take Joseph Smith to Translate the Book of Mormon?” *Ensign* ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៨៨ ទំព័រ ៨៧ ។
១៦. សូមមើល “King James I of England,” kingjamesbibleonline.org/King-James.php ។
១៧. Grant Hardy, *Understanding the Book of Mormon: A Reader’s Guide* (ឆ្នាំ ២០១០) ទំព័រ ៦-៧ ។
១៨. សូមមើល Terry L. Givens, *By the Hand of Mormon: The American Scripture that Launched a New World Religion* (ឆ្នាំ ២០០២) ទំព័រ ១៥៦ ។
១៩. សូមមើល Grant Hardy, *Understanding the Book of Mormon* (ឆ្នាំ ២០១០) ទំព័រ ៨ ។

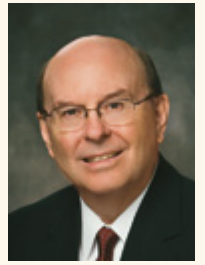


ច្រូតកាត់

រង្វាន់នៃ

សេចក្តីសុចរិត

គ្មានការណ៍ល្អណាដែលនឹងត្រូវដកហូតពីពួកអ្នក
ទាំងឡាយដែលដើរដោយត្រង់នោះឡើយ ។



ដោយ អែលឌើរ
ប៊ូនឆិន អិល យុត
នៃក្រុមនៃពួកសារកដប់
ពីរនាក់

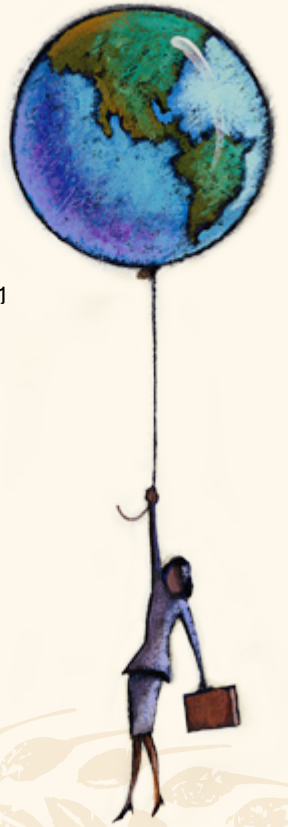
ដែ រដ៏គំរិតជាត្រូវចលាចល (សូមមើល គ. និង ស. ៤៥:២៦) ។ ឧបសគ្គរបស់យើងជាច្រើន
គឺខាងវិញ្ញាណ ។ វាគឺជាបញ្ហាខាងសង្គម ដែលយើងម្នាក់ៗ ពុំអាចដោះស្រាយវាជាចាំបាច់
ឡើយ ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ មាននូវរង្វាន់សមហេតុផលដែលយើង អាច សម្រេចបានក្នុងនាម
ជាបុគ្គល សូម្បីតែនៅគ្រាមួយដែលសេចក្តីសុចរិតនៅជុំវិញពិភពលោកស្ថិតនៅក្នុងការចុះអន់ថយក៏ដោយ ។

គំនិតនៃ « រង្វាន់នៃសេចក្តីសុចរិត » នេះ គឺជាគំនិតមួយដែលស្ថិតនៅក្រោមការឡោមព័ទ្ធនៅក្នុង
ពិភពលោកសព្វថ្ងៃនេះ ។ ការធ្វើឲ្យមនុស្សជឿជាក់ក្នុងការជ្រើសរើសសេចក្តីសុចរិតគឺជាឧបសគ្គមួយដែល
មានយូរលង់ណាស់មកហើយ ។ « មនុស្សខាងសាច់ឈាមគឺជាសត្រូវដល់ព្រះ » (ម៉ូសាយ ៣:១៩) ។
វាតែងតែមាន « ការផ្ទុយចំពោះរឿងសព្វសារពើ » (និវិហ្វទី២ ២:១១) ។

ភាពខុសគ្នានៅសព្វថ្ងៃនេះគឺ « អការដ៏ខ្ពស់ ហើយទូលាយនោះ » (និវិហ្វទី១ ៨:៣១) អ្នកជំទាស់
សង្ស័យគឺជំទឿងសម្លេងខ្លាំងឡើងៗ កាន់តែមានវិវាទច្រើនឡើង ហើយភាពអត់ឱនកាន់តែមានតិចជាង
ពេលណាណាទាំងអស់នៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ ។ ពួកគេបង្ហាញឲ្យឃើញពីសេចក្តីជំនឿដ៏ទន់ខ្សោយរបស់
ខ្លួន នៅពេលដែលជួបបញ្ហាជាច្រើន ដោយពួកគេមានកង្វល់ច្រើនអំពីការស្ថិតនៅខាងខុសនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ
ជាជាងការស្ថិតនៅខាងខុសពិព្រះ ។ មានពេលមួយ នៅពេលដែលមនុស្សភាគច្រើនបំផុតបានយល់ថា
ពួកគេនឹងត្រូវបានជំនុំជម្រះដោយព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ពុំមែនដោយគំនិតជាទូទៅ ឬ ដោយទស្សនវិជ្ជាដ៏មាន
ឥទ្ធិពលនៅជំនាន់នេះនោះទេ ។ អ្នកខ្លះខ្វល់ខ្វាយច្រើនចំពោះការត្រូវបានចំអកដោយអ្នកដទៃ ជាជាងអំពី
ការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះលើពួកគេទៅវិញ ។

សង្គ្រាមរវាងល្អ និង អាក្រក់គឺមិនមែនជាអ្វីដែលថ្មីនោះទេ ។ ប៉ុន្តែសព្វថ្ងៃនេះ ភាគរយយ៉ាងខ្ពស់នៃ
មនុស្សបានសន្និដ្ឋានដោយខុសថា ពុំមាននូវបទដ្ឋានខាងសីលធម៌ និង សុចរិតមួយដែលមនុស្សត្រូវប្រកាន់
ខ្ជាប់នោះទេ ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សាសនាចក្រនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃពួកបរិសុទ្ធច្រើនក្រោយ ពុំដែលមាន
សមាជិកដែលស្មោះត្រង់ច្រើនដូចសព្វថ្ងៃនេះឡើយ ។ សមាជិកនៃសាសនាចក្រ រួមគ្នាជាមួយអ្នកដទៃ
ទៀតដែលមានគុណតម្លៃខាងសីលធម៌ស្រដៀងគ្នា តំណាងឲ្យការនៃសេចក្តីជំនឿមួយនៅក្នុងសម្ភពនៃ
សេចក្តីសង្ស័យ និង គ្មានជំនឿ ។ យើងដឹង ដូចជាពាក្យអាល់ម៉ាបានប្រកាសថា « សេចក្តីទុច្ចរិតពុំដែល
ជាសុភមង្គលឡើយ » (អាល់ម៉ា ៤១:១០) ហើយថាផែនការរបស់ព្រះវរបិតាសម្រាប់បុត្រាបុត្រីទ្រង់គឺជា
« ផែនការនៃសុភមង្គល » (អាល់ម៉ា ៤២:៨, ១៦) ។



មើលយើងមិនប្រុងប្រយ័ត្ន
ទេ នោះពិតពេលក
អាចនាំយើងឲ្យធ្លាក់
នៅលើអ្វីដែលទាញ
យើងចេញពីការតាំង
ចិត្តដ៏គ្រាលគ្រៅខាង
វិញ្ញាណ ។

រចនាប្រតិបត្តិការ LUDWYLA5UPYNSKA1STOCK/THINKSTOCK, ការរចនាឡើងវិញ RRIE7771STOCK/THINKSTOCK

បំណងប្រាថ្នារបស់ខ្ញុំគឺដើម្បីផ្តល់នូវយោបល់មួយចំនួនដែលអាចនឹងជួយអ្នកដោយផ្ទាល់ ឬ ក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នកជាមួយ ដើម្បីយល់កាន់តែច្បាស់ និង កាន់តែសម្រេចបាននូវរង្វាន់នៃសេចក្តីសុចរិត ។

រង្វាន់នៃជីវភាពខាងវិញ្ញាណ

« តើខ្ញុំអាចដាក់កង្វល់ខាងសម្ភារនៅក្នុងទស្សនវិស័យជីវិតមត្រូវមួយយ៉ាងដូចម្តេច នៅពេលដែលខ្ញុំព្យាយាមសម្រេចបាននូវការរីកចម្រើនខាងវិញ្ញាណនោះ? »

ប្រាកដណាស់ យើងគឺជាផ្នែកមួយនៃពិភពលោកនេះ ។ ទិដ្ឋភាពខាងសម្ភារនៃការរស់នៅពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃគឺជាឧបសគ្គដ៏ពិតប្រាកដមួយ ។ សង្គមមានទំនោរមើលទៅអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងតាមរយៈកែវភ្នែកនៃរង្វាន់ខាងលោកិយ ។

អារម្ភកថានៃគោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា លើកឡើងនូវគោលសំខាន់ៗនៃបញ្ហានេះ ដើម្បីព្រមានយើងអំពីគ្រោះថ្នាក់ទាំងឡាយផ្តល់ដល់យើងនូវការណែនាំដើម្បីរៀបចំ និង ការពារខ្លួនយើងនាពេលឥឡូវនេះ និង នៅពេលអនាគត ហើយផ្តល់ដល់យើងនូវការយល់ដឹងជ្រាលជ្រៅដ៏សំខាន់លើប្រធានបទនេះ ៖ « ពួកគេពុំស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីតាំងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ឡើយ ប៉ុន្តែមនុស្សគ្រប់រូបដើរតាមផ្លូវរបស់ខ្លួនគេផ្ទាល់ ហើយតាមរូបភាពនៃព្រះរបស់ខ្លួនគេផ្ទាល់ ដែលមានរូបភាពដូចជាបូរាណនៃលោកិយ ហើយសារជាតិដូចជារូបព្រះ » (សូមមើល គ. និង ស. ១:១៦) ។

ប្រធាន ស្ថានសីល ដបុលយូ យឹមប៊ីល (ឆ្នាំ ១៨៩៥-១៩៨៥) បានបង្រៀនថា រូបព្រះអាចរួមមាន លិខិតតែងតាំងមុខតំណែងសញ្ញាបត្រ ទ្រព្យសម្បត្តិ ផ្ទះសំបែង គ្រឿងសង្ហារឹម និង សម្ភារផ្សេងៗទៀត ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា ពេលយើងលើកតម្កើងរបស់ដែលហាក់ដូចជាមានតម្លៃទាំងនេះ នៅក្នុងរបៀបមួយដែលធ្វើឲ្យបន្ថយនូវការថ្វាយបង្គំរបស់យើងចំពោះព្រះអម្ចាស់ និង បន្តចបង្អាក់ដល់កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់យើងក្នុងការស្ថាបនាឡើងនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ និង ក្នុងការធ្វើកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះក្នុងចំណោមបុត្រាបុត្រីរបស់ព្រះវរបិតាដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ នោះ

ពិភពលោកត្រូវបានធ្វើឲ្យផ្តាច់លើបញ្ហាខាងសេដ្ឋកិច្ចខាងលោកិយពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ប៉ុន្តែការផ្តាច់របស់យើងគឺនៅលើបញ្ហាខាងវិញ្ញាណវិញ ។



យើងបានបង្កើតរូបព្រះទាំងឡាយនោះហើយ ។^១

ពេលខ្លះកែវភ្នែកនៃលោកិយបណ្តាលឲ្យយើងផ្តោតទៅលើបញ្ហាទាំងឡាយដែលមិនសូវជាអំពីខ្លាំងដូចជាការស្វែងរកភោគទ្រព្យដ៏អស្ចារ្យនោះទេ ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏វាបាននាំយើងចេញពីការតាំងចិត្តជ្រាលជ្រៅខាងវិញ្ញាណផងដែរ ។

ជាច្រើនឆ្នាំកន្លងទៅហើយ ខ្ញុំត្រូវបាននាំឲ្យស្គាល់ពីការតាំងបង្ហាញដ៏គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍មួយ ដែលមាននាគពិសេសៗមួយចំនួន ។ នាកផ្សេងៗគ្នា បានដាក់តាំងនៅខាងក្រោមទងដ៏ធំមួយដែលមានសរសេរថា « ប្រសិនបើ ព្រះគ្រីស្ទយាងមកនៅភាគីនេះ តើទ្រង់នឹងយាងទៅរកអ្នកណា ? » បើខ្ញុំចងចាំបានត្រឹមត្រូវ ការពណ៌នាទាំងនោះមាននាគដូចតទៅនេះ ៖

- ស្ត្រីដ៏ជរាមានជំងឺម្នាក់សម្រាកនៅលើតុត្រែ ដែលត្រូវបានបម្រើដោយគលានុបដ្ឋាយិកាម្នាក់ ។
- ម្តាយវ័យក្មេងដ៏ពោរពេញដោយអំណរជាមួយនឹងទារកដែលទើបនឹងកើត ។
- ក្រុមគ្រួសារមួយជាមួយនឹងកូនៗដែលកំពុងយំមកពីការស្រេកឃ្លាន ។
- ក្រុមគ្រួសារមួយដែលមានទ្រព្យបរិបូរ ។
- ក្រុមគ្រួសារដ៏ផ្តែមល្អៃមតែរាប់ទាបមួយ ជាមួយនឹងកូនៗជាច្រើន ដែលកំពុងច្រៀងជាមួយគ្នាដោយសេចក្តីអំណរ ។

យើងដឹងថា នៅពេលព្រះអង្គសង្គ្រោះយាងមកម្តងទៀត យើងនឹងពុំដឹងពីថ្ងៃ ឬ ពេលវេលានោះឡើយ ។ យើងក៏ដឹងផងដែរថា ក្នុងនាមជាពួកគ្រីស្ទាន យើងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះពួកអ្នកទាល់ក្រ និង អ្នកត្រូវការជំនួយ និង ដល់ពួកអ្នកមេម៉ាយ និង កូនកំព្រា ។ ទោះយ៉ាងណា ប្រយោគនៅលើទងនោះកាន់តែត្រឹមត្រូវ បើវាសរសេរថា « ប្រសិនបើ ព្រះគ្រីស្ទយាងមកនៅភាគីនេះ តើនរណាបានត្រៀមរូបរាល់ដើម្បីទទួលទ្រង់ ? »

គំនិតមួយទៀតរបស់ខ្ញុំគឺថា នាកទាំងឡាយបានប្រាប់យើងនូវអ្វីៗជាច្រើនអំពីស្ថានភាពខាងសាច់ឈាមរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែពុំមានអ្វីសោះអំពីស្ថានភាពខាងវិញ្ញាណ និង ការតាំងចិត្តរបស់ពួកគេព្រះគ្រីស្ទ ។

ចំណុចចាប់ផ្តើមសម្រាប់ការពិនិត្យឡើងវិញនូវជីវិត និង ការតាំងចិត្តរបស់យើងចំពោះព្រះអង្គសង្គ្រោះ និង ដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ គឺ បុណ្យជ្រមុជទឹក ។ បុណ្យជ្រមុជទឹករបស់យើងបានកើតឡើងជាច្រើនឆ្នាំកន្លងមកហើយ លើកលែងតែអ្នកប្រេចិត្តជឿថ្មី និង ក្មេងតូចៗ ។

ព្យាករណ៍អាណម៉ាដ៏អស្ចារ្យ បានមានប្រសាសន៍កាន់យើងប្រកបដោយភាពប៉ិនប្រសប់ ៖ « ហើយឥឡូវនេះ មើលចុះ ឱបងប្អូនទាំងឡាយរបស់ខ្ញុំអើយ ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នកថា បើសិនជាអ្នករាល់គ្នាបានស្គាល់ការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងដួងចិត្តអ្នក ហើយបើសិនជាអ្នករាល់គ្នាបានចាប់អារម្មណ៍ចង់ច្រៀងនូវចម្រៀងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដែល

- ១. បង្កើតទីក្រុងស៊ីយ៉ូន នៅក្នុងដួងចិត្ត និង លំនៅដ្ឋានរបស់យើង ។
- ២. ធ្វើជាពន្លឺដល់មនុស្សទាំងឡាយដែលរស់នៅជុំវិញយើង ។
- ៣. ផ្ដោតទៅលើពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង គោលការណ៍ទាំងឡាយដែលមានបង្រៀននៅទីនោះ ។

យើងឱបក្រសោបដំបូន្មានរបស់អែលឌើរ លី ហើយបានព្យាយាមធ្វើតាមវា នៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់យើង ។

នៅក្នុងការស្ថាបនាក្រុងស៊ីយ៉ូននៅក្នុងដួងចិត្ត និង ក្នុងលំនៅដ្ឋានរបស់យើង យើងត្រូវតែសង្កត់ធ្ងន់លើការប្រតិបត្តិខាងសាសនានៅក្នុងលំនៅដ្ឋាន ដោយមានការអធិស្ឋាន និង ការសិក្សាព្រះគម្ពីរជាក្រុមគ្រួសារប្រចាំថ្ងៃ ហើយ ដោយការធ្វើកម្រិតជួបជុំក្រុមគ្រួសារជារៀងរាល់សប្តាហ៍ ។ នៅក្នុងបរិបទនេះ យើងអាចបង្រៀន និង បំពាក់បំប៉នដល់កូនៗយើង ។ យើងធ្វើការណ៍នេះ ដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ និង សណ្ដានចិត្តល្អ ដោយចៀសវាងការរិះគន់ជ្រុល ហួសហេតុចំពោះកូនៗ និង ស្វាមី ឬ ភរិយាយើង ។

មិនថាយើងរស់នៅទីកន្លែងណាទេ និង សូម្បីបើយើងធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ ត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ក៏កូនៗមួយចំនួនអាចនឹងធ្វើការជ្រើសរើសដែលមិន ឆ្លាតវៃ ដែលនាំទៅកាន់ផ្លូវហាមឃាត់ទាំងឡាយ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ វាជាការសំខាន់ក្នុងការជួយដល់ពួកយុវវ័យរបស់យើងឲ្យដឹងជាមុននូវអ្វីដែល ពួកគេនឹងនិយាយ ឬ ធ្វើ ពេលមនុស្សផ្សេងទៀតបង្ហាញឲ្យប្រព្រឹត្តិអ្វីដែល អសីលធម៌ និង មិនត្រឹមត្រូវ ។

កូនៗរបស់យើងរៀននៅសាលាដែលមានក្មេងៗ អិល.ឌី.អេស តែពីរ បីនាក់ប៉ុណ្ណោះ ។ នៅពេលចាប់ផ្ដើមបរិសេសកាលរៀងរាល់ឆ្នាំ និង ពីមុន សកម្មភាពសាលា យើងបានពិភាក្សាក្នុងក្រុមគ្រួសារ ពីការឆ្លើយ តបដែលសមរម្យ ប្រសិនបើពួកគេឃើញថា ខ្លួនស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាព

អសុវត្ថិភាព ។ យើងបានសួរពួកគេពីអ្វីដែលពួកគេនឹងនិយាយទៅកាន់ មិត្តភក្ដិដែលអាចនឹងប្រាប់គេថា « កុំភ្លេចអ្វី មនុស្សគ្រប់គ្នាធ្វើវា » « ឪពុក ម្ដាយឯងនឹងមិនដឹងទេ » ឬ « គ្រាន់តែម្ដង វាមិនអីទេ » ។

យើងបាននិយាយពីការទទួលខុសត្រូវរបស់យើងចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។ យើងបានចង្អុលបង្ហាញថា យើងនឹងធ្វើតាមគំរូបង្រៀនព្រះគ្រីស្ទ ពេលយើង ស្លៀកពាក់រមទម្ង ប្រើភាសាស្អាតស្អំ និង សមរម្យ និង ចៀសវាងពីអ្វីដែល អាសគ្រាម ដែលឥឡូវនេះត្រូវការបង្រៀនដល់កុមារដែលមានអាយុនៅថ្នាក់ បឋមសិក្សា ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចមានជីវិតដ៏បរិសុទ្ធ ។

យើងបាននិយាយអំពីយ៉ូសែបនៅស្រុកអេស៊ីពូ ដែលបានរត់ចេញ ពេល នៅប្រទល់មុខនឹងចំណាប់អារម្មណ៍ដែលមិនសមរម្យពីមហេសីរបស់ប៉ូទីផារ (សូមមើល លោកុប្បត្តិ ៣៩:៧-១២) ។

កូនៗរបស់យើងម្នាក់ៗសុទ្ធតែបានទទួលបានបទពិសោធន៍យ៉ាងហោច ណាស់មួយដែលថាការរៀបចំនេះគឺចាំបាច់ ប៉ុន្តែ ភាគច្រើនបំផុតមិត្តភក្ដិ របស់ពួកគេបានការពារពួកគេ ដោយព្រោះពួកគេបានដឹងពីបទដ្ឋាន និង ជំនឿរបស់កូនៗយើង ។

ពេលយេតឺន ជាកូនស្រីយើងបានទូរសព្ទមកម្ដាយនាង បន្ទាប់ពីបាន ចេញទៅរៀននៅមហាវិទ្យាល័យនៅឆ្ងាយ នោះម៉ារីនឹងប្រាប់នាងពីរឿង ទាំងឡាយដែលនាងស្រឡាញ់អំពីព្រះអង្គសង្គ្រោះ ។ ម៉ារីបានប្រើប្រាស់គំរូ និង ចរិតលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ជានិច្ច ដើម្បីជួយដល់បញ្ហាដែលយេតឺនបាន ទូរសព្ទមកពិភាក្សា ។

ខ្ញុំជឿថា យើងអាចចិញ្ចឹមបីបាច់កូនៗដ៏សុចរិតនៅស្ទើរតែគ្រប់ទីកន្លែង នៃពិភពលោកបាន ប្រសិនបើពួកគេមានគ្រឹះដ៏រឹងមាំនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និង ដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ ។ និរ្យោបានពិពណ៌នាពីការបង្រៀនក្រុមគ្រួសារ

យើងអាចចិញ្ចឹមបីបាច់ កូនៗដ៏សុចរិតនៅ ស្ទើរតែគ្រប់ទីកន្លែង នៃពិភពលោកបាន ប្រសិនបើពួកគេមាន គ្រឹះដ៏រឹងមាំនៅក្នុង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និង ដំណឹងល្អរបស់ ទ្រង់ ។



និង ប្រជាជនរបស់លោក ដោយមានប្រសាសន៍ថា « យើងនិយាយ អំពីព្រះគ្រីស្ទ យើងអរិកាយក្នុងព្រះគ្រីស្ទ យើងផ្សាយអំពីព្រះគ្រីស្ទ យើងព្យាករអំពីព្រះគ្រីស្ទ ហើយយើងសរសេរស្របតាមពាក្យ ព្យាករណ៍ទាំងឡាយរបស់យើង ដើម្បីឲ្យកូនចៅយើងបានដឹងថា តើត្រូវស្វែងរកប្រកបពណ៌កម្មយើងដើម្បីឲ្យបានផ្តាច់បាបរបស់ពួកគេ » (និហ្វទី ២ ២៥:២៦) ។

បើយើងធ្វើដូច្នោះ នោះពេលកូនចៅយើងធ្វើការជ្រើសរើសដែលមិន ឆ្លាតវៃ ពួកគេនឹងដឹងថា អ្វីៗទាំងអស់មិនបាត់អស់នោះទេ ហើយថា ពួកគេអាចរកផ្លូវត្រឡប់មកផ្ទះវិញបាន ។ ខ្ញុំចង់អះអាងដល់អ្នកថា អ្នក និង ក្រុមគ្រួសារអ្នកនឹងទទួលបានពរជ័យ ពេលអ្នកពុះពារដើម្បី ពង្រឹងសមាជិកម្នាក់ៗនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារអ្នក តាមរយៈសេចក្តីជំនឿ លើព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

បើយើងធ្វើតាមដំបូន្មានរបស់អែលឌើរ លី ដែលឲ្យធ្វើជាពន្លឺ ដល់ពួកអ្នកដែលរស់នៅជុំវិញយើង នោះយើងពុំអាចក្លែងបន្លំ អត្តសញ្ញាណពិតរបស់យើងឡើយ ។ ការប្រព្រឹត្តរបស់យើងគប្បីឆ្លុះ បញ្ចាំងពីតម្លៃ និង ជំនឿរបស់យើង ។ ពេលសមរម្យ យើងគួរចូលរួម នៅក្នុងសកម្មភាពជាសាធារណៈ ។

ការរស់នៅឲ្យមានភាពសក្តិសមនឹងបណ្តាចូលព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ការទទួលបានពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង ការពិត ត្រង់ចំពោះសេចក្តីសញ្ញារបស់យើង ផ្តល់ដល់យើងនូវការផ្តាត និង ទស្សនវិស័យដើម្បីស្ថិតនៅលើផ្លូវនៃសេចក្តីសញ្ញា ។ ពេលពួក យើងយល់របស់យើងរស់នៅដោយសក្តិសមដើម្បីធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក សម្រាប់អ្នកស្លាប់ នោះជីវិតរបស់ពួកគេនឹងមានរបៀបរៀបរយ ។

យើងត្រូវផ្តាតថាមពលរបស់យើងទៅលើការពង្រឹងក្រុម គ្រួសាររបស់យើង ដោយការនិយាយ ការអរិកាយ ការផ្សាយ និង ការព្យាករណ៍អំពីព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីយើងអាចរីករាយជាមួយនឹងរង្វាន់នៃ ក្រុមគ្រួសារដ៏សុចរិត និង ក្លាយជាក្រុមគ្រួសារដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។

ចំពោះពួកអ្នកទាំងឡាយដែលនៅលើ ប៉ុន្តែកំពុងរស់នៅដោយ សុចរិត នោះគោលលទ្ធិរបស់យើងអះអាងថា « សមាជិកស្មោះត្រង់ ដែលស្ថានភាពមិនអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេទទួលបានពរជ័យទាំងឡាយ នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏អស់កល្បជានិច្ច និង ភាពជាឪពុកម្តាយនៅក្នុង ជីវិតនេះ នឹងទទួលបានគ្រប់ពរជ័យដែលបានសន្យានៅក្នុងភាពដ៏នៅ អស់កល្បជានិច្ច ដរាបណាពួកគេរក្សាសេចក្តីសញ្ញាទាំងឡាយ ដែល ពួកគេបានធ្វើជាមួយនឹងព្រះ » ។^៣

រង្វាន់នៃសុភមង្គល

« តើប្រយោជន៍អ្វីខ្លះដែលខ្ញុំគប្បីផ្តល់ដល់កូនចៅរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យ បានរីករាយ និង ជោគជ័យក្នុងជីវិត ? »

លូស៊ីហ្វើរបានបង្កើតសុភមង្គលក្លែងក្លាយ និង បន្តិក្នុងដែល មិនខ្ជាប់ខ្ជួននឹងសេចក្តីសុចរិត ហើយនឹងដឹកនាំយើងខុស បើយើង មិនប្រុងប្រយ័ត្នទេនោះ ។ បញ្ហាជាច្រើនរបស់យើងនៅសព្វថ្ងៃនេះ កើតឡើងដោយសារតែពិភពលោកខាងលោកិយនេះបានតាមចាប់

សេចក្តីស្រឡាញ់គឺ ជាគ្រឿងឲ្យដ៏សំខាន់ សម្រាប់សុភមង្គលនៅ ក្នុងពិភពលោកនេះ ។



យកនូវនិយមន័យខុសឆ្គងនៃសុភមង្គល ។ យើងដឹងពីព្រះគម្ពីរ មរមនថា បញ្ហានេះមានកើតឡើងនៅគ្រប់ជំនាន់ទាំងអស់ ។ យើងក៏ ស្គាល់ពីពរជ័យទាំងឡាយដែលបានមកពីការរស់នៅតាមដំណឹងល្អ ផងដែរ ។

ស្តេចបេនយ៉ាមីនមានបន្ទូលថា « ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នកកាល់គ្នាគិត ពិចារណាអំពីស្ថានភាពដ៏មានពរ និង រីករាយនៃអស់អ្នកណាដែល កាន់តាមព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃព្រះ ។ ដ្បិតមើលចុះ ពួកគេបាន ពរគ្រប់យ៉ាង ទាំងខាងសាច់ឈាម និង ខាងវិញ្ញាណផង ហើយបើ សិនជាពួកគេរក្សាការស្មោះត្រង់ដរាបដល់ចុងបំផុត នោះពួកគេនឹង ត្រូវបានទទួលនៅស្ថានសួគ៌ ដើម្បីឲ្យពួកគេអាចរស់នៅជាមួយនឹង ព្រះក្នុងស្ថានភាពសុភមង្គលដ៏មិនចេះចប់មិនចេះហើយ ។ ឱ សូម ចាំ សូមចាំថា រឿងទាំងនេះពិត ព្រោះព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ ទ្រង់មាន ព្រះបន្ទូលថាដូច្នោះ » (ម៉ូសាយ ២:៤១) ។

ជាច្រើនឆ្នាំកន្លងមកនេះ ខ្ញុំបានតាមដានគម្រោងស្រាវជ្រាវមួយ ដែលបានចាប់ផ្តើមនៅក្នុងទសវត្សរ៍ឆ្នាំ ១៩៣០ ។ ពីដំបូង ការសិក្សា រួមមានបុរស ២៦៨ នាក់ នៅដ្ឋានសាកលវិទ្យាល័យដ៏ល្បីល្បាញមួយ ដែលត្រូវបានគេសិក្សាតាមពេលវេលានានាជាទៀងទាត់អស់មួយ ជីវិតរបស់ពួកគេ ។ ក្រោយមក មានស្ត្រីទាំងឡាយបានក្លាយជាផ្នែក នៃការសិក្សានោះដែរ ។ ការសិក្សានោះប្រើរយៈពេលប្រហែល ៧០ ឆ្នាំ ។ គោលដៅនៃការសិក្សាខាងដើម គឺដើម្បីស្វែងយល់ឲ្យបានច្រើន បំផុតតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន អំពីជោគជ័យ និង សុភមង្គល ។

ការសិក្សានោះបង្ហាញថា ពិន្ទុនៃការចូលមហាវិទ្យាល័យ និង ពិន្ទុ ជាមធ្យម មិនបានទស្សនាពីភាពជោគជ័យ ឬក៏សុភមង្គលនៅក្នុង ជីវិតក្រោយមកទៀតបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែ ចំណុចមួយដែលមាននូវការ ទាក់ទងគ្នាដ៏ខ្លាំងនោះគឺសុភមង្គលក្រុមគ្រួសារកាលនៅជាកុមារ ។ មនុស្សពេញវ័យដែលរីករាយ ជោគជ័យ តែងប្រាប់ថា ម្តាយរបស់ ពួកគេបានបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ និង ការពេញចិត្តដោយប្រាប់ ដោយពាក្យសម្តីជាក់លាក់ ហើយពុំបានប្រើការដាក់វិន័យធ្ងន់ធ្ងរនោះ ឡើយ ។ ទាំងឪពុកទាំងម្តាយរបស់ពួកគេបង្ហាញពីការស្រឡាញ់ ពេញចិត្តចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកយ៉ាងបើកចំហរ ហើយការស្រឡាញ់

ពេញចិត្តនោះក៏មានដល់កូនៗផងដែរ ដែលធ្វើឲ្យពួកគេមានភាពកក់ក្តៅ និង មានទំនាក់ទំនងដែលពោរពេញដោយមនោសញ្ចេតនាដ៏ជ្រាលជ្រៅ ។ ឪពុកម្តាយបានបង្កើតនូវបរិយាកាសគ្រួសារដ៏មានស្ថេរភាព ហើយត្រូវបានជឿថា បានគោរពនូវស្វ័យរាជ្យភាពរបស់កូនៗខ្លួន ។

សៀវភៅសន្និដ្ឋានបញ្ចប់ទៅលើការសិក្សាដែលបានបោះពុម្ពនៅឆ្នាំ ២០១២ បានរាយការណ៍ប្រាប់ថា ៖ « រដ្ឋាសម័យច្រើននៃភាពជោគជ័យអស់មួយជីវិត ត្រូវបានទស្សនាមកនៃជឿជានិច្ចទៅៗ ដោយប្រយោជន៍ខាងហិរញ្ញវត្ថុ និង ខាងសង្គមកាលពីនៅក្មេងៗ ជាងកុមារភាពដែលត្រូវបានស្រឡាញ់ និង ដែលពោរពេញដោយក្តីស្រឡាញ់ » ។ កុមារភាពដ៏កក់ក្តៅទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមកជាមួយនឹងសមិទ្ធផល ជាងនឹងវិជ្ជាជីវៈ វណ្ណៈសង្គម ឬ អត្ថពលកម្មនិយម ។ ការសិក្សាក៏បានរកឃើញផងដែរថា « អ្វីដែលដំណើរការត្រឹមត្រូវនៅក្នុងកុមារភាពទស្សនាមពីអនាគតបានត្រឹមត្រូវច្រើនជាងអ្វីដើរខុសនៅក្នុងកុមារភាព » ។^៤

ការសិក្សាជាមួយចង្កូលបង្ហាញថា សូម្បីពេលមានឧបសគ្គធំៗទាំងឡាយ ហើយរឿងមួយចំនួនខុសឆ្គងខ្លាំងណាស់ក៏ដោយ ក៏កូនៗភាគច្រើនបំផុតគឺងាយនឹងជាសះស្បើយឡើងវិញ ហើយសេចក្តីទុកចិត្តដែលត្រូវបានស្ថាបនាឡើងដោយទំនាក់ទំនងដ៏ពោរពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ជាមួយឪពុកម្តាយ ជាពិសេសម្តាយ អាចនាំទៅរកលទ្ធផលនៃសុភមង្គលដ៏និរន្តរ៍ អស់មួយជីវិត ។ អ្វីដែលគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ដល់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែមិនភ្ញាក់ផ្អើលនោះ គឺថាការសិក្សានោះពិតជាត្រូវគ្នាទាំងស្រុងទៅនឹងអ្វីដែលព្រះគម្ពីរ និង សាសនាចក្របង្រៀនអំពីក្រុមគ្រួសារ ។ សាសនាចក្រសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើត្រីក្រុមគ្រួសារ ការអធិស្ឋានជាក្រុមគ្រួសារ ការបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ ការជួបជុំគ្នាជាក្រុមគ្រួសារ និង ទំនៀមទម្លាប់ក្នុងគ្រួសារដែលជាប្រភេទនៃសកម្មភាពដែលការសិក្សានោះចង្កូលបង្ហាញថានឹងបង្កើតនូវមជ្ឈិមវ័យដ៏រីករាយ និង ជោគជ័យ ។



ភាពចម្រុងចម្រើនដ៏ពិតនៅក្នុងពិភពលោកនេះ បានមកពីតុល្យភាពនៃការផ្គត់ផ្គង់ក្រុមគ្រួសារយើង ខណៈដែលកំពុងបម្រើ និង ស្រឡាញ់ដល់ព្រះអង្គសម្រោះផងដែរ ។

និហៃចាប់ផ្តើមព្រះគម្ពីរមរមន ដោយការបង្ហាញការដឹងគុណសម្រាប់ « ឪពុកម្តាយល្អ » (និហៃទី១ ១:១) ប៉ុន្តែ មេរៀនដ៏ពិតគឺថាយើងម្នាក់ៗជាអ្នកកំណត់ថា ឪពុក/ម្តាយរបៀបណា ដែលយើងនឹងក្លាយជានៅពេលអនាគត ដើម្បីឲ្យពូជពង្សរបស់យើងអាចប្រាប់ដោយរីករាយថា ពួកគេក៏បានកើតមកជាមួយនឹងឪពុកម្តាយល្អផងដែរ ។

អ្វីដែលសំខាន់បំផុតដែលអ្នកអាចធ្វើ គឺធ្វើឲ្យប្រាកដថា កូនៗរបស់អ្នក និង អ្នកទាំងឡាយណាដែលអ្នកថែទាំបំបាច់ដឹងថា អ្នកស្រឡាញ់ពួកគេ ។ សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាគ្រឿងផ្សំដ៏សំខាន់សម្រាប់សុភមង្គល ។

រង្វាន់នៃការចម្រុងចម្រើននៅក្នុងដែនដី

« ក្រុមគ្រួសាររបស់យើងពុំសម្រេចបាននូវភាពជោគជ័យខាងទ្រព្យសម្បត្តិណាស់ណានោះទេ ។ តើនោះមកពីយើងពុំសុចរិតគ្រប់គ្រាន់ឬ ? »

ព្រះគម្ពីរប្រាប់យ៉ាងច្បាស់ថា ការរស់នៅតាមព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយនាំឲ្យពួកយើងចម្រុងចម្រើននៅលើដែនដី ។ ប៉ុន្តែ សូមឲ្យខ្ញុំអះអាងចំពោះអ្នកថា ការចម្រុងចម្រើននៅក្នុងដែនដី ពុំមែនត្រូវបានកំណត់ដោយទំហំនៃគណនីធនាគាររបស់អ្នកនោះឡើយ ។ វាមានអត្ថន័យខ្លាំងជាងនោះទៅទៀត ។

ពេលនិយាយទៅកាន់ហេលេមិនជាកូនប្រុសរបស់លោក នោះពួកអិលម៉ាបង្រៀនថា « ដរាបណាកូនកាន់តាមព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃព្រះ នោះកូននឹងបានចម្រើនឡើងនៅលើដែនដី ហើយកូនក៏ត្រូវដឹងដែរថា ដរាបណាកូនមិនកាន់តាមព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃព្រះទេ នោះកូននឹងត្រូវកាត់ចេញពីវត្តមានរបស់ទ្រង់ » (អាលម៉ា ៣៦:៣០) ។

ហេតុដូច្នោះហើយ ការមានព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងជីវិតយើង គឺជាគ្រឿងផ្សំដ៏សំខាន់នៅក្នុងការបានចម្រុងចម្រើននៅក្នុងដែនដី ។ ប្រសិនបើយើងកាន់តាមព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយ នោះយើងក៏ទទួលបានការសន្យាជាក់លាក់ទាំងឡាយ (សូមមើល អេភេសូរ ៦:១-៣) ។ ឧទាហរណ៍ គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៩ សន្យាថា ដោយការរស់នៅតាមពាក្យសម្តីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ នោះយើងនឹងរីករាយជាមួយនឹងពរជ័យខាងសុខភាព និង រតនៈសម្បត្តិនៃចំណេះដឹងដ៏អស្ចារ្យ ។

ការបំបែកចេញនូវធាតុមួយនៃពាក្យសម្តីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃ គឺការចៀសវាងពីគ្រឿងស្រវឹង គឺជាសេចក្តីបង្គាប់មួយ ។ ការសិក្សាដែលមានរយៈពេលយូរដែលខ្ញុំបានលើកឡើងពីមុននេះ បានរកឃើញថា ការបំពានដែលទាក់ទងនឹងគ្រឿងស្រវឹង ប៉ះពាល់ដល់ក្រុមគ្រួសារអាមេរិកមួយក្នុងចំណោមបីគ្រួសារ ដែលរួមមានមួយភាគបួននៃការទទួលបានលទ្ធផលពេញលេញទាំងអស់ ហើយមានតួនាទីចម្បងក្នុងបុព្វហេតុនៃការស្លាប់ ការរំលងលះ សុខភាពមិនល្អ និង សមិទ្ធផលអន់ថយ ។

ការសិក្សារយៈពេលវែងមួយអំពីសមាជិកសកម្មនៅក្នុងរដ្ឋកាលីហ្វ័រញ៉ា បានរកឃើញថា ស្ត្រីរស់នៅជាមធ្យម ៥.៦ ឆ្នាំ និង



រង្វាន់នៃសេចក្តីសុចរិតចុងក្រោយ
បំផុតគឺជា « សេចក្តីសុខសាន្ត
នៅនាលោកិយនេះ និង ជីវិត
ដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចនៅ
បរលោកនាយ » ។

បុរស ៩.៨ ឆ្នាំ រឹងជាងស្ត្រី និង បុរសដែលមានស្ថានភាពស្រដៀងគ្នានៅ
ក្នុងសហរដ្ឋ ។ ពួកគេពេញដំណើរជីវិតការសិក្សានោះ បានចង្អុលបង្ហាញ
ថា មានមូលហេតុយ៉ាងហោចណាស់មួយដែលជាប់ទាក់ទងនឹងពាក្យសម្តី
នៃប្រាជ្ញាវាងវៃ ។ ការរស់នៅតាមច្បាប់ពាក្យសម្តីនៃប្រាជ្ញាវាងវៃនាំឲ្យយើង
ចម្រុងចម្រើននៅលើផែនដី ។^១

នៅក្នុងការសន្ទនាមួយ ដែលខ្ញុំបានមានជាមួយប្រធាន ហ្គរដុន ប៊ី
ហ៊ុនគី (ឆ្នាំ ១៩១០-២០០៨) ពេលជិះយន្តហោះទៅការខ្លួនស្រាវជ្រាវ
បរិសុទ្ធមួយ លោកបានមានប្រសាសន៍ដោយអំណរថា សាសនាចក្រមាន
មូលនិធិដើម្បីបង្កើនចំនួនព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ព្រោះពួកបរិសុទ្ធចូចចុងក្រោយ
បានចម្រុងចម្រើននៅលើផែនដី ។ ក្នុងនាមជាអ្នកបង់ដង្វាយមួយភាគក្នុង
ដប់ដំស្មោះត្រង់ ពួកគេបានផ្តល់ធនធានទាំងឡាយដើម្បីកសាងព្រះវិហារ
បរិសុទ្ធ ។

ការចម្រុងចម្រើន និង ការមានទ្រព្យសម្បត្តិមិនចាំបាច់មានន័យដូច
គ្នានោះទេ ។ និយមន័យខាងដំណើរដំណើរដែលល្អប្រសើរជាងអំពីការចម្រុង
ចម្រើននៅក្នុងផែនដី គឺការមានគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់សេចក្តីត្រូវការរបស់យើង
ខណៈមានពរជ័យដ៏បរិបូរនៃព្រះវិញ្ញាណនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ។ ពេល
យើងផ្គត់ផ្គង់ដល់ក្រុមគ្រួសារយើង ហើយស្រឡាញ់ និង បម្រើដល់ព្រះអង្គ
សង្គ្រោះ នោះយើងនឹងរីករាយជាមួយនឹងរង្វាន់នៃការមានព្រះវិញ្ញាណ និង
ការចម្រុងចម្រើននៅក្នុងផែនដី ។

រង្វាន់នៃសេចក្តីសុខសាន្ត

រង្វាន់នៃសេចក្តីសុចរិតចុងក្រោយដែលបានសន្យា គឺមានចែងយ៉ាង
ច្បាស់នៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៥៩:២៣ ៖ « ប៉ុន្តែ ចូររៀនចុះ
ថា អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តិការទាំងឡាយដោយសេចក្តីសុចរិត នោះនឹង
បានទទួលរង្វាន់របស់ខ្លួន គឺសេចក្តីសុខសាន្តនៅនាលោកិយនេះ និង ជីវិត
ដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចនៅបរលោកនាយ » ។

កាលពីជាង ៣៥ ឆ្នាំមុន ប្រធាន យឹមប៊ីល បានបង្រៀនថា ការលូត
លាស់ដ៏ចម្បងនឹងកើតឡើងនៅក្នុងសាសនាចក្រដោយសារតែ « ស្រ្តីដ៏ល្អ

ជាច្រើន . . . នឹងចូលមកក្នុងសាសនាចក្រក្នុងចំនួនយ៉ាងច្រើន » ។
លោកបានប្រកាសថា « ការណ៍នេះនឹងកើតឡើង ដល់កម្រិតដែលពួក
ស្រ្តីនៃសាសនាចក្រជាអ្នកឆ្លុះបញ្ចាំងពីសេចក្តីសុចរិត និង ភាពប៉ិនប្រសប់
នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ ហើយ . . . ត្រូវបានគេឃើញថា ដោយឡែកពីគេ
និង ខុសពីគេ — ក្នុងរបៀបដែលសប្បាយ — ខុសពីស្រ្តីនៃពិភពលោក
នេះ » ។^២

ការណ៍នេះពិតជាបានកើតឡើងមែន ហើយនឹងបន្តកើតឡើងដូច្នោះនៅ
ក្នុងពេលអនាគត ។

ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះគឺពិតជាព្រះសុរិយា និង ជាខែល ហើយនឹងប្រទាននូវ
សេចក្តីមេត្តាករុណា និង សិរីល្អ ។ គ្មានការណ៍ណាដែលនឹងត្រូវដកហូត
ពីពួកអ្នកទាំងឡាយដែលដើរដោយត្រង់នោះឡើយ (សូមមើល ទំនុកដំរើង
៨៤:១១) ។ ការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំគឺថា អ្នកអាចច្រូតកាត់នូវរង្វាន់ទាំងឡាយ
នៃសេចក្តីសុចរិត កាលដែលអ្នកដើរតាមព្រះអម្ចាស់ និង ព្រះអង្គសង្គ្រោះ
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើងដោយស្មោះត្រង់ ។ ■

*ដកស្រង់ចេញពីសូន្យកថាមួយ ដែលមានចំណងជើងថា « រង្វាន់នៃសេចក្តីសុចរិត » ដែលបានធ្វើ
ឡើងនៅសន្និសីទស្រុកលើឡាយហ្វ្រិកហា យ៉ង់ កាលពីថ្ងៃទី ២ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១៤ ។*

កំណត់ចំណាំ

១. សូមមើល Spencer W. Kimball, “The False Gods We Worship,” *Ensign*,
ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៧៦ ទំព័រ ២-៦ ។
២. សូមមើល Lane Anderson, *Deseret News*, “The Instagram Effect:
How the Psychology of Envy Drives Consumerism,” ថ្ងៃទី ១៥ ខែ មេសា ឆ្នាំ
២០១៤ C៧ ។
៣. *ក្បួនខ្នាតភាគ ២ ៖ ការគ្រប់គ្រងសាសនាចក្រ* (ឆ្នាំ ២០១០) ចំណុច ១.៣.៣ ។ ប្រធាន
ប៊ិយដឺ យេ ជាកី ប្រធាននៃក្លឹមនៃពួកសាវ័កដប់ពីរនាក់ បានអះអាងឡើងវិញនូវការណ៍នេះ
នៅក្នុងសន្ទនាថាបស់លោកក្នុងសន្និសីទទូទៅ ខែ មេសា ឆ្នាំ ២០១៤ “The Witness,”
ជីវិតវិញ្ញាណ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១៤ ទំព័រ ៩៤-៩៧ ។
៤. George E. Vaillant, *Triumphs of Experience: The Men of the Harvard
Grant Study* (ឆ្នាំ ២០១២) ទំព័រ ១០៨-៩ ។
៥. សូមមើល James E. Enstrom and Lester Breslow, “Lifestyle and Reduced
Mortality among Active California Mormons, 1980–2004,” *Preventive
Medicine* ៤៦ (ឆ្នាំ ២០០៨) ទំព័រ ១៣៥ ។
៦. សូមមើល ស្ពែនសើរ ដប្តូលយូ យឹមប៊ីល “The Role of Righteous Women,”
Ensign, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៧៩ ទំព័រ ១០៣-៤; សូមមើលផងដែរ Teachings of
Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (ឆ្នាំ ២០០៦) ទំព័រ ២២៣ ។

រូបភាពដោយ STOCKBYTHINKSTOCK រូបភាពដោយ MASSONSTOCK/THINKSTOCK



សាសនា និង រដ្ឋាភិបាល ធ្វើដំណើរខុសគ្នា ប៉ុន្តែនៅលើផ្លូវដែលស្របគ្នា ។ ពួកគេអាចទទួលបានជោគជ័យបំផុត និង មានប្រសិទ្ធិភាពបំផុត ពេលពួកគេការពារ និង លើកទឹកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក ។



សាសនា និង រដ្ឋាភិបាល

សាសនា និង រដ្ឋាភិបាល គឺដូចជាគូស្វាមីភរិយា ដែលពេលខ្លះមានការលំបាកក្នុងរស់នៅជាមួយគ្នា ប៉ុន្តែជាអ្នកដែលរកឃើញថា ពួកគេពុំអាចរស់នៅដាច់ចេញពីគ្នាបានឡើយ ។ សាសនា និង រដ្ឋាភិបាល ទាំងពីរត្រូវការភាពឯករាជ្យរបស់ខ្លួន ដើម្បីរកលុតលាស់ឡើង ប៉ុន្តែប្រវត្តិសាស្ត្របាន បង្ហាញថា ការបែកបាក់គ្នាទាំងស្រុងពុំល្អសម្រាប់ភាគីណាមួយឡើយ ។ ពួកគេធ្វើដំណើរខុសគ្នា ប៉ុន្តែនៅលើផ្លូវដែល ស្របគ្នា ។ ពួកគេអាចទទួលបានជោគជ័យបំផុត និង មានប្រសិទ្ធភាពបំផុត ពេលពួកគេការពារ និង លើកទឹកចិត្តគ្នា ទៅវិញទៅមក ។

រដ្ឋាភិបាលដើរតួយ៉ាងសំខាន់នៅក្នុងការការពារ និង ថែរក្សាសេរីភាពខាងសាសនា និង នៅក្នុងការបិទបញ្ចប់តួនាទីរបស់ សាសនាចក្រនានានៅក្នុងសង្គម ។ សំណាងល្អ រដ្ឋាភិបាលភាគច្រើនបំផុតនៅក្នុងពិភពលោកនៅសព្វថ្ងៃនេះ យ៉ាង ហោចណាស់ទទួលស្គាល់ដល់កម្រិតខ្លះនៃសេរីភាពខាងសាសនា ហើយធានាឲ្យបាននូវសិទ្ធិសេរីភាពប្រជាពលរដ្ឋរបស់ ខ្លួនក្នុងការថ្វាយបង្គំ និង អនុវត្តសាសនារបស់ខ្លួនទៅតាមការណែនាំនៃសម្បជញ្ញៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ វាមិនមែន តែងតែជាករណីនោះទេ ។

ជំនាន់ជាច្រើនបានឃើញពីការបាត់បង់សេរីភាពដែលត្រូវឃាត់ឃាំង ដែលកើតឡើងនៅពេលដែលរដ្ឋាភិបាលចេញ បទបញ្ជាឲ្យមានសាសនាតែមួយដូចគ្នា ។ អ្នកផ្សេងទៀតបានជួបបទពិសោធន៍នៃការធ្លាក់ចុះខាងសីលធម៌ ដែលអមទៅ នឹងការឃាត់ឃាំងរបស់រដ្ឋាភិបាលអំពីការជួបជុំខាងសាសនា ។ យើងមានអំណរគុណដែលរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃប្រទេសនានា មួយភាគធំបំផុត នៅក្នុងពិភពលោកសព្វថ្ងៃនេះ នឹកនៅក្នុងចិត្តនូវសង្គមមួយដែលជំនឿ និង ការប្រតិបត្តិខាងសាសនា ទោះនៅផ្សេងពីរដ្ឋាភិបាលក្តី ក៏ត្រូវបានគាំពារ និង ការពារទាស់នឹងការបៀតបៀនដែរ ។^១

រដ្ឋាភិបាលដែលទទួលបានការបំផុសពីស្ថានសួគ៌ ដែលត្រូវបានពិពណ៌នានៅក្នុងព្រះគម្ពីរមរមន បានមានលទ្ធភាពផ្តល់នូវ សេរីភាពខាងជំនឿ និង ការអនុវត្តខាងសាសនាដល់ប្រជាជនរបស់ខ្លួន ។

« ឥឡូវនេះ បើមនុស្សចង់បម្រើព្រះ នោះគឺជាសិទ្ធិរបស់អ្នកនោះ ឬ និយាយម្យ៉ាងទៀតថា បើអ្នកនោះជឿព្រះ នោះគឺជា សិទ្ធិរបស់គេក្នុងការបម្រើទ្រង់ ប៉ុន្តែបើគេមិនជឿទ្រង់ទេ គឺគ្មានច្បាប់ឯណាមកធ្វើទោសដល់អ្នកនោះឡើយ ។ . . .

« ព្រោះមានច្បាប់មួយថា មនុស្សត្រូវទទួលបានការជំនុំជម្រះទៅតាមទោសរបស់គេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គង់តែ គ្មានច្បាប់ឯណាដែលទាស់នឹងជំនឿរបស់មនុស្សនោះឡើយ » (អាណម៉ា ៣០:៩, ១១) ។

រចនាប្រយោជន៍ ៣១៥ ច្បាប់

ក្នុងនាមជាប្រជាជននៃសេចក្តីជំនឿ យើងគប្បីមានអំណរគុណ ចំពោះការការពាររបស់រដ្ឋាភិបាល ដែលអនុញ្ញាតឲ្យយើងក្រសោប និង អនុវត្តជំនឿសាសនារបស់យើងតាមដែលយើងប្រាថ្នា ។

តួនាទីយ៉ាងចាំបាច់របស់សាសនា

វាប្រហែលជាមិនសូវជាក់ស្តែងទេចំពោះមនុស្សមួយចំនួន ដែលថា សាសនា និង សីលធម៌ដើរតួយ៉ាងចាំបាច់នៅក្នុងការរក្សា និង ជំរុញឲ្យ មានរដ្ឋាភិបាលល្អ និង មានប្រសិទ្ធិភាព ។ ដំណោះស្រាយពិតតែមួយ ចំពោះបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរទាំងឡាយដែលកំពុងប្រឈមនៅក្នុងពិភពលោកយើង សព្វថ្ងៃនេះ គឺខាងវិញ្ញាណ មិនមែនខាងនយោបាយ ឬ សេដ្ឋកិច្ចនោះទេ ។ ឧទាហរណ៍ ពូជអំបូរនិយម អំពើហិង្សា និង បទឧក្រិដ្ឋដែលកើតឡើង ដោយការស្អប់ខ្ពើម គឺជាបញ្ហាខាងវិញ្ញាណ ហើយដំណោះស្រាយពិតតែ មួយគត់របស់វាគឺខាងវិញ្ញាណ ។ អែលឌីរ ដាល្លិន អេក អូកស៍ នៃក្រុមនៃ ពួកសាវកដប់ពីរនាក់បានបង្រៀនថា ៖

« ការលូតលាស់ខាងសីលធម៌ដ៏សំខាន់បំផុតជាច្រើន នៅក្នុងសង្គម លោកខាងលិច ត្រូវបានជំរុញឲ្យដោយគោលការណ៍ទាំងឡាយខាង សាសនា ហើយបានទាក់ទាញនូវការទទួលយកជាផ្លូវការដោយការផ្សាយ នៅឆ្នាំ១៩៧០ ។ ឧទាហរណ៍ទាំងឡាយរួមមានការលុបចោលនូវការដោះដូរ ទាសករនៅប្រទេសអង់គ្លេស និង សេចក្តីប្រកាសផ្តល់សេរីភាពដល់ទាសករ នៅក្នុង [សហរដ្ឋ] ។ ដូចគ្នានេះដែរក៏ពិតចំពោះចលនាសិទ្ធិពលរដ្ឋនៅកន្លះ សតវត្សចុងក្រោយនេះ ។ »

សង្គមទាំងឡាយពឹងផ្អែកមួយផ្នែកធំទៅលើសាសនា និង ព្រះវិហារនានា ដើម្បីបង្កើតនូវរបៀបរៀបរយខាងសីលធម៌ ។ រដ្ឋាភិបាលមិនដែលអាចសង់ ពន្ធនាគារឲ្យគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដាក់ពួកឧក្រិដ្ឋជនដែលមកពីសង្គមមួយដែលខ្វះ សីលធម៌ ចរិតលក្ខណៈ និង សេចក្តីជំនឿបានឡើយ ។ លក្ខណៈទាំងនេះ

ត្រូវបានលើកកម្ពស់បានប្រសើរជាងតាមរយៈការប្រតិបត្តិខាងសាសនា ជាជាងតាមរយៈច្បាប់នីតិបញ្ញត្តិ ឬ កងកម្លាំងខាងប៉ូលីស ។ វាពុំអាចធ្វើទៅ បានទេ សម្រាប់រដ្ឋាភិបាលដែលទៅគ្រប់គ្រងចរិតលក្ខណៈ បំណងប្រាថ្នា និង សេចក្តីសង្ឃឹមដែលដុះចេញពីដួងចិត្តមនុស្សលោកនោះ ។ តែទាំងនេះ គឺជាគ្រាប់ពូជដែលដុះលូតលាស់ទៅក្នុងការប្រព្រឹត្ត ដែលរដ្ឋាភិបាលត្រូវតែ ធ្វើឲ្យបានរៀបរយ ។

អ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រ និង រដ្ឋបុរសជនជាតិបារាំង លោក អែឡិចស្វិស ឌី ចូហ្គើវីល បានសរសេរថា « លទ្ធិផ្តាច់ការនិយមអាចនឹងគ្រប់គ្រងដោយគ្មាន សេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែលទ្ធិសេរីនិយមមិនអាចទេ » ។^១ ហើយសូម្បីតែលទ្ធិផ្តាច់ ការនិយមក៏ពុំអាចគ្រប់គ្រងដោយគ្មានសេចក្តីជំនឿជាងរហូតដែរ ។ ដូចជា ហ្វីស យែលថ័ស៊ីន ជាប្រធានធិបតីទីមួយរបស់សហភាពរុស្ស៊ី បានអង្កេត ឃើញថា « អ្នកអាចសង់បណ្តឹងមួយជាមួយនឹងចំពុះទុក ប៉ុន្តែ វាពិបាកនឹង អង្គុយលើវាណាស់ » ។^២

នៅក្នុងទេសនកថានៅលើភ្នំ ព្រះយេស៊ូវត្រីសូបានប្រៀបធៀបនូវភាព ផ្ទុយគ្នានៃច្បាប់ដែលត្រូវបានសរសេរនៅលើសៀវភៅ និងច្បាប់ដែលត្រូវបាន សរសេរនៅក្នុងដួងចិត្ត ។

« អ្នករាល់គ្នាបានលូតលាស់ដែលសម្តែងដល់មនុស្សពីបុរាណថា កុំឲ្យ សម្លាប់មនុស្សឲ្យសោះ បើអ្នកណាសម្លាប់មនុស្ស នោះក្រែងត្រូវជាប់ជំនុំ ជម្រះហើយ

« តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាដូច្នោះវិញថា សូម្បីតែអ្នកណាដែលខឹងនឹងបងប្អូន នោះក្រែងត្រូវជាប់ជំនុំជម្រះដែរ » (ម៉ាថាយ ៥:២១-២២) ។

ខណៈដែលរដ្ឋាភិបាលទាំងឡាយដាក់ចេញនូវច្បាប់ដែលត្រូវបានចែង នៅក្នុងសៀវភៅ នោះសាសនាបង្រៀន និង លើកទឹកចិត្តដល់ការអនុវត្តន៍ ដោយខ្ជាប់ខ្ជួនចំពោះច្បាប់ដែលត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងដួងចិត្ត ។ ពួកអ្នក ទាំងឡាយដែលកាន់តាមច្បាប់ទីពីរ នឹងកម្រប្រព្រឹត្តល្មើសច្បាប់ទីមួយ ណាស់ ។ ដូចដែលយើងអាន គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ថា « អ្នកណា ដែលកាន់តាមក្រឹត្យនីយទាំងឡាយនៃព្រះ នោះមិនត្រូវបំបាក់ក្រឹត្យនីយ ទាំងឡាយនៃដែនដីទេ » (៥៨:២១) ។

ប៉ុន្តែ ពេលដែលបញ្ហាខាងដួងចិត្តមិនត្រូវបានគិតដល់ នោះគោលការណ៍ និង ប្រព័ន្ធខាងច្បាប់ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយរដ្ឋាភិបាល នឹងត្រូវ ធ្លាក់កប់កក នៅទីបំផុត ។ សេចក្តីគួរសមនៅក្នុងសង្គមសម្រេចទៅបាន នៅពេលដែលមនុស្សភាគច្រើនធ្វើនូវអ្វីដែលមានសីលធម៌ដោយសារពួកគេ ជឿថាពួកគេត្រូវធ្វើដូច្នោះ ពុំមែនដោយសារពួកគេត្រូវបានបង្ខំតបង្ខំដោយ ច្បាប់ ឬ ដោយកម្លាំងប៉ូលីសនោះទេ ។

រដ្ឋាភិបាលមើលខុសត្រូវលើការប្រព្រឹត្តរបស់ប្រជាពលរដ្ឋ ។ រដ្ឋាភិបាល ព្យាយាមឲ្យពួកគេប្រព្រឹត្តនៅក្នុងរបៀបមួយដែលសមរម្យ និង មានសីលធម៌ ។ ផ្ទុយទៅវិញ សាសនាព្យាយាមឲ្យមនុស្ស មានបំណងប្រាថ្នា ប្រព្រឹត្តនៅក្នុង របៀបមួយដែលសមរម្យ និង មានសីលធម៌ ។ ប្រធាន អែសាវ ថាហ្វ ប៊ែនស៊ីន (ឆ្នាំ ១៨៩៩-១៩៩៤) ជាសមាជិកគណៈរដ្ឋមន្ត្រីនៅក្រោមប្រធាន ដ្យូកថ៍ ឌី អ៊ីសិនហ្វឺរ បានបង្រៀនពីភាពខុសគ្នាដ៏សំខាន់បំផុតនេះ ៖



ឥទ្ធិពលដ៏ចាំបាច់នៃជំនឿសាសនា

« សង្គមរបស់យើងមិនត្រូវបានទ្រទ្រង់ជាចម្បងដោយ ច្បាប់ និង ការបង្កាប់នោះទេ ប៉ុន្តែសំខាន់បំផុតគឺដោយ ពួកអ្នកទាំងឡាយដែលស្ម័គ្រចិត្តគោរពតាមអ្វីដែលមិន បង្ខំតបង្ខំ ព្រោះតែបទដ្ឋានសុចរិតនៅខាងក្នុងរបស់ពួកគេ ឬ តវិយាបទត្រឹមត្រូវរបស់ពួកគេ ។ ជំនឿសាសនានៅ ក្នុងការត្រឹមត្រូវ និង ខុសគ្នា គឺជាឥទ្ធិពលដ៏ចាំបាច់ដើម្បី បង្កើតនូវការប្រព្រឹត្តតាមដោយស្ម័គ្រចិត្ត ដោយប្រជាពលរដ្ឋចំនួនច្រើន » ។

បាណ្ឌិន អេក អូកស៍ នៃក្រុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ “Strengthening the Free Exercise of Religion” សុទ្ធតែជាផលប៉ះពាល់នៅអាហារពេលល្ងាចនៃមូលនិធិថែរក្សាសម្រាប់មេធាវយធម៌លើវិទ្យាសាស្ត្រសាសនា នៅរដ្ឋ នូវ យ៉ាក នៅថ្ងៃទី ១៦ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១៣ នំព័ ១ អាចរកបានផងដែរនៅ mormonnewsroom.org ។

JUNIAH/WWW.ISTOCK/THINKSTOCK



យើងត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឲ្យសិក្សាអំពីបញ្ហា និង បេក្ខជន ដោយយកចិត្តទុកដាក់ ហើយត្រូវបោះឆ្នោតទៅឲ្យបុគ្គល ដែលពួកគេជឿថា នឹងធ្វើកិច្ចការដោយសេចក្តីសុចរិត ។

សាសនាត្រូវតែមានសេរីភាព និង សូម្បីតែត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឲ្យចូលរួម នៅក្នុងដំណើរការនយោបាយ និង គាំទ្រដល់គណៈបក្ស ឬ បេក្ខជនណាមួយ ដោយដែលពួកគេគិតថាឈប់ផុត ។

បញ្ហាសំឡេងរបស់អ្នកឲ្យគេឮ

ខណៈដែលសាសនាចក្រ ដែលជាស្ថាប័នមួយ បានអះអាងដដែលៗពី អព្យាក្រឹតភាពខាងនយោបាយរបស់ខ្លួន នោះពួកបរិសុទ្ធផ្ទៃចុងក្រោយត្រូវ បានលើកទឹកចិត្តឲ្យចូលរួមក្នុងដំណើរការនយោបាយ ហើយបន្ថែមសំឡេង របស់ពួកគេទៅក្នុងការដោះស្រាយសាធារណៈ ។ វាជាផ្នែកនៃសាសនារបស់ យើង ដើម្បីធ្វើជាពលរដ្ឋល្អនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលយើងរស់នៅ ។

ក្បួនខ្នាត ភាគ២ ៖ ការគ្រប់គ្រងសាសនាចក្រ ចែងថា « ស្របទៅតាម ច្បាប់នៃរដ្ឋាភិបាលរបស់ពួកគេ សមាជិកត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឲ្យចុះឈ្មោះ បោះឆ្នោត ដើម្បីសិក្សាអំពីបញ្ហា និង បេក្ខជនដោយយកចិត្តទុកដាក់ ហើយ ត្រូវបោះឆ្នោតទៅឲ្យបុគ្គលដែលពួកគេជឿថា នឹងធ្វើកិច្ចការដោយសេចក្តី សុចរិត និង មានការវិនិច្ឆ័យល្អ ។ ពួកបរិសុទ្ធផ្ទៃចុងក្រោយមានកាតព្វកិច្ចជា ពិសេសមួយ ដើម្បីស្វែងរកបោះឆ្នោតឲ្យ និង លើកតម្កើងដល់ពួកអ្នកដឹកនាំ ដែលស្មោះត្រង់ ល្អ និង ល្បួសល្បី (សូមមើល គ. និង ស. ៩៨:១០) » ។^១

ថ្ងៃមួយព្រះអង្គសង្គ្រោះនឹងយាងមកម្តងទៀត ។ វាគឺជាសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ក្នុង ការគ្រប់គ្រង និង គ្រងរាជជាស្តេចនៃអស់ទាំងស្តេច និង ជាសង្ឃជាន់ខ្ពស់ ដ៏អស្ចារ្យរបស់យើង ។ បន្ទាប់មក ដំបងពេជ្រនៃរដ្ឋាភិបាល និង អំណាចនៃ បព្វជិតភាពនឹងបញ្ចូលគ្នាជាមួយ ។

ទម្រង់ដល់ថ្ងៃនោះ នោះសាសនា និង រដ្ឋាភិបាលត្រូវតែដើរតាមផ្លូវនៃ ប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សដោយកាន់ដៃគ្នា — ដោយគោរពដករាជ្យភាពរបស់ គ្នាទៅវិញទៅមក អបអរចំពោះការចូលរួមចំណែកដ៏ចាំបាច់របស់គ្នាទៅ វិញទៅមក ។ ■

កំណត់ចំណាំ

១. សូមមើល W. Cole Durham Jr., Silvio Ferrari, Cristiana Cianitto, Donlu Thayer, eds., *Law, Religion, Constitution: Freedom of Religion, Equal Treatment, and the Law* (ឆ្នាំ ២០១៣) ទំព័រ ៣-៥ ។
២. ដាល្លីន អេក អូកស៍ “Strengthening the Free Exercise of Religion” សុំនូវកិច្ច ដែលបានផ្តល់នូវអាហារពេលល្ងាចនៃមូលនិធិបើកយកសម្រាប់មេដាយយិនធើរយើងនៃ សេរីភាពខាងសាសនា នៅរដ្ឋ នូវ យ៉ាក នៅថ្ងៃទី ១៦ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១៣ ទំព័រ ១ អាចរក បានផងដែរនៅ mormonnewsroom.org ។
៣. Alexis de Tocqueville, *Democracy in America*, វ៉ុល ២ (ឆ្នាំ ១៨៣៥-៤០) ១:៣០៦ ។
៤. Boris Yeltsin, in Donald Murray, *A Democracy of Despots* (ឆ្នាំ ១៩៩៥) ទំព័រ ៨ ។
៥. អ៊ែសា ថាហ្វ ប៊ែនស័ន “Born of God,” *Ensign*, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៨៥ ទំព័រ ៦ ។
៦. Edmund Burke, *A Letter from Mr. Burke, to a Member of the National Assembly; in Answer to Some Objections to His Book on French Affairs*, ការបោះពុម្ពលើកទី ២ (ឆ្នាំ ១៧៩១) ទំព័រ ៦៩ ។
៧. ក្បួនខ្នាត ភាគ២ ៖ ការគ្រប់គ្រងសាសនាចក្រ (ឆ្នាំ ២០១០) ចំណុច ២១.១.២៩ ។

« ព្រះអម្ចាស់ធ្វើការពីខាងក្នុងដូចចិត្តមកក្រៅ ។ លោកិយធ្វើការពី ខាងក្រៅទៅក្នុង ។ លោកិយនិងយកមនុស្សចេញពីភាពកខ្វក់ ។ ព្រះគ្រីស្ទ យកភាពកខ្វក់ចេញពីមនុស្ស ហើយបន្ទាប់មកពួកគេយកខ្លួនឯងចេញពី ភាពកខ្វក់នោះ ។ លោកិយនឹងសូនមនុស្សដោយការផ្លាស់ប្តូរហិរិយាកាស របស់ពួកគេ ។ ព្រះគ្រីស្ទផ្លាស់ប្តូរមនុស្ស ដែលបន្ទាប់មកមនុស្សនោះផ្លាស់ប្តូរ ហិរិយាកាសរបស់ខ្លួន ។ លោកិយនឹងសម្រេចសម្រាំងឥរិយាបថរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទអាចផ្លាស់ប្តូរធម្មជាតិរបស់មនុស្សបាន » ។^៤

ក្នុងអំឡុងពេលដ៏យូរ នៅទីបំផុត រដ្ឋាភិបាលសេរីទាំងអស់ត្រូវតែពឹងផ្អែក លើសេចក្តីល្អ និង ការគាំទ្រដ៏ស្ម័គ្រចិត្តរបស់ប្រជាពលរដ្ឋរបស់ខ្លួន ។ ក្នុង នាមជាប្រធានដ៏ល្អល្បាញ និង ជាទស្សនវិទូនយោបាយ អែដម៉ាន់ដ៍ បើក បានមានប្រសាសន៍ថា « វាត្រូវបានតែងតាំងនៅក្នុងរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃអ្វីៗដែល នៅអស់កល្បជានិច្ច ថាមនុស្សដែលមានគំនិតហួសប្រមាណ ពុំអាចបាន សេរីភាពទេ ។ ចំណង់របស់ពួកគេបង្កើតច្រវាក់ដាក់ខ្លួនឯង » ។^៦

សម្រាប់គោលបំណងនោះ រដ្ឋាភិបាលដ៏ល្អការពារសាសនា និង ពង្រឹង ការពារដល់សេរីភាពខាងសាសនា ។ ហើយសាសនាល្អជំរុញឲ្យមាន ប្រជាពលរដ្ឋល្អ ហើយប្រកាន់ខ្ជាប់ច្បាប់នៃដែនដី ។

រដ្ឋាភិបាលល្អពុំត្រូវលម្អៀងទៅខាងណាមួយឡើយ ។ រដ្ឋាភិបាលពុំត្រូវ ពង្រឹងការពារ ឬ យោគយល់ដល់សាសនាមួយជាងសាសនាមួយទៀត ឡើយ ។ អ្នកតំណាងរបស់រដ្ឋាភិបាលត្រូវតែមានសេរីភាពក្នុងការជឿ និង អនុវត្តតាមការណែនាំនៃសម្បជញ្ញៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ។ ដូចគ្នានោះ ដែរ សាសនាល្អមិនគួរប្រកាសចុះចូល ឬ ប្រឆាំងនឹងគណៈបក្ស ឬ បេក្ខជន នយោបាយណាមួយឡើយ ។ ហើយអ្នកជឿរបស់សាសនាត្រូវតែមាន

ខ្ញុំនឹងមិនលួចមើលចម្លើយទេ

ក្នុងនាមជានិស្សិតថ្មីម្នាក់នៅក្នុងមហាវិទ្យាល័យ ខ្ញុំតែងខកចិត្តនឹងមិត្តរួមថ្នាក់ខ្ញុំជាញឹកញាប់ ។ ដោយសារពួកគេជាច្រើនលួចមើលចម្លើយពេលប្រឡង ។ អ្នកខ្លះលួចយកក្រដាសកត់ត្រារបស់ពួកគេចូលក្នុងថ្នាក់ ។ អ្នកខ្លះទៀតផ្ញើសារតាមទូរសព្ទទៅអ្នកផ្សេងទៀត ។ មួយចំនួនតូចដល់ថ្នាក់ចម្លងចម្លើយពីមិត្តរួមថ្នាក់គេទៀតផង ។

ពួកអ្នកដែលលួចមើលចម្លើយ តែងតែបានពិន្ទុខ្ពស់ជាងខ្ញុំ ។ ទោះយ៉ាងណា ខ្ញុំមិនត្រូវបានល្បួងឲ្យចូលរួមនឹងពួកគេនោះឡើយ ។ ខ្ញុំតែងតែចងចាំក្នុងគំនិត និង ដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំថា ការបានពិន្ទុ ០ ដោយស្មោះត្រង់ គឺវាប្រសើរជាងបានពិន្ទុ ១០០ ដោយលួចមើលគេ ។

បើខ្ញុំលួចមើលចម្លើយ នោះខ្ញុំនឹងមិនបានធ្វើជាគំរូដល់ពួកគេនោះទេ ។ ខ្ញុំនឹងមិនរស់នៅក្នុងរបៀបមួយ ដែលខ្ញុំអាចចែកចាយដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាមួយពួកគេនោះទេ ។ ខ្ញុំនឹងមិនបានបង្ហាញពួកគេថា សាសនាចក្រពិតនោះទេ ។

នៅរសៀលមួយ ខ្ញុំបានទៅការិយាល័យបេឡាធិការរបស់មហាវិទ្យាល័យ ដើម្បីសួរអំពី

ប្រាក់ដែលខ្ញុំនៅជំពាក់ថ្លៃសាលារបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំត្រូវតែបង់ថ្លៃសាលាទាំងអស់សិន ពីមុនពេលដែលខ្ញុំអាចប្រឡងបញ្ចប់នៅសប្តាហ៍បន្ទាប់នោះ ។ ពេលខ្ញុំកំពុងដើរ ខ្ញុំព្រួយបារម្ភថាខ្ញុំទៅយកលុយដែលខ្ញុំត្រូវការនោះមកពីណា ។ សម្រាប់និស្សិតដែលផ្គង់ផ្គង់ខ្លួនឯងដូចជាខ្ញុំ ផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុគឺតឹងតែងណាស់ ។

ពេលខ្ញុំទៅដល់ការិយាល័យ ខ្ញុំបានសួរបេឡាថាខ្ញុំនៅជំពាក់ប៉ុន្មានទៀត ។

គាត់បាននិយាយថា « អ្នកមិនបាច់បង់ទៀតទេ រហូតដល់អ្នករៀនចប់ » ។

ដោយភ្ញាក់ផ្អើល នោះខ្ញុំបានសួរថា បើនាងប្រាកដ ឬ បើនាងលេងកំប្លែងដាក់ខ្ញុំទេ ។

នាងបាននិយាយថា « មែនហើយ ខ្ញុំប្រាកដណាស់ ហើយខ្ញុំនិយាយពិតមែន » ។ « ទីប្រឹក្សាផ្នែកណែនាំបានដាក់ពាក្យស្នើសុំសម្រាប់អ្នក ដើម្បីទទួលបានអាហារូបករណ៍ពីព្រឹទ្ធសភា ។ ឥឡូវនេះ អ្នកគឺជានិស្សិតអាហារូបករណ៍ » ។

ការដែលបានព្យាបាលទាំងនោះ ធ្វើឲ្យខ្ញុំសប្បាយរីករាយក្រៃលែង ។ ខ្ញុំបានអរគុណនាង ហើយបានរត់ទៅការិយាល័យរបស់ទីប្រឹក្សាផ្នែក

ណែនាំ ដើម្បីអរគុណដល់អ្នកដែលទទួលខុសត្រូវខាងនោះ ។

បន្ទាប់ពីខ្ញុំបានប្រាប់គាត់ថា ខ្ញុំមានអំណរគុណ និង រីករាយយ៉ាងណា នោះទីប្រឹក្សានោះបាននិយាយថា « ប្អូនមិនចាំបាច់អរគុណខ្ញុំទេ » ។ « ខ្ញុំគ្រាន់តែជាឧបករណ៍មួយប៉ុណ្ណោះ » ។

កាលដែលខ្ញុំបានចាកចេញ នោះខ្ញុំនឹកចាំពីបទគម្ពីរដែលខ្ញុំតែងតែចូលចិត្តចែកចាយ ៖ « មានពរហើយ អ្នកណាដែលឃើញថាមានចិត្តស្មោះត្រង់ចំពោះនាមយើង នៅថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់ ដ្បិតអ្នកនោះនឹងត្រូវបានតម្កើងឡើងឲ្យរស់នៅក្នុងនគរដែលរៀបចំឡើងសម្រាប់អ្នកនោះ ចាប់តាំងពីកំណើតលោកិយមក ។ ហើយមើលចុះ គឺយើង [ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ] នេះហើយដែលបាននិយាយ » (អេដេរី ៤:១៩) ។

ដោយការធ្វើអ្វីត្រឹមត្រូវ នោះខ្ញុំបានបង្ហាញភាពស្មោះត្រង់របស់ខ្ញុំនៅក្នុងការរក្សាព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃព្រះវរបិតាស្នាក់របស់យើង — សូម្បីតែនៅក្នុងស្ថានភាពមួយដែលភាពមិនស្មោះត្រង់គឺជារឿងធម្មតាក៏ដោយ ។ ខ្ញុំដឹងថា ដោយការឈរយ៉ាងរឹងមាំនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្ញុំនោះទ្រង់នឹងមិនដែលចាកចេញពីខ្ញុំឡើយ ។

ខ្ញុំសប្បាយចិត្ត ដែលឥឡូវនេះ ខ្ញុំអាចសិក្សាដោយមិនបាច់បារម្ភពីការចំណាយប្រាក់ ។ ខ្ញុំក៏ត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឲ្យបន្តធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវផងដែរ មិនមែនព្រោះតែរង្វាន់ និង ពរជ័យដែលខ្ញុំអាចទទួលបានប៉ុណ្ណោះទេ តែដោយសារខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះវរបិតាស្នាក់ និង ព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាអង្គដែលបានធ្វើជាគំរូដល់ខ្ញុំ ។ ■

ចូរអានណា មែ បងហ្គា ទីក្រុង លីទី ប៊ែកខាងត្បូង ប្រទេស ហ្វីលីពីន

មិត្តរួមថ្នាក់ដែលលួចមើលចម្លើយ តែងតែបានពិន្ទុខ្ពស់ជាងខ្ញុំ ។ ទោះយ៉ាងណា ខ្ញុំមិនត្រូវបានល្បួងឲ្យចូលរួមនឹងពួកគេនោះឡើយ ។





០៧១ ចង់ស្លៀករូបអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ម្តាយ ខ្ញុំខ្លាំងណាស់ ពេលថ្ងៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ខ្ញុំមកដល់ ។

រូបអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ម្តាយខ្ញុំ

០៧២ ជាក្មេងស្រីម្នាក់ ពេលខ្ញុំបានឃើញរូប អាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ម្តាយខ្ញុំលើកដំបូង ។ វាត្រូវបានខ្ទប់ទុកនៅក្នុងប្រអប់យ៉ាងមានរបៀប រៀបរយ ហើយខ្ញុំចាំពេលម្តាយខ្ញុំបើកវាដោយ ថ្មមៗ ដើម្បីខ្ញុំអាចឃើញវា ។ វាស្អាតខ្លាំង ណាស់ ! ខ្ញុំចង់ស្លៀករូបនោះខ្លាំងណាស់ ពេល ថ្ងៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ខ្ញុំមកដល់ ។

ម្តាយខ្ញុំបានដាក់ចូលទៅក្នុងប្រអប់វិញថ្មមៗ ហើយបានសន្យាថានឹងឲ្យខ្ញុំវាទៅពេលខាង មុខ ។ គាត់បាននិយាយថា រូបនោះជាអំណោយ ដ៏ពិសេសពីឪពុកខ្ញុំ ។ គាត់មើលទៅស្អាត ហើយ លង់ក្នុងសេចក្តីស្នេហាខ្លាំងណាស់ នៅក្នុងរូបថត អាពាហ៍ពិពាហ៍របស់គាត់ ។ ឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំ ពុំមែនជាសមាជិកទេ តែជាមនុស្សល្អណាស់ ។

ខ្ញុំបានរៀនអំពីសាសនាចក្រ ពេលខ្ញុំបានជួប នឹងបុរសម្នាក់ដែលនឹងក្លាយជាស្វាមីខ្ញុំ ។ ការជួប របស់យើងគឺមិនធម្មតាទេ គាត់ពុំមែនជាសមាជិក សកម្មទេ ដោយសារការជួបរបស់យើងបាននាំ ទៅកាន់រឿងនៃការនិមិត្តដំបូង ។ ខ្ញុំបានយល់ថា រឿងនោះអស្ចារ្យ ប៉ុន្តែខ្ញុំពុំទាន់ត្រៀមខ្លួនរួចរាល់ ដើម្បីទទួលវាទេ ។

បន្ទាប់ពីយើងបានណាត់ជួបគ្នាបាន ១៦ ខែ សុបិនរបស់ខ្ញុំបានក្លាយទៅជាការពិត ពេល ដែលខ្ញុំបានពាក់រូបអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ម្តាយខ្ញុំ

ដែលមានស្បែកយ៉ាងរឹង ហើយបានដើរឆ្ពោះទៅ គូដណ្តឹងខ្ញុំ ។ ខ្ញុំក៏បានលង់ក្នុងសេចក្តីស្នេហា ដែរ ។ មនុស្សជាច្រើនបាននិយាយថា ខ្ញុំមើលទៅ ដូចជាម្តាយខ្ញុំពេលគាត់រៀបការ ។

ជាច្រើនឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅ ហើយពួកយើង បានមានកូនប្រុសពីរនាក់ ។ ពេលស្វាមីខ្ញុំបាន ព្យាយាមត្រឡប់ទៅព្រះវិហារវិញ ខ្ញុំបានរារាំងការ ព្យាយាមរបស់គាត់ ។ ថ្វីបើខ្ញុំពុំបានសកម្មក្នុង ព្រះវិហារពេលខ្ញុំនៅជាយុវវ័យក្តី ក៏ខ្ញុំពិបាកនឹង ទទួលយកសាសនាផ្សេងទៀតដែរ ។

ទីបំផុត ការណ៍នោះបានផ្លាស់ប្តូរ បន្ទាប់ពី រៀបការបាន ១៩ ឆ្នាំ ។ ស្វាមីរបស់ខ្ញុំបានត្រឡប់ ទៅព្រះវិហារវិញ ហើយពីរបីសប្តាហ៍ក្រោយមក ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមចូលរួមជាមួយគាត់ ។ ទីបន្ទាល់ របស់ខ្ញុំបានលូតលាស់យ៉ាងឆាប់រហ័ស ហើយ ខ្ញុំបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក និង ពិធីបញ្ជាក់ ។ ភ្លាមៗបន្ទាប់ពីនោះ ក្តីប្រាថ្នាដ៏ធំបំផុតរបស់ខ្ញុំ គឺ រៀបចំខ្លួនខ្ញុំដើម្បីបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយស្វាមីខ្ញុំនៅ ក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

ពេលដែលថ្ងៃដ៏រីករាយនៃពិធីផ្សារភ្ជាប់ របស់យើងបានមកដល់ ខ្ញុំបានពាក់រូបពណ៌ សរបស់ម្តាយខ្ញុំម្តងទៀត ។ មិត្តម្នាក់មកពី ព្រះវិហារបានកែសម្រួលវា ដើម្បីឲ្យវាសមរម្យ ដើម្បីពាក់ក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ខ្ញុំបានពាក់វា

នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធតាំងពីពេលនោះមក ។

រហូតមកដល់ថ្ងៃដែលឪពុកខ្ញុំទទួលអនិច្ចកម្ម ហើយម្តាយខ្ញុំបានឈានចូលដល់ពេលវេលា ចុងក្រោយនៃជីវិតគាត់ហើយ ក៏គាត់នៅតែពុំទាន់ រួចរាល់ដើម្បីទទួលយកសាសនាចក្រដែលបាន ស្តារឡើងវិញដែរ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានប្រាប់គាត់នូវ ការណ៍អស្ចារ្យជាច្រើនអំពីការស្តារឡើងវិញ ។ ខ្ញុំក៏បានប្រាប់គាត់ថា ពេលគាត់ឆ្លងកាត់រាំង ននទៅម្ខាងទៀត នោះគាត់នឹងបានឮពីសារ នៃដំណឹងល្អដ៏ពិត ។ ខ្ញុំបានសន្យានឹងគាត់ ថា បន្ទាប់ពីមួយឆ្នាំ ខ្ញុំនឹងពាក់រូបរបស់យើង តំណាងឲ្យគាត់ ដើម្បីគាត់អាចទទួលពិធីបរិសុទ្ធ នៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង ផ្សារភ្ជាប់នឹងឪពុកខ្ញុំ ។ ហើយខ្ញុំបានធ្វើដូច្នោះមែន ។

រូបរបស់ខ្ញុំចាស់ហើយឥឡូវនេះ ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹង ថា ថ្ងៃមួយខ្ញុំត្រូវតែឈប់ពាក់វា ។ រហូតដល់ ថ្ងៃនោះមកដល់ ខ្ញុំនឹងបន្តពាក់វាដោយសេចក្តី ស្រឡាញ់ — សម្រាប់ស្វាមីខ្ញុំ ម្តាយ និង ឪពុក ខ្ញុំ សម្រាប់សមាជិកគ្រួសារដែលខ្ញុំបានបម្រើ ជួសនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ សម្រាប់ដំណឹងល្អ ដ៏ពិត សម្រាប់ពិធីបរិសុទ្ធដ៏ពិត និង សម្រាប់ ព្រះវរបិតាស្តីរបស់ខ្ញុំ និង ព្រះរាជបុត្រារបស់ ទ្រង់ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ■

យេស៊ូវគ្រីស្ទ ឆ្នាំ ២០១៥ ទីក្រុង ហូលីយូ ប្រទេស មិកស៊ិកូ

ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីសុខសាន្តមកកាន់ខ្ញុំ

ក្តីស្រឡាញ់របស់យើង ខាលី បានឈឺអស់ពីរថ្ងៃ ហើយខ្ញុំបានគិតថា នាងគ្រាន់តែផ្តាសាយ ប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ ពេលវេជ្ជសាស្ត្ររបស់នាងចេះ តែរីករាលដាលឡើង នោះខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមគិតថា វាធ្ងន់ធ្ងរ ។

ការភ័យខ្លាចរបស់ខ្ញុំត្រូវបានបញ្ជាក់ និង រឹតតែភ័យខ្លាំងឡើងពេលនៅឯការណាត់ជួប ជាមួយគ្រូពេទ្យរបស់នាង — ខាលីត្រូវបានធ្វើ រោគវិនិច្ឆ័យថាមានរោគទឹកនោមផ្អែមប្រភេទ ទី១ ។ នាងបានបានសន្ទប់ដោយសាររោគ ទឹកនោមផ្អែម ហើយត្រូវបញ្ជូនទៅមន្ទីរពេទ្យ ជាបន្ទាន់ ។ ខ្ញុំបានអធិស្ឋាននៅក្នុងចិត្តខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំស្ងប់អារម្មណ៍ និង ថាគ្រូពេទ្យអាច ជួយនាងបាន ។

ពេលយើងមកដល់បន្ទប់សង្គ្រោះបន្ទាន់ ពួក គ្រូពេទ្យ និង គណនុបដ្ឋយិកា បានប្រញាប់ ប្រញាល់ធ្វើការដើម្បីសង្គ្រោះនាង ។ ខ្ញុំបាន ទូលអង្វរដល់ព្រះវរបិតារបស់ខ្ញុំ ដើម្បីបាន ការល្អដល់នាង និង សេចក្តីសុខសាន្ត ។

ក្នុងពេលស្ងាត់មួយភ្លែត ស្វាមីខ្ញុំ និង ឪពុកគាត់បានផ្តល់ពរជ័យបព្វជិតភាពដល់ ខាលី ។ នៅក្នុងការប្រសិទ្ធិពររបស់គាត់ ស្វាមី ខ្ញុំបានអះអាងដល់នាងថា វាជាព្រះឆន្ទៈរបស់ ព្រះវរបិតាស្តីអំពីនាងនឹងរស់នៅ ។

ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមមានអារម្មណ៍នូវសេចក្តី សុខសាន្ត ។

បន្ទាប់ពីបួនប្រាំម៉ោងនៃការមើលគ្រូពេទ្យចាក់ និង ពិនិត្យមើលការរីកចម្រើនរបស់ខាលី នោះ ខ្ញុំបានអស់កម្លាំងជាខ្លាំង ។ បន្ទប់របស់នាងមិន សូវរស់ទេនៅម៉ោង ១:០០ ព្រឹក ។ ខ្ញុំមិនដឹងថា ត្រូវរំពឹងអ្វីនោះទេ ខ្ញុំពុំអាចគេងលក់ ហើយមាន អារម្មណ៍ឯកោ ។

ខ្ញុំបានដកព្រះគម្ពីរមរមនចេញមក ដែលប្អូន ស្រីខ្ញុំបានយកមកមន្ទីរពេទ្យ ហើយបានអធិស្ឋាន ថា ព្រះគម្ពីរនឹងនាំមកនូវការអះអាងឡើងវិញ ដែលខ្ញុំត្រូវការ ។ ព្រះគម្ពីរបានបើកនៅ អាណម៉ា ៣៦:៣ ។ ពេលខ្ញុំអាន ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា ព្រះអម្ចាស់កំពុងមានបន្ទូលមកខ្ញុំ ៖ « ឪពុកដឹង ថា នរណាដែលដាក់ទីទុកចិត្តរបស់ខ្លួនទៅលើ ព្រះ អ្នកនោះហើយដែលនឹងបានគាំទ្រនៅក្នុង ការពិសោធន៍របស់គេ និង វិបត្តិរបស់គេ និង ការទុក្ខវេទនារបស់គេ ហើយនឹងត្រូវបានលើក ឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយ » ។

ខ្ញុំបានទទួលអារម្មណ៍នៃសេចក្តីសុខសាន្ត ជាលើកទីពីរនៅយប់នោះ ។ ខ្ញុំដឹងថា ព្រះវរបិតាស្តីអំពីនាងដឹងពីយើង ។ ទ្រង់ចង់ ឲ្យខ្ញុំដឹងថា ទ្រង់នៅទីនោះ ហើយថា ខ្ញុំត្រូវមាន សេចក្តីជំនឿលើទ្រង់ ។

កាលដែលខ្ញុំបាននឹកពីព្រឹត្តិការណ៍នៅក្នុងថ្ងៃ នោះ ខ្ញុំបានគិតអំពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បាន ប្រទានពរដល់យើង ។ ខ្ញុំបានមានអារម្មណ៍ថា ត្រូវយកខាលីទៅជួបគ្រូពេទ្យជាបន្ទាន់ ។ យើង បានមកដល់មន្ទីរពេទ្យដោយសុវត្ថិភាព ។ អ្នក កាន់អំណាចបព្វជិតភាពបានមកដល់ភ្លាមៗ ហើយបានធ្វើការប្រសិទ្ធពរ ។

ចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមក យើងបានទម្លាប់ក្នុង ការពិនិត្យមើលជាតិស្ករក្នុងឈាមនាង ហើយ បានរៀបចំចំណីជាស្រេច ។ យើងបានរៀនពី របៀបដែលការគ្រប់គ្រងជំងឺទឹកនោមផ្អែមអាច មានឥទ្ធិពលទៅលើរាងកាយ ។ ជំងឺរបស់ ខាលីនៅតែជាការលំបាកមួយ ប៉ុន្តែយើង បានរៀនដើម្បីទុកចិត្តលើព្រះវរបិតាស្តីអំពីជំងឺ រាល់ថ្ងៃ ។

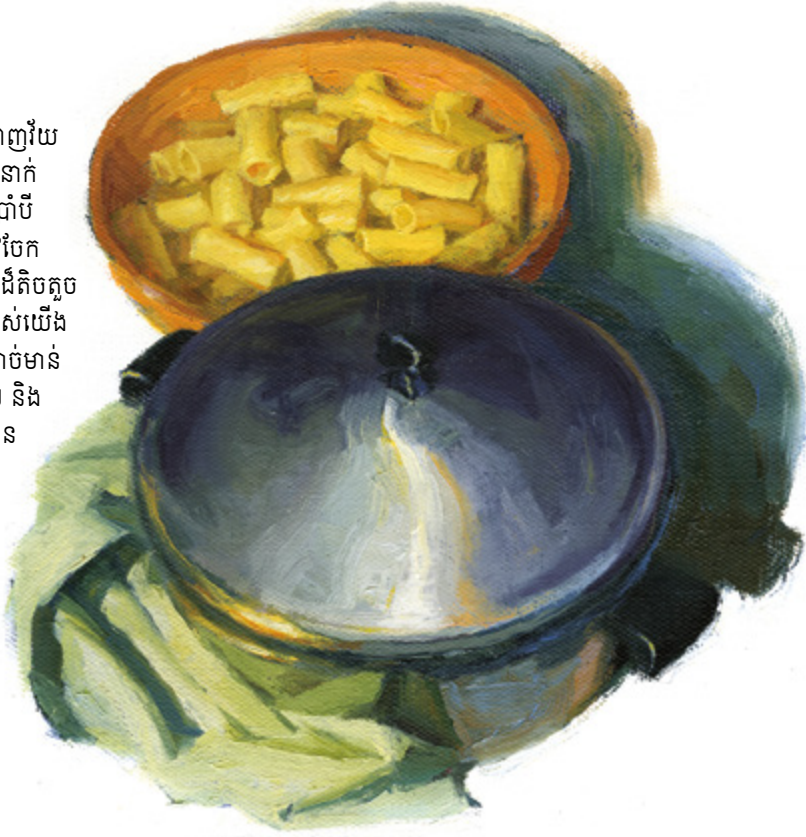
ថ្ងៃនោះដែលនៅក្នុងមន្ទីរពេទ្យ ពុំមែនជាថ្ងៃ ដែលខ្ញុំចង់មានម្តងទៀតទេ ប៉ុន្តែវាជាថ្ងៃមួយ ដែលខ្ញុំនឹងមានអំណរគុណចំពោះវាជានិច្ច ។ វាជាថ្ងៃមួយនៃការរៀន ការអនុវត្តសេចក្តីជំនឿ ការមានអារម្មណ៍នៃការដឹងគុណ ។ ខ្ញុំបានរៀន ថា ព្រះវរបិតាស្តីអំពីនាងគ្រាន់តែដឹងអំពីបុត្រាបុត្រី ទ្រង់ម្នាក់ៗ ហើយថា ទ្រង់នឹងពិតជាគាំទ្រយើង នៅក្នុងការសាកល្បងទាំងឡាយ ។ ■

ត្រីស្យា ចមឃីនសិន រ៉ែតស៍ រដ្ឋ អារីហ្សូណា ស.រ.អ

៣ លយើងមកដល់ បន្ទប់សង្គ្រោះ បន្ទាន់ ពួកគ្រូពេទ្យ និង គណនុបដ្ឋយិកា បាន ប្រញាប់ប្រញាល់ធ្វើការ ដើម្បីសង្គ្រោះខាលី ។



មនុស្សពេញវ័យ ប្រាំបួននាក់ និង ក្មេងៗប្រាំបី នាក់ នឹងត្រូវចែក បាយអាហារដ៏តិចតួច ស្ងួតស្លើងរបស់យើង ដែលមានសាច់មាន់ ប្រាំបីដុំតូចៗ និង បាយមួយបាន ធំ ព្រមទាំង មីមួយបាន គោម ។



សាច់មាន់ប្រាំបីដុំតូចៗ

ដោយស្វាមីខ្ញុំអត់មានការងារធ្វើជាបណ្តោះអាសន្ន នោះការផ្គត់ផ្គង់ក្រុមគ្រួសារ ដែលមានកូនកំពុងធំធាត់ប្រាំនាក់ គឺជាឧបសគ្គណាស់ ។ ថ្ងៃមួយ នៅមុនថ្ងៃចាក់ផ្សាយសន្តិសីទ ទូទៅខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១៣ យើងបានពិនិត្យមើល អាហារដែលនៅសេសសល់របស់យើង ហើយ សម្រេចចិត្តថា យើងនឹងរៀបចំអាហារថ្ងៃត្រង់ យ៉ាងសាមញ្ញមួយ ជាមួយនឹងសាច់មាន់ចៀន និង បាយ សម្រាប់ហូបនៅអំឡុងពេលសម្រាក នៅចន្លោះសម័យប្រជុំទាំងឡាយ ។

ថ្ងៃអាទិត្យបានមកដល់ ហើយយើងបានរៀបចំ ជាស្រេច ។ អ្នកផ្សេងទៀតនៅក្នុងក្រុមគ្រួសារ របស់យើង ដែលមានឪពុកម្តាយខ្ញុំ និង បងប្អូន ស្រីរបស់ខ្ញុំ និង ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេបានជួប គ្នានៅមជ្ឈមណ្ឌលស្តុកកន្លះម៉ោង មុនការចាក់ ផ្សាយបានចាប់ផ្តើម ។

វាជាសេចក្តីអំណរ និង ពរជ័យមួយដែលបាន ស្តាប់ពួកព្យាករី អ្នកមើលឆុត និង អ្នកទទួល វិវិណៈ ចែកបាយសារលិខិតជាពិសេសសម្រាប់ ជំនាន់របស់យើង ។ ពេលខ្ញុំស្តាប់ដល់ដំបូន្មាន និង ក្របដេញកំណត់នៅក្នុងវិញ្ញាណនៃសេចក្តី សុខសាន្ត និង សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យដែលខ្ញុំ

ទទួលពីព្រះវរបិតាស្តីអំពីខ្ញុំ នោះខ្ញុំបានទទួល ការអះអាងថា អ្វីៗទាំងអស់នឹងបានល្អហើយ ថា សេចក្តីត្រូវការខាងវិញ្ញាណ និង ខាងលោកិយ របស់ក្រុមគ្រួសារខ្ញុំនឹងត្រូវបានដោះស្រាយ ហើយ ថា បើខ្ញុំបន្តអនុវត្តសេចក្តីជំនឿ និង អនុញ្ញាតឲ្យ ព្រះអង្គសង្គ្រោះដឹកបង្ហូរ នោះយើងនឹងត្រូវបាន ដោះចេញពីក្រញាំនៃភាពក្រីក្រ និង ការលំបាក ផ្សេងៗទៀត ។

ដោយកំពុងរីករាយនឹងវិញ្ញាណដ៏ស្រស់ស្អាត នៃថ្ងៃវិសុទ្ធនោះ ខ្ញុំបានត្រឡប់ពីអាហារថ្ងៃត្រង់ ។ ពេលសម្រាកដែលនៅចន្លោះសម័យប្រជុំបានមក ដល់ ទើបខ្ញុំបានដឹងថា យើងមានគ្នា ១៧ នាក់ ។ មនុស្សពេញវ័យប្រាំបួននាក់ និង ក្មេងៗប្រាំបី នាក់ នឹងត្រូវចែកបាយអាហារដ៏តិចតួចស្ងួត ស្លើងរបស់យើង ដែលមានសាច់មាន់ប្រាំបី ដុំតូចៗ និង បាយមួយបានធំ ព្រមទាំងមី ជាស្លាមួយបានគោមដែលប្អូនស្រីម្នាក់របស់ខ្ញុំ បានយកមក ។

ហិនរី ដែលមានអាយុប្រាំបីឆ្នាំ បានអធិស្ឋាន អរព្រះគុណ និង ប្រសិទ្ធិពរដល់អាហារ ដោយសុំ ថា អស់អ្នកទាំងឡាយណាដែលទទួលបាននឹង បានឆ្អែត ។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានបំបែកសាច់មាន់

ទៅជាដុំកាន់តែតូចៗទៅទៀត ហើយបានហុចវា ទៅក្មេងៗ កាលដែលប្អូនស្រីខ្ញុំបានដាក់មីជាស្លា និង បាយទៅក្នុងបានរបស់ពួកគេ ។ ខ្ញុំពុំអាច ទប់ទឹកភ្នែកបាន ពេលដែលខ្ញុំបានឃើញថា យើងបានមានគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នកគ្រប់គ្នាបាន ទទួលបានអាហារតូចមួយ ហើយនៅសល់មួយ បានទៀត បន្ទាប់ពីដុំសាច់មាន់ទាំងអស់ត្រូវបាន កាត់ ហើយមីផ្កាស្លា និង បាយត្រូវបានចែកចាយ ក្នុងចំណោមពួកយើង ។ ពួកយើងទាំងអស់គ្នា បានញ៉ាំ — ហើយបានឆ្អែត ។

ខ្ញុំបានប្រាប់ឪពុកម្តាយ និង ស្វាមីខ្ញុំថា ខ្ញុំ បានដឹងដោយប្រាកដថា ព្រះអង្គសង្គ្រោះពិតជា បានបែងចែកនូវប្រាំដុំ និង ត្រីពីរ ហើយបាន ផ្តល់ចំណីដល់បណ្តាជន « ចំនួនប្រាំពាន់នាក់ ឥតរាប់ពួកស្រីៗ និង កូនក្មេងទេ » (សូមមើល ម៉ាថាយ ១៤:១៤-២១) ។ ពួកអ្នករិះគន់ និង អ្នកមិនជឿមួយចំនួន ប្រកាសថា អព្វគហេតុគឺជា ការប្រៀបធៀប បំផ្លើស ឬ មិនអាចកើតឡើង ។ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ក្រុមគ្រួសារខ្ញុំ និង ខ្ញុំ ដំណើររឿងគឺ ពិតដូចជាបានសរសេរ ។

ព្រះវរបិតាស្តីបានឮការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់ ដែលក្មេងម្នាក់បានផ្តល់អំណរគុណ និង បានសុំ ពរជ័យថា អស់អ្នកដែលនឹងទទួលបាននឹងបាន ឆ្អែត ហើយទទួលបានការចេញមីបីចាត់ ។

កាលដែលយើងបានទៅដល់បន្ទប់សម្រាប់ចាក់ ផ្សាយសន្តិសីទទូទៅវិញ នោះខ្ញុំមានការសប្បាយ នៅក្នុងចិត្តខ្លាំង ។ ខ្ញុំបានមានអារម្មណ៍ដូចជា ខ្ញុំបាននៅជាមួយនឹងបណ្តាជនដែលព្រះយេស៊ូវ បានផ្តល់ចំណី ដោយចង់នៅទីនោះយ៉ាងខ្លាំង ហើយរៀនអំពីទ្រង់ ជាអង្គដែលសន្យាថា បើយើង ស្តាប់តាម នោះយើងនឹងមិនដែលឃ្លាន ឬ ស្រែក ទៀតឡើយ (សូមមើល យ៉ូហាន ៦:៣៥) ។

យើងបានប្រញាប់ប្រញាល់អង្គុយចុះជាមួយ កូនៗយើងដោយស្ងៀមស្ងាត់នៅក្នុងសាលប្រជុំ ហើយបានរៀបចំដើម្បីស្តាប់ពួកអ្នកបម្រើដែល បានជ្រើសតាំងរបស់ព្រះវរបិតាស្តី ។ វាគឺជា ឱកាសមួយដែលយើងនឹងចងចាំជានិច្ច ។ ■ អប៊ីហ្គេល អាល់មែរ៉ា ទីក្រុង សេដូ ប្រទេស ហ្វីលីពីន

ខ្សែផ្សេង ៖ រចនាប្រកាស រចនា ខាងលើ ៖ រចនាប្រកាស រចនា អង្គុយ ព្យាបាល

ការសម្រេចចិត្តដោយ ភាពស្រវឹង និង ថាមពល



ដោយ បនដល អេ វ៉ាយថ

ស្រី មស្រមែមើលមួយភ្លែតថា មិត្តភក្តិម្នាក់មកអ្នកដើម្បីស្វែងរក ដំបូន្មានលើរបៀបដើម្បីទទួលវិវរណៈផ្ទាល់ខ្លួន ។ បើសិនអ្នកអាច ផ្តល់គំនិតតែមួយ តើវាគឺជាអ្វី ?

ក្នុងនាមជាអ្នកមានសិទ្ធិអំណាចទូទៅថ្មីម្នាក់ អែលឌើរ ម៉ារ៉ុន ជី រ៉ែនី (ឆ្នាំ ១៨៩៧-១៩៨៨) បានមានអារម្មណ៍ថាគ្មានសមត្ថភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុង ការបំពេញការងារដ៏សំខាន់របស់លោក ដូច្នេះ លោកបានស្វែងរកដំបូន្មាន ពីមិត្តភក្តិរបស់លោក គឺ អែលឌើរ ហារ៉ូល ប៊ី លី (ឆ្នាំ ១៨៩៩-១៩៧៣) នៃក្រុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ។ ដំបូន្មានដែលត្រូវបានផ្តល់ឲ្យនៅថ្ងៃនោះ ដល់អែលឌើរ រ៉ែនី គួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលផង និង ជំរុញទឹកចិត្តផង ។ អែលឌើរ លី បានមានប្រសាសន៍ ៖ « អ្នកចង់មានជោគជ័យក្នុងនាមជាអ្នកមាន សិទ្ធិអំណាចទូទៅម្នាក់ អ្នកនឹងត្រូវតែមានការបំផុសគំនិត ។ អ្នកនឹងត្រូវតែ ទទួលវិវរណៈ ។ ខ្ញុំនឹងផ្តល់ដំបូន្មានមួយដល់អ្នក ៖ ចូរចូលដំណេក ពីព្រលប់ ហើយងើបពីព្រលឹម ។ ប្រសិនបើអ្នកធ្វើដូច្នោះ

នោះរូបកាយ និង គំនិតរបស់អ្នកនឹងបានសម្រាក ហើយនៅក្នុងអំឡុងម៉ោងពេលព្រឹកព្រលឹមដ៏ ស្ងៀមស្ងាត់ទាំងនោះហើយ ដែលអ្នកនឹងទទួល បានការបើកបង្ហាញបន្តិចម្តងនៃការបំផុស គំនិត និង ការយល់ដឹងដ៏ជ្រាលជ្រៅកាន់តែ ច្រើន ជាងពេលណាណាទាំងអស់នៅ ក្នុងមួយថ្ងៃ » ។

ជាច្រើនឆ្នាំក្រោយមក ដោយរំព្រកឡើង វិញពីបទពិសោធន៍នោះ ប្រធាន រ៉ែនី នៅពេល នោះ បានមានប្រសាសន៍ ៖ « ចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះ មក ខ្ញុំបានយកដំបូន្មាននោះមកអនុវត្ត ហើយខ្ញុំដឹង ថាវាពិតជាបានជោគជ័យមែន ។ ពេលណាដែលខ្ញុំមានបញ្ហា ធ្ងន់ធ្ងរ ឬ ការចាត់តាំងមួយចំនួនអំពីធម្មជាតិនៃការច្នៃប្រឌិត ដែលខ្ញុំសង្ឃឹម ថានឹងទទួលបានឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណ នោះខ្ញុំតែងតែទទួលបានជំនួយ ជាច្រើនទៀតនៅអំឡុងពេលព្រឹកព្រលឹមជាងពេលណាណាទាំងអស់នៅ ក្នុងថ្ងៃនោះ » ។^១

ពេលខ្ញុំបានអានដំណើររឿងនេះជាលើកដំបូង ខ្ញុំក៏មានការភ្ញាក់ផ្អើល ចំពោះដំបូន្មានដែលអែលឌើរ លី បានផ្តល់ឲ្យផងដែរ ។ ខ្ញុំនឹងមិនដែលអាច ភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងនៃកាលវិភាគព្រឹកព្រលឹមជាមួយនឹងវិវរណៈនោះឡើយ ។ យ៉ាងណាក្តី ឥឡូវនេះ ខ្ញុំដឹងថា មានការជាប់ទាក់ទងគ្នាដោយផ្ទាល់មួយ ។ ខ្ញុំក៏បានរៀនផងដែរថា ជាទំនៀមទម្លាប់ ការប្រព្រឹត្តិគឺទាក់ទងនឹងការទទួល វិវរណៈ ដូចជាការអធិស្ឋាន ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ការតមអាហារ ការចូល

ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយការបម្រើបានកើនឡើងយ៉ាងអស្ចារ្យ ពេលដែលខ្ញុំ ចូលដំណេកពីព្រលប់ ហើយងើបឡើងពីព្រលឹម ។

សុំខាងវិញ្ញាណ

បុរស និង ស្រីដែលមានការបំផុសគំនិត នៅគ្រប់អាយុទាំងអស់ ធ្វើតាមដំបូន្មានដ៏ទេវភាពនេះ ដែលទាក់ទងនឹងការចូលដំណេក ។ « អំប្រាហាំ គាត់ ក្រោកពីព្រលឹមឡើង នៅឯកន្លែងដែលបានឈរនៅ ចំពោះព្រះយេហូវ៉ា » (លោកុបុត្តិ ១៩:២៧ ការសង្កត់ន័យត្រូវបាន បន្ថែម) ។ « ម៉ូសេ លោក ក្រោកពីព្រលឹម ឡើងទៅលើភ្នំសីណាយ តាម ដែលព្រះយេហូវ៉ាបានបង្គាប់ ព្រមទាំងយកបន្ទះថ្មទាំងពីរផ្ទាំងកាន់នៅដៃ ទៅជាមួយផង » (និក្ខមនំ ៣៤:៤ ការសង្កត់ន័យត្រូវបានបន្ថែម) ។ « ឯ យ៉ូសេ លោក ក្រោកឡើងពីព្រលឹម ហើយពួកសង្ឃឹកនាំគ្នាសែងហឺប នៃព្រះយេហូវ៉ា » (យ៉ូសេ ៦:១២ ការសង្កត់ន័យត្រូវបាន បន្ថែម) ។

តើព្រះអម្ចាស់បានចាប់ផ្តើមថ្ងៃរបស់ទ្រង់ នៅ អំឡុងព្រះជន្មមែងស្លាប់របស់ទ្រង់ដោយរបៀប ណា ? ម៉ាកុស កត់ត្រាថា « កាលនៅ ងងឹត មិនទាន់ភ្លឺស្រោងនៅឡើយ នោះទ្រង់តើន ឡើងយាងចេញទៅឯទីស្ងាត់ ហើយអធិស្ឋាន នៅទីនោះ » (ម៉ាកុស ១:៣៥) ។ ម៉ាក ជា សិស្សដ៏មានភក្តិភាពម្នាក់ បានធ្វើតាមគំរូ របស់ទ្រង់ ហើយក្នុងការធ្វើដូច្នោះ បានបង្រៀន នូវមេរៀនដ៏មានចេស្តាមួយ ៖ « នៅថ្ងៃទីមួយក្នុង អាទិត្យនោះ ម៉ាក ជាអ្នកស្រុកម៉ាកដាឡា នាងទៅឯផ្ទះពី ព្រលឹម កាលកំពុងនៅងងឹតនៅឡើយ » (យ៉ូហាន ២០:១) ។

នៅព្រឹកព្រលឹមនោះ នាងបានក្លាយជាមនុស្សរមែងស្លាប់ទីមួយ ដែលបាន ឃើញព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ។

ពរជ័យនៃការក្រោកពីព្រលឹម

អ្នកដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យនៅជំនាន់របស់យើង ក៏ប្រើពេលវេលាព្រឹកព្រលឹម ដើម្បីទទួលវិវរណៈផងដែរ ។ មួយរយៈកន្លងមកហើយ ខ្ញុំបានឮសមាជិក នៃក្រុមទីមួយនៃពួកចិត្តសិបនាក់ លើកឡើងនិយាយនៅក្នុងសន្និសីទ ស្តេកថា លោកជាអ្នកក្រោកពីព្រលឹម ។ បន្ទាប់ពីការប្រជុំ ខ្ញុំបាននិយាយ ទៅកាន់លោកបន្តិច អំពីទម្លាប់ពេលព្រលឹមរបស់លោក ហើយបានសួរ ថាតើគណៈប្រធានទីមួយ និង ក្រុមនៃពួកដប់ពីរនាក់ ប៉ុន្មាននាក់ដែល

តើការអនុវត្ត ណាមួយ ដែលប្រសិនបើបាន ធ្វើតាមយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន ជាមួយនឹង វិន័យម្តងចត់ដែលនឹងជួយអ្នកឲ្យមាន សុខភាព ចាមពល និង ការបំផុស កាន់តែប្រសើរ ?





មានកាលវិភាគស្រដៀងគ្នានេះ ។ លោកបានឆ្លើយថា « គឺពួកលោកទាំងអស់ ! » វាគឺជាគ្រាមួយដ៏មានព្រះចេស្ដា ហើយព្រះវិញ្ញាណបានថ្លែងទីបន្ទាល់មកខ្ញុំថា ការចូលដំណេកពីព្រលប់ និង ក្រោកពីព្រលឹម ពិតជាអាចទាក់ទងនឹងការទទួលវិវរណៈ ។

ពរជ័យបន្ថែមទៀតត្រូវបានសន្យាដល់ពួកអ្នកដែលធ្វើតាមជំនុំនានរបស់ព្រះអម្ចាស់ទាក់ទងនឹងការចូលដំណេក ។ សូមពិចារណាពីការសន្យាដ៏អស្ចារ្យទាំងនេះ ៖ « ចូរឈប់ដេកយូរជាងដែលត្រូវការ ចូរឆាប់ចូលដំណេកប្រយោជន៍កុំឲ្យអ្នករាល់គ្នា *អស់កម្លាំង* ចូរឆាប់ក្រោកប្រយោជន៍ឲ្យរូបកាយរបស់អ្នករាល់គ្នា និង គំនិតរបស់អ្នករាល់គ្នាអាចមាន *កម្លាំងភ្លៀវភ្លា* » (គ. និង ស. ៨៨:១២៤ ការសង្កត់ន័យត្រូវបានបន្ថែម) ។ *កម្លាំងភ្លៀវភ្លា* មានន័យថា « ពោរពេញដោយភាពរស់រវើក និង ថាមពល » ។

ទស្សនវិទូបុរាណ អាវិស្តូចល បានផ្តល់យោបល់ពីអត្ថប្រយោជន៍ផ្សេងៗទៀត ចំពោះពួកអ្នកទាំងឡាយដែលរក្សាកាលវិភាគពេលព្រលឹម ៖ « វាជាការណែនាំក្នុងការក្រោកឡើងពីមុនថ្ងៃ៖ ដ្បិតទម្លាប់បែបនេះចូលរួមចំណែកដល់សុខភាព ការមានបាន និង ប្រាជ្ញា » ។^១ រដ្ឋបុរសសហរដ្ឋពិធានមុនលោក បេនយ៉ាមីន ហ្វ្រែងគ្លិន ក្រោយមកបានផ្តល់គំនិតទៅក្នុងសុភាសិតដល់ល្បីល្បាញរបស់លោក ៖ « ឆាប់ចូលគេង ហើយឆាប់ភ្ញាក់ ទើបមនុស្សម្នាក់មានសុខភាពល្អ មិនក្រីក្រ និង ឆ្លាតវៃ » ។^២ មនុស្សភាគច្រើនដាក់សុខភាព ទ្រព្យសម្បត្តិ និង ប្រាជ្ញា ទៅខ្ពស់ជាងអ្វីៗទាំងអស់ដែលពួកគេប្រាថ្នាចង់បានបំផុតក្នុងជីវិត ។

សុខភាព

អាយុជាមធ្យមរបស់មន្ត្រីនាយកប្រតិបត្តិម្នាក់នៅក្នុងអាមេរិក គឺ ៥៥ ឆ្នាំ ។^៤ តើវានឹងធ្វើឲ្យអ្នកភ្ញាក់ផ្អើលឬ ក្នុងការឃើញមានមន្ត្រីនាយកប្រតិបត្តិនៃអង្គការអន្តរជាតិម្នាក់ជាបុរសអាយុ ៩៧ ឆ្នាំនោះ ? ចុះបើអ្នកបានរៀនផងដែរថា លោកនៅតែធ្វើដំណើរដុំវិញពិភពលោក ដើម្បីផ្តល់សុន្ទរកថាហ្វឹកហ្វឺនអ្នកដឹកនាំ ជួបនឹងមន្ត្រីរដ្ឋាភិបាល និង ជួបសម្ភាសន៍ជាមួយនឹងប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយធំៗ នៅក្នុងសម័យជំរឿនលឿននេះ ? ចុះបើអគ្គនាយករងរបស់លោកពីរនាក់ជាបុរសអាយុ ៧៩ និង ៨៧ ឆ្នាំ ដ៏សកម្មនោះ ? ហើយនោះគឺជាស្ថានភាពដាក់ស្តែងនៅចុងបញ្ចប់នៃការបម្រើរបស់ប្រធាន ហ្គេដុន ប៊ី ហិរីត្លី (ឆ្នាំ ១៩១០-២០០៨) ក្នុងនាមជាប្រធានសាសនាចក្រ ។ វាទំនងថា កាលវិភាគព្រឹកព្រលឹម ទោះវាមិនមែនជាកត្តាតែមួយគត់ក្តី ក៏វាគឺស្ថិតនៅក្នុងកត្តានានាដែលនាំទៅកាន់

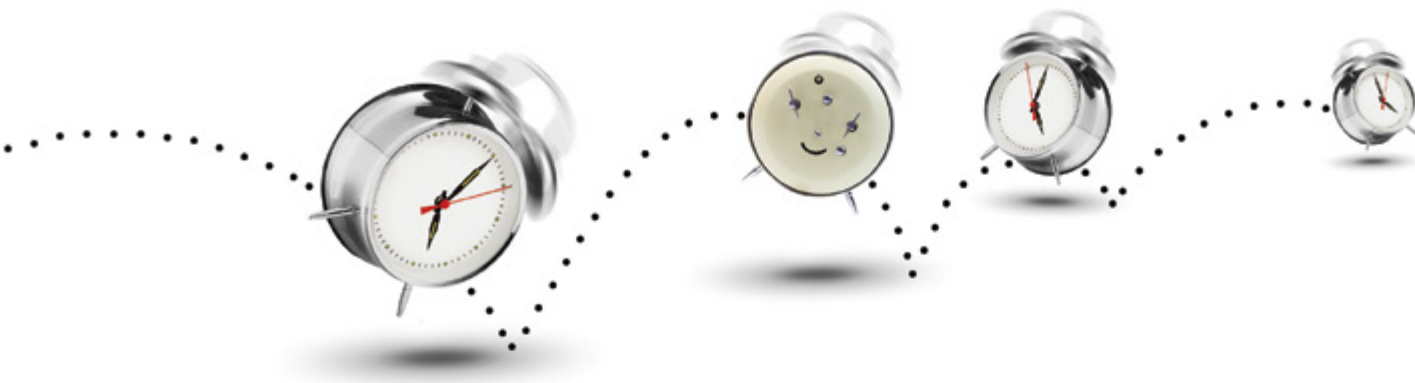
ការមានអាយុយើងយូររបស់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្ររបស់យើង ។ ប្រធាន អឺរីនេស៍ អិល វិលយិនសិន ជាអតីតប្រធានសករិទ្ធាល័យព្រឹកហាំ យ៉ង់ បានផ្តល់យោបល់ថា ការរក្សាកាលវិភាគព្រឹកព្រលឹមមានទាក់ទងនឹងអត្ថប្រយោជន៍ខាងសុខភាព ។ លោកបានមានប្រសាសន៍សំដៅដល់ប្រធាន ដេវីឌ អូ មិកយេ (ឆ្នាំ ១៨៧៣-១៩៧០) ដែលជាប្រធានសាសនាចក្រនៅពេលនោះ ៖ « ខ្ញុំប្រាកដថា មូលហេតុដ៏ធំបំផុតមួយដែលប្រធាន មិកយេ បានរស់នៅដល់អាយុយ៉ាងច្រើន ហើយស្លាហាប គឺជាការពិតដែលថា ក្នុងនាមជាយុវជនម្នាក់ លោកបានបង្កើតទម្លាប់នៃការចូលដំណេកពីព្រលប់ ក្រោកពីព្រលឹម ជាទូទៅគឺមុនថ្ងៃ៖ ជាពេលដែលគំនិតរបស់លោកគឺជ្រះស្អាត ហើយរូបកាយរបស់លោកស្លាហាប ដើម្បីធ្វើកិច្ចការថ្ងៃនោះ » ។^៥

ទំនាក់ទំនងក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងផងដែរ រវាងការរក្សាកាលវិភាគព្រឹកព្រលឹម និង សុខភាពផ្លូវចិត្ត និង អារម្មណ៍ ។ មែលឌើរ វ៉ស្តុល អិម. ណិលសុន នៃក្រុមនៃពួកសាវ័កដប់ពីរនាក់បានមានប្រសាសន៍ថា « ចំពោះអ្នកទាំងឡាយណាដែលមានអារម្មណ៍ថា ត្រូវគេវាយឲ្យបាញ់ ឬ ត្រូវសង្កត់សង្កិន សូមស្វែងរកពេលវេលាព្រឹកព្រលឹមដើម្បីបានការសង្គ្រោះ » ។^៦

ព្រាជ្ញា

ទំនាក់ទំនងរវាងទម្លាប់នៃការចូលដំណេក និង ប្រាជ្ញា មិនមែនគ្រាន់តែជាទ្រឹស្តីនោះទេ ។ ការសិក្សាមួយដែលដឹកនាំដោយពួកអ្នកស្រាវជ្រាវនៅសាកលវិទ្យាល័យ ព្រឹកហាំ យ៉ង់ បានថ្លែង ៖ « និស្សិតដែលទម្លាប់ចូលដំណេកយប់ជ្រៅ ហើយគេងយូរនៅថ្ងៃបន្ទាប់ មានមធ្យមភាគពិន្ទុ (GPAs) ទាបជាងនិស្សិតដែលមានទម្លាប់ចូលដំណេកពីព្រលប់ ហើយក្រោកពីព្រលឹម ។ សិស្សដែលចូលដំណេកយូរនៅពេលព្រឹកកាន់តែយូរប៉ុណ្ណា នោះពិន្ទុរបស់ពួកគេក៏ទំនងជាកាន់តែទាបទៅតាមនោះដែរ ។ ចេញពីកត្តាទាំងអស់ដែលបានសិក្សា ពេលវេលាភ្ញាក់ពីដំណេកនៅថ្ងៃរៀន និង ថ្ងៃចុងសប្តាហ៍ មានទំនាក់ទំនងយ៉ាងខ្លាំងបំផុតជាមួយនឹង GPAs របស់និស្សិត ។ ជាមធ្យមនៅរៀងរាល់ម៉ោងដែលនិស្សិតដេកបន្តនៅថ្ងៃរៀន គឺទាក់ទងទៅនឹងពិន្ទុ ០.១៣ ធ្លាក់ចុះនៅក្នុង GPA (ក្នុងមាត្រា ០.០-០.៤) » ។^៧

មិនយូរប៉ុន្មានកន្លងមកហើយ ខ្ញុំបានធ្វើការស្ទង់មើលទៅលើនិស្សិតមហាវិទ្យាល័យដែលជាពួកបរិសុទ្ធ ២០៣ នាក់ អំពីទម្លាប់នៃការចូលដំណេករបស់ពួកគេ ។ ជាមធ្យម និស្សិតទាំងនេះក្រោកពីដេកនៅម៉ោង



៧:៣០ នាទីព្រឹក នៅថ្ងៃរៀន និង ម៉ោង ៩:១៥ នាទីព្រឹក នៅថ្ងៃចុងសប្តាហ៍ ។ ម៉ោងចូលដំណេកជាមធ្យមរបស់ពួកគេនៅពាក់កណ្តាលអាធ្រាតនៅថ្ងៃរៀន និង ១:០០ នាទីព្រឹក នៅថ្ងៃចុងសប្តាហ៍ ។ ពួកនិស្សិតទាំងនេះកំពុងតែធ្វើផ្ទុយទាំងស្រុងពីការស្រាវជ្រាវដែលទាក់ទងនឹងកាលវិភាគព្រឹកព្រលឹមជាមួយនឹងការទទួលបានប្រាជ្ញា ។ ប្រហែលការរកឃើញថា GPAs ខ្ពស់គឺជាលទ្ធផលនៃការមានកាលវិភាគព្រឹកព្រលឹម គឺសាមញ្ញពេកដើម្បីនឹងជឿ ។ តើយើងបានក្លាយដូចជាកូនចៅអីស្រាអែលហើយឬ ដែលបដិសេធនឹងធ្វើតាមការការពាររបស់ព្រះអម្ចាស់ពីថ្នាំបន្សាបជាតិពុលមកពីពស់ចឹកនោះ : « ដោយវិធីនេះដោយពេក » ? (និវ្យាទី១ ១៧:៤១; សូមមើលផងដែរ ហេលេមិន ៨:១៤-១៥) ។

សូមពិចារណាពីដំបូន្មានរបស់ប្រធាន បិយដ៍ យេ ឆាកកី ជាប្រធានក្រុមនៃពួកសាវកដប់ពីរនាក់ ដែលលោកបានផ្តល់ឲ្យទាក់ទងនឹងការកើនប្រាជ្ញា ៖ « ខ្ញុំសូមទូន្មានដល់កូនរបស់យើងឲ្យធ្វើការសិក្សាដែលសំខាន់បំផុតរបស់ពួកគេនៅពេលព្រលឹម ពេលដែលពួកគេមានភាពស្រស់ស្រាយ និង រៀនរយ័ត ជាជាងការព្យាយាមប្រយុទ្ធនឹងការអស់កម្លាំងខាងរូបកាយ និង ការនឿយហត់ខាងផ្លូវចិត្តនៅពេលយប់ ។ ខ្ញុំបានរៀនពីអំណាចនៃពាក្យទំនៀមដែលថា < ចូលដំណេកពីព្រលប់ ក្រោកពីព្រលឹម > » ។^៤ ប្រហែលជានេះជាមូលហេតុមួយ ដែលពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពេញម៉ោង អនុវត្តតាមកាលវិភាគចូលដំណេកពីព្រលប់ ដោយក្រោកពីព្រលឹម ។

ពរជ័យផ្សេងៗទៀត

អែលឌើរ ចូ ជេ គ្រីស្ទិសសិន ជាសមាជិកកិត្តិយសនៃពួកចិតសិបនាក់សរសេរជាមួយនឹងបាបាវ៉ា ជាករិយាលោក បានផ្តល់យោបល់ថា ពរជ័យកាន់តែច្រើនថែមទៀតនឹងមានដល់ពួកអ្នកទាំងឡាយដែលធ្វើតាមដំបូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីការដេក ៖ « ត្រូវតែមានមូលហេតុដ៏អស្ចារ្យមួយសម្រាប់ការបង្គាប់ឲ្យចូលដំណេកពីព្រលប់ និង ក្រោកឡើងពីព្រលឹម [សូមមើលគ. និង ស. ៨៨:១២៤] ។ . . . ពិភពលោកជាក់នឹងដ៏ស្រស់ស្អាតជាងនៅពេលព្រឹក ។ ជីវិតគឺស្ងប់ស្ងាត់ល្អណាស់ ។ មានអ្វីៗជាច្រើនដែលអាចសម្រេចបាននៅក្នុងពេលវេលាដ៏ខ្លី » ។^៥ ក្នុងអំឡុងសន្ទនាថាក្នុងការប្រជុំធម្មនិដ្ឋានមួយនៅសាកលវិទ្យាល័យ ព្រិកហាំ យ៉ង់ អែលឌើរ គ្រីស្ទិសសិនបានថ្លែងបន្ថែមទៀត ៖ « អ្នករាល់គ្នាមួយចំនួនមិនបានទទួលការសម្រាកដែលអ្នកត្រូវការនោះទេ » ។ អ្នកខ្លះទម្លាប់ខ្លួនចូលដំណេកយប់ជ្រៅ ហើយ

ដេកយូរជាងដែលប្រព័ន្ធកាយវិប្បកម្មរបស់អ្នកត្រូវការ ហេតុដូច្នោះហើយខកខានក្នុងការទទួលការបំផុសផ្តួលខ្លួនមួយចំនួនដែលអ្នកអាចទទួលបាន » ។^៦

ប្រធាន ហ៊ិនគ្លី បានបន្ថែមការសន្យាមួយទៀតដល់អ្នកដែលគោរពប្រតិបត្តិ ៖ « បើអ្នកចូលគេនៅម៉ោង ១០:០០ ហើយក្រោកឡើងនៅម៉ោង ៦:០០ ព្រឹក នោះអ្វីៗនឹងបានប្រសើរសម្រាប់អ្នក » ។^៧

ការធ្វើតាមដំបូន្មានរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីការគេង អាចហាក់ដូចជាកិច្ចការដ៏តូចតាច ប៉ុន្តែ « ដោយសារមធ្យោបាយដ៏តូចតាច នោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់អាចសម្រេចការណ៍យ៉ាងធំបាន » (និវ្យាទី១ ១៦:២៩) ។ ខ្ញុំមានទីបន្ទាល់មួយថា ការធ្វើតាមកាលវិភាគព្រឹកព្រលឹម នាំមកនូវពរជ័យជាច្រើនទៅក្នុងជីវិតអ្នក រួមទាំងវិរល្អផងដែរ ។ វាអស្ចារ្យណាស់ ដែលខ្ញុំអាចសម្រេចបានការងារជាច្រើនក្នុងមួយថ្ងៃ ពេលខ្ញុំចូលដំណេកពីព្រលប់ហើយក្រោកពីព្រលឹម ។ អត្ថប្រយោជន៍នៃការដាក់វិន័យផ្ទាល់ខ្លួននេះ គឺហួសឆ្ងាយពីការប្រឹងប្រែងដែលតម្រូវ ។ ពេលយើងឈ្នះចម្បាំងទីមួយនៃថ្ងៃនោះជំទាស់នឹងការដេកយូរ នោះយើងទំនងជានឹងឈ្នះចម្បាំងនានាដទៃទៀតនៅអំឡុងថ្ងៃនោះ ។ យើងក៏ទំនងជានឹងត្រូវបានបំពេញដោយដោយភាពរស់រវើក និង ថាមពល ។ ■

អ្នកនិពន្ធរស់នៅរដ្ឋ តិចសាស ស.រ.អា ។

កំណត់ចំណាំ

១. សូមមើល Joe J. Christensen, *To Grow in Spirit: A Ten-Point Plan for Becoming More Spiritual* (១៩៨៩) ទំព័រ ២៧-២៨ ។
២. Aristotle, in *Wit and Wisdom of Socrates, Plato, Aristotle*, ed. N. B. Sen (ឆ្នាំ ១៩៦៧) ទំព័រ ១០០ ។
៣. *Selections from the Writings of Benjamin Franklin*, ed. U. Waldo Cutler (ឆ្នាំ ១៩០៥) ទំព័រ ១៦ ។
៤. សូមមើល ទស្សនាវដ្តី *Forbes*, "Emerging Culture, Worldwide Success," ថ្ងៃទី ២៥ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១២ ។
៥. Ernest L. Wilkinson, *Lifting One's Sights*, Brigham Young University Speeches of the Year (ថ្ងៃទី ១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៦៣) ទំព័រ ៤ ។
៦. រ៉ែលុយ អិម ណិលសុន "Joy Cometh in the Morning," *Ensign*, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៨៦ ទំព័រ ៧០ ។
៧. *Journal of American College Health* ៤៩ (ឆ្នាំ ២០០០) : ១២៥-៣០ ។
៨. បិយដ៍ យេ ឆាកកី, *Teach Ye Diligently* (ឆ្នាំ ១៩៧៥) ទំព័រ ៣០៤ ។
៩. Joe J. and Barbara K. Christensen, *Making Your Home a Missionary Training Center* (ឆ្នាំ ១៩៨៥) ទំព័រ ៣៣ ។
១០. Joe J. Christensen, "Resolutions" (ការប្រជុំពិសេសនៅសាកលវិទ្យាល័យព្រិកហាំ យ៉ង់ ថ្ងៃទី ៩ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៩៤) ទំព័រ ៥ speeches.byu.edu ។
១១. ហ្គាដុន ប៊ី ហ៊ិនគ្លី នៅក្នុង Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (ឆ្នាំ ១៩៩៦) ទំព័រ ១៦៦-៦៧ ។

រូបភាពឡើងវិញដោយ PEROSTUDIO/ISTOCK/THINKSTOCK



បន្ថែមទៀតអំពីអេស្ប៉ា

តើការណាត់ជួបជាតូម៉ានលក្ខណៈយ៉ាងណានៅប្រទេស ហុងគ្រី ?

សមាជិកយុវជនជ្រុល បង្កើតឱកាសដើម្បីជួបគ្នាទៅវិញទៅមក ប៉ុន្តែវាពិបាក ដោយសារពួកគេអាចរស់នៅ ប៉ែកខុសគ្នាក្នុងប្រទេស ។

តើអ្នកនៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធជ្រុលប្រើប្រាស់ប្រើប្រាស់ ?

ខ្ញុំជាសមាជិកម្នាក់ក្នុងចំណោមសមាជិកដែលមានសំណាងបំផុតផ្សេងទៀត ព្រោះអ៊ីឌីអាចទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធច្រើម្បី អាណិតម៉ែ មួយឆ្នាំម្តង ។

តើការអប់រំសំខាន់នៅប្រទេស ហុងគ្រី ?

ចាស ប៉ុន្តែវាពិបាកនឹងជឿណាស់ ដោយសារឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំមានសញ្ញាមត្រមួយចំនួន ហើយគ្រួសារយើងនៅតែខ្វះមុខខ្វះក្រោយ ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំឃើញពីសារៈប្រយោជន៍ទាំងឡាយ ហើយខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមមហាវិទ្យាល័យនៅខែ មករា ឆ្នាំ ២០១៤ ។

ដង់ស៊ីតេប្រជាជននៅក្នុងប្រទេស ហុងគ្រី

ប្រជាជន ៩,៨៧៧,៣៦៥ នាក់ (គិតត្រឹមឆ្នាំ ២០១៤)
ផ្ទៃក្រឡាដីមានចំនួន ៩៣,០៣០ គ.ម^២
ដោយមានភាពល្បីល្បាញខាងទឹកភ្លៀងចុះចេញពីក្រោមដី
នៅប្រទេស ហុងគ្រី មានអាងទឹកជុំវិញពីក្រោមដី
ដីសាធារណៈចំនួន ៤៥០
មានស្រះចំនួន ១៤ នៅក្នុងកាលាហុងគ្រី

សាសនាព្រះនៅក្នុងប្រទេស ហុងគ្រី

ដង់ស៊ីតេពួកបរិសុទ្ធច្រើម្បីចុងក្រោយ ៥,០៥០ នាក់
មាន រ៉ូដ និង សាខា ចំនួន ២២
មានស្តេក ១ (បង្កើតក្នុងឆ្នាំ ២០០៦)
មានមជ្ឈមណ្ឌលពង្សប្រវត្តិ ៦ កន្លែង
មានបេសកកម្ម ចំនួន ១

ការពិតអំពីប្រទេស ហុងគ្រី

រដ្ឋធានី ៖ ប៊ូដាប៉េស្ទ
ភាសា ៖ ហុងគ្រី (ម៉ាកយ៉ា)



ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ — ម្ចាស់នៃសេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើង

សេចក្តីសុខសាន្តមានដល់អស់អ្នកទាំងឡាយណា ដែលស្វែងរកម្ចាស់នៃ
សេចក្តីសុខសាន្តដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត ។



ដោយ អែលឌើរ
វិសុល អិម ណិលសុន
ក្នុងក្លឹមនៃពួកសាវក
ដ៏បំរើនាគ

ករណ៍ទៅលើព្រះអម្ចាស់ និងជីវិតដ៏
អស់កល្បជានិច្ច អាចជួយយើងឆ្លងកាត់
ឧបសគ្គទាំងអស់នៃជីវិតមែងស្លាប់ ។
មនុស្សដែលមិនឥតខ្ចោះចែកចាយភពផែនដី ជាមួយនឹង
មនុស្សដែលមិនឥតខ្ចោះផ្សេងទៀត ។ ពិភពរបស់យើងគឺ
ជាពិភពដែលធ្លាក់ ដែលត្រូវបានខូចខាតដោយបំណុលដ៏
ហួសប្រមាណ សង្គ្រាម គ្រោះធម្មជាតិ ជំងឺ និង ការស្លាប់ ។
ឧបសគ្គផ្ទាល់ខ្លួនក៏កើតមាន ។ អ្វីក៏ដោយដែលអាច
បណ្តាលឲ្យមានការព្រួយបារម្ភ យើងម្នាក់ៗចង់បានខ្លាំង
ណាស់នូវសេចក្តីសុខសាន្តដែលនៅក្នុងចិត្ត ។

សាររបស់ខ្ញុំមានទាក់ទងទៅនឹងប្រភពនៃសេចក្តី
សុខសាន្តដ៏ពិត និង ដ៏អស់កល្បតែមួយគត់ គឺព្រះយេស៊ូវដ៏
ជាព្រះគ្រីស្ទ — ម្ចាស់នៃសេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើង ។^១

ព្រះយេស៊ូវបានមានព្រះបន្ទូលថា « ទុកឲ្យកូនក្មេងមក
ឯខ្ញុំចុះ កុំឃាត់វាឡើយ ដ្បិតនគរស្ថានសួគ៌មានសុទ្ធតែ
មនុស្សដូចវាវាល់គ្នា » ។^២

ទ្រង់អាចនាំសេចក្តីសុខសាន្តដល់អ្នកទាំងឡាយណាដែល
ជីវិតពួកគេត្រូវបានបំផ្លិចបំផ្លាញដោយសង្គ្រាម ។ ក្រុមគ្រួសារ
ទាំងឡាយដែលត្រូវបានបំបែកដោយការកិច្ចខាងយោធា
ទ្រាំទ្រនឹងការចងចាំអំពីសង្គ្រាម ដែលគំនិតរបស់ខ្ញុំត្រូវបាន
ដក់ជាប់ទៅនឹងអំឡុងសង្គ្រាមកុរុ ។

សង្គ្រាមនៅជំនាន់បច្ចុប្បន្នរបស់យើងគឺកាន់តែ
ជឿនលឿន ប៉ុន្តែនៅតែធ្វើឲ្យមានការឈឺចាប់ដល់ក្រុម
គ្រួសារដូចគ្នា ។ ពួកអ្នកទាំងឡាយដែលរងទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង
អាចបែរមករកព្រះអម្ចាស់ ។ រីឯសាររបស់ទ្រង់គឺជាសារដ៏

ល្អលោមនៃសេចក្តីសុខសាន្តនៅលើផែនដី ហើយសេចក្តី
ល្អនឹងនៅកណ្តាលមនុស្ស ។^៣

សេចក្តីសុខសាន្តអាចមានដល់អស់អ្នកទាំងឡាយណា
ដែលពុំមានអារម្មណ៍ល្អ ។ រូបកាយខ្លះត្រូវរងរបួស ។ អ្នក
ផ្សេងទៀតត្រូវឈឺចាប់ខាងវិញ្ញាណ ដោយសារការបាត់បង់
មនុស្សដែលជាទីស្រឡាញ់ ឬ រងរបួសខាងផ្លូវចិត្តផ្សេងៗ
ទៀត ។ បងប្អូនប្រុសស្រី សេចក្តីសុខសាន្តអាចមានដល់
ព្រលឹងរបស់អ្នក ពេលអ្នកស្តាប់នាសេចក្តីជំនឿទៅលើ
ម្ចាស់នៃសេចក្តីសុខសាន្ត ។

« តើនៅក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាមានអ្នកណាឈឺទេ ?
ចូរនាំអ្នកទាំងនោះមកទីនេះចុះ ។ តើមាននរណាខ្លិន ឬ
ខ្វាក់ ឬគ ឬ បាក់ដៃបាក់ជើង . . . ឬក៏ត្រូវរងទុក្ខដោយ
ហេតុណាផ្សេងទៀត ? ចូរនាំពួកគេមកទីនេះចុះ ហើយ
យើងនឹងប្រោសឲ្យពួកគេបានជា » ។^៤

« យើងឃើញថា សេចក្តីជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នាល្មម
គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីឲ្យយើងប្រោសអ្នកឲ្យបានជាហើយ » ។^៥

សេចក្តីសុខសាន្តអាចមានដល់មនុស្សម្នាក់ ដែលរងទុក្ខ
ព្រួយ ។ មិនថាទុក្ខព្រួយនោះកើតមកពីកំហុស ឬ អំពើ
បាបមួយក៏ដោយ ក៏អ្វីទាំងអស់ដែលព្រះអម្ចាស់តម្រូវគឺ
ការប្រែចិត្តដ៏ពិត ។ ព្រះគម្ពីរទុច្ចរិតដល់យើងឲ្យ « រត់ចេញ
ពីសេចក្តីស្រឡាត់ស្រាវរបស់ក្មេង . . . [ហើយ] អំពាវនាវ
ដល់ព្រះអម្ចាស់អំពីចិត្តដ៏បរិសុទ្ធវិញ » ។^៦ បន្ទាប់មក
« ប្រទាលមុខសេះនៅស្រុកកាក្សត » របស់ទ្រង់ដែលធ្វើ
ឲ្យស្រុក អាចព្យាបាលសូម្បីតែព្រលឹងដែលឈឺដោយ
អំពើបាបបាន ។^៧

សូមគិតអំពីការផ្លាស់ប្តូររបស់ ចន នូវចុន ដែលបានកើតនៅទីក្រុង ឡុង ក្នុងឆ្នាំ ១៧២៥ ។ គាត់បានប្រែចិត្តពីជីវិតដ៏ពោរពេញដោយអំពើបាប របស់គាត់ ដែលជាអ្នកជួញដូរទាសករ ដើម្បីក្លាយទៅជាអាចារ្យនៃសាសនា អង់គ្លីកង់ ។ ជាមួយនឹងការផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងធំនៅក្នុងដួងចិត្ត ចនបានសរសេរ ទំនុកច្រៀងដល់ទំនុកតម្កើង « ព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ » ។

ព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ ! ឱ សម្លេងពិរោះអ្វីម្ល៉ោះ
ដែល បាន សង្គ្រោះ ជន ទុច្ចរិត ដូចជា ខ្ញុំ ។
ខ្ញុំធ្លាប់រងរង តែឥឡូវក៏ឃើញ
ខ្ញុំធ្លាប់ខ្វាក់ តែឥឡូវខ្ញុំមើលឃើញ ។^៩

« នៅឋានសួគ៌នឹងមានសេចក្តីអំណរយ៉ាងនោះដែរ ដោយសារមនុស្ស បាបតែម្នាក់បានប្រែចិត្តវិញ » ។^៩

សេចក្តីសុខសាន្តអាចមានដល់អស់អ្នកទាំងឡាយណា ដែលមាន ការងារធ្ងន់ ៖

- « អស់អ្នកដែលនឿយព្រួយ ហើយផ្ទុកធ្ងន់អើយ ចូរមកឯខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងឲ្យ អ្នករាល់គ្នាឈប់សម្រាក ។
- « ចូរទទួលនឹមខ្ញុំចុះ ហើយរៀននឹងខ្ញុំចុះ ដ្បិតខ្ញុំស្ងួត ហើយមានចិត្ត ស្មុគាត នោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានសេចក្តីសម្រាកដល់ព្រលឹង ។
- « ពីព្រោះនឹមខ្ញុំងាយទេ ហើយបន្ទុកខ្ញុំក៏ស្រាល » ។^{១០}

សេចក្តីសុខសាន្តអាចមានដល់អ្នកទាំងឡាយណាដែលទុក្ខសោក ។ ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា « មានពរហើយ អស់អ្នកដែលយំសោក ដ្បិតអ្នកទាំងនោះនឹងបានសេចក្តីកំសាន្តចិត្ត » ។^{១១} ពេលដែលយើងទ្រាំទ្រ នូវការស្លាប់របស់មនុស្សជាទីស្រឡាញ់ យើងអាចបានពោរពេញដោយ សេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ តាមរយៈការឱ្យបំនែព្រះវិញ្ញាណ ។

« អស់អ្នកណាដែលស្លាប់ក្នុងយើង នោះនឹងមិនត្រូវភ្ញាក់សេចក្តី ស្លាប់ឡើយ ដ្បិតសេចក្តីស្លាប់នឹងបានទៅជាសេចក្តីផ្តួមផ្តួចដល់ ពួកគេវិញ » ។^{១២}

« ខ្ញុំទុកសេចក្តីសុខនៅនឹងអ្នករាល់គ្នា គឺខ្ញុំឲ្យសេចក្តីសុខសាន្តរបស់ ខ្ញុំដល់អ្នករាល់គ្នា ហើយដែលខ្ញុំឲ្យ នោះមិនមែនដូចជាលោកិយឲ្យទេ ។ កុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាថប់បារម្ភ ឬ ភ័យឡើយ » ។^{១៣}

« ខ្ញុំជាសេចក្តីរស់ឡើងវិញ ហើយជាជីវិត អ្នកណាដែលជឿដល់ខ្ញុំ ទោះបីបានស្លាប់ហើយគង់តែនឹងរស់ឡើងវិញដែរ ៖

« ឯអ្នកណាដែលរស់នៅ ហើយជឿដល់ខ្ញុំ នោះមិនត្រូវស្លាប់ ឡើយ » ។^{១៤}

សេចក្តីសុខសាន្តមានដល់អស់អ្នកទាំងឡាយណា ដែលស្វែងរកម្ចាស់ នៃសេចក្តីសុខសាន្តដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត ។ សាររបស់ទ្រង់គឺជាសារដ៏ ផ្តួមផ្តួច និង សង្គ្រោះ ដែលពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានាំយកទៅ ទូទាំងពិភពលោក ។ ពួកគេផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ



ដូចដែលត្រូវបានស្តារឡើងវិញដោយទ្រង់ផ្ទាល់ តាមរយៈព្យាការី យ៉ូសែប ស្ទីដ ។ ពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបង្រៀននូវព្រះបន្ទូលដែលធ្វើឲ្យផ្លាស់ ប្តូរជីវិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ « បើអ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់ខ្ញុំ ចូរកាន់តាមបញ្ញត្តិ របស់ខ្ញុំចុះ » ។^{១៤}

សេចក្តីសុខសាន្តមានដល់អស់អ្នកទាំងឡាយណា ដែលជ្រើសរើសដើរតាម ផ្លូវរបស់លោកគ្រូ ។ ការអញ្ជើញរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រះបន្ទូលដ៏ ពោរពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់បួនពាក្យ ៖ « ចូរ មកតាមខ្ញុំ » ។^{១៥}

យើងនឹងច្រៀងសរសើរព្រះនាមទ្រង់^{១៦} ដ្បិតទ្រង់នឹងយាងមកម្តងទៀត ។ បន្ទាប់មក « សិរីល្អនៃព្រះយេហូវ៉ានឹងសម្តែងមក គ្រប់មនុស្សទាំងឡាយ នឹងបានឃើញព្រមគ្នា » ។^{១៧} ក្នុងព្រះនាមជាព្រះមេស៊ីនៃសហស្សវត្ស ទ្រង់នឹងសោយរាជជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច ជាព្រះអម្ចាស់លើអស់ទាំង ព្រះអម្ចាស់ ។^{១៨}

ពេលយើងធ្វើតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះទ្រង់នឹងដឹកនាំយើងដើម្បីបាន ទៅរស់នៅជាមួយទ្រង់ និង ព្រះវរបិតាស្តីដល់យើង ជាមួយក្រុមគ្រួសារ របស់យើង ។ តាមរយៈឧបសគ្គជាច្រើនរបស់យើងនៅក្នុងជីវិតមែងស្លាប់ នេះ ប្រសិនបើយើងបន្តនៅស្មោះត្រង់ដល់សេចក្តីសញ្ញាដែលបានធ្វើ ប្រសិនបើយើងស្ងៀមទាំងដល់ទីបញ្ចប់ នោះយើងនឹងមានភាពសក្តិសមដើម្បី ទទួលបានអំណោយទានដ៏មហិមាបំផុតនូវគ្រប់អំណោយទានទាំងឡាយនៃ ព្រះ គឺជាជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ។^{១៩} នៅក្នុងវត្តមានដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ក្រុមគ្រួសាររបស់យើងអាចនៅជាមួយគ្នាជានិរន្តរ៍ ។

សូមព្រះប្រទានពរជ័យដល់អ្នក បងប្អូនប្រុសស្រីទាំងឡាយរបស់ខ្ញុំ អើយ ។ សូមឲ្យអ្នក និង មនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់អ្នកបានរីករាយជា រៀងរហូតជាមួយនឹងពរជ័យទាំងអស់របស់ព្រះអម្ចាស់យើង — ជាម្ចាស់នៃ សេចក្តីសុខសាន្តរបស់យើង ។ ■

ចេញពីសន្ទុកកាន់នៃការប្រជុំធម្មនិដ្ឋានបុណ្យគ្រីស្ទស ឆ្នាំ ២០១៣ ។

តំណភ្ជាប់

១. សូមមើល អេសាយ ៩:៦; និរ្សេទី២ ១៩:៦ ។
២. ម៉ាថាយ ១៩:១៤ ។
៣. សូមមើល លូកា ២:១៤ ។
៤. និរ្សេទី៣ ១៧:៧ ។
៥. និរ្សេទី៣ ១៧:៨; សូមមើលផងដែរ ម៉ាថាយ ១៣:១៥; និរ្សេទី៣ ១៨:៣២; គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១១២:១៣ ។
៦. ធីម៉ូថេ ម៉ាថាយ ២:២២; សូមមើលផងដែរ និរ្សេទី៣ ៩:១៣ ។
៧. សូមមើល យេរេមា ៨:២២; សូមមើលផងដែរ “Did You Think to Pray?” *ទំនុកតម្កើង* លេខ ០០០; “There Is a Balm in Gilead,” *Recreational Songs* (ឆ្នាំ ១៩៤៩) ទំព័រ ១៣០ ។
៨. “Amazing Grace,” *Olney Hymns* (ឆ្នាំ ១៧៧៩) លេខ ៤១; សូមមើលផងដែរ ឃ្លីប្រាន ៩:២៥ ។
៩. លូកា ១៥:៧; សូមមើលផងដែរ ខ ១០ ។
១០. ម៉ាថាយ ១១:២៨-៣០ ។
១១. ម៉ាថាយ ៥:៤; សូមមើលផងដែរ និរ្សេទី៣ ១២:៤; គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១០១:១៤ ។
១២. គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤២:៤៦ ។
១៣. ឃ្លីប្រាន ១៤:២៧ ។
១៤. ឃ្លីប្រាន ១១:២៥-២៦ ។
១៥. ឃ្លីប្រាន ១៤:១៥ ។
១៦. លូកា ១៨:២២ ។
១៧. សូមមើល « យើងនឹងច្រៀងសរសើរព្រះនាមទ្រង់ » *ទំនុកតម្កើង* លេខ ១០៧ ។
១៨. អេសាយ ៤០:៥ ។
១៩. សូមមើល វិវរណៈ ១៩:១៦ ។
២០. សូមមើល គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៤:៧ ។



ចំទៅនឹងគោលដៅ



ក្នុងនាមជាគ្រូ អាយុ ១៤ ឆ្នាំ ម្នាក់

តើខ្ញុំពិតជាអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ដើម្បី

ចូលរួមចំណែក ក្នុង

ការបង្រៀនតាមផ្ទះ ?

យោ ងតាមព្រះគម្ពីរ គោលបំណងនៃគ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះគឺដើម្បី « ទៅផ្ទះនៃសមាជិកម្នាក់ៗ ដើម្បីសួរសុខទុក្ខ ហើយទូន្មាន ពួកគេឲ្យអធិស្ឋានឲ្យឮ និង នៅទីអាថ៌កំបាំង ហើយឲ្យធ្វើកាតព្វកិច្ចគ្រួសារ គ្រប់យ៉ាង » (គ. និង ស. ២០:៥១) ។ គ្រូបង្រៀនតាមផ្ទះ « មើលការខុស ត្រូវ . . . ហើយនៅជាមួយ និង ចម្រើនកម្លាំង » ដល់មនុស្សដែលពួកគេត្រូវ បានចាត់តាំងឲ្យទៅបង្រៀន (គ. និង ស. ២០:៥៣) ។ ពួកគេ « ព្រមាន ពន្យល់ ទូន្មាន និង បង្រៀន ហើយ អញ្ជើញមនុស្សទាំងអស់ ឲ្យមករក ព្រះគ្រីស្ទ » (គ. និង ស. ២០:៥៩) ។

ឥឡូវនេះចូរសួរខ្លួនឯងថា « តើខ្ញុំអាចធ្វើការណ៍ទាំងនោះបានទេ ? » ចម្លើយគឺ បាន ។ សួរដៃគូរបស់អ្នកថាអ្នកអាចចូលរួមចំណែកបានដោយ របៀបណា ។ គាត់អាចជួយអ្នករៀនធ្វើការណាត់ជួប ថ្លែងទីបន្ទាល់ ផ្តល់ មេរៀន និង អ្វីៗជាច្រើនថែមទៀត ។ បន្ទាប់មកអ្នកអាចឃើញដោយខ្លួនឯង ពីរបៀបដែលអ្នកអាចផ្តល់ពរដល់ជីវិតនៃអ្នកទាំងឡាយដែលអ្នកសួរសុខ ទុក្ខ ហើយអ្នកនឹងមានទំនុកចិត្តអំពីការប្រើប្រាស់អំណោយទានទាំងឡាយ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់អ្នក ដើម្បីបំពេញការណ៍នេះ និង ភារកិច្ច បញ្ចេញភាពជាច្រើនទៀតអស់មួយជីវិតរបស់អ្នក ។ ■

ហេតុអ្វីខ្ញុំត្រូវតែ អភ័យទោស ដល់មនុស្ស ម្នាក់ ដែលជាអ្នកត្រូវ ទទួលខុសត្រូវ ក្នុងការធ្វើឲ្យខ្ញុំ ឈឺចាប់ នោះ ?

ព្រះ បញ្ញត្តិដែលឲ្យ អភ័យទោសដល់ មនុស្សទាំងអស់ គឺជាព្រះបញ្ញត្តិ មួយដែលពួកយើងជាច្រើនមាន ការលំបាកនឹងធ្វើតាម ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូល ថា យើងត្រូវតែអភ័យទោសដល់ ពួកគេ ឬ យើងកំពុងធ្វើអំពើចាប់ ដែលធ្ងន់លើសលែងទៅទៀត ហើយ (សូមមើល គ. និង ស. ៦៤:៩-១១) ។ ដំបូង ការណ៍នោះ

ប្រហែលជាមិនសូវសមហេតុផល ទេចំពោះយើង ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ កំពុងព្យាយាមជួយយើងឲ្យកាន់តែ ក្លាយទៅដូចជាទ្រង់ និង ជួយយើង ឲ្យរកឃើញសេចក្តីអំណរការនៃតែ លើសលែងទៅទៀត ។ ប្រសិន បើយើងទម្លាក់បន្ទុករបស់យើង ទៅលើទ្រង់ ហើយទម្លាក់ចោល នូវកំហឹង ភាពល្ងង់ជូរចត់ និង ការឈឺចាប់ នោះយើងនឹងទទួល បានសេចក្តីសុខសាន្តនៅក្នុងជីវិត

នេះ និង ពរជ័យដ៏មហិមានៅក្នុង ភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ វាអាចនឹង តម្រូវជាពេលវេលា ទឹកភ្នែក ការតម ការអធិស្ឋាន ការប្រឹក្សាជាមួយអ្នក ដឹកនាំបញ្ចេញភាព និង ការទៅ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែវានឹងសមនឹង តម្លៃនោះ ។

ប្រធាន ខៀវចើរ អេសូ អុជដូហូ ជាទីប្រឹក្សាទីពីរនៅក្នុងគណៈប្រធាន ទីមួយ បានបង្រៀន ៖
« យើងត្រូវតែបំភ្លេចការឈឺចាប់ របស់យើងទៅ ។ ផ្នែកនៃ គោលបំណងនៃជីវិតរមែងស្លាប់នេះ គឺត្រូវរៀនពីរបៀបដើម្បីបំភ្លេចរឿង អស់ទាំងនោះ ។ នោះគឺជារបៀប របស់ព្រះអម្ចាស់ ។

« សូមចាំថា ស្ថានសួគ៌គឺមាន ពោរពេញទៅដោយអស់អ្នកដែល មានលក្ខណៈស្រដៀងគ្នា នេះ ៖ ពួកគេត្រូវបានអភ័យទោសឲ្យ ។ ហើយពួកគេអភ័យទោស » (“The Merciful Obtain Mercy,” លីអាហ្សណា ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១២ ទំព័រ ៧៧) ។ ■

សម្រាប់ព័ត៌មានបន្ថែមពីការអភ័យទោស ដល់អ្នកដទៃ សូមមើល ហ្គរដុន ប៊ី ហ្វីលីប្វី “Forgiveness,” លីអាហ្សណា ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០០៥ ទំព័រ ៨១-៨៤; វិធីសាស្ត្រ អ៊ី ហ្គេស្ត “The Healing Power of Forgiveness,” លីអាហ្សណា ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៧ ទំព័រ ៦៧-៦៩ ។



មេរៀនទាំងឡាយនៅថ្ងៃអាទិត្យ

 ប្រធានបទសម្រាប់ខែនេះ ៖
 ពិធីបរិសុទ្ធ និង សេចក្តី
 សញ្ញាទាំងឡាយ

រួចរាល់ជាស្រេច ដើម្បីទទួល បញ្ចូលនិរតិភាពមិលគីស្សាដែក ?

« អស់អ្នកទាំងនោះដែលទទួលបញ្ចូលនិរតិភាព ឈ្មោះ
 ថាទទួលសម្បត្តិ និង សេចក្តីសញ្ញានេះពីព្រះវរបិតា
 យើង ដែលទ្រង់ពុំអាចបណ្តាច់ ឬ អាចបាន
 ឡើយ » (គ. និង ស. ៨៤:៤០) ។

មនដូចជាបញ្ជីឈ្មោះនោះទេ ដែលត្រូវទទួលដោយមិនមានសម្បជ តែបញ្ជីឈ្មោះមិលគីស្យាដែកគឺត្រូវ ទទួលដោយសម្បជ ដែលត្រូវបានធ្វើឡើង ដោយព្រះវរបិតាស្តី ព្រមទាំងសេចក្តីសញ្ញា ដែលត្រូវបានធ្វើឡើងរវាងអ្នក និង ទ្រង់ ។ គំនិតដូចតទៅនេះ នឹងជួយអ្នកយល់ពីឃ្លា សំខាន់ៗនៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តី សញ្ញា ៨៤:៣៣-៤៤ ពេលដែលព្រះអម្ចាស់ បានបើកសំបុត្រសម្បជ និង សេចក្តីសញ្ញានៃ បញ្ជីឈ្មោះ ។

តើអ្វីទៅជាសម្បជដែលត្រូវបានធ្វើឡើង ដោយព្រះវរបិតាស្តីរបស់យើង ?

« ការខិតខំឲ្យមានភាពសក្តិសមទៅនឹងទំនួល ខុសត្រូវទាំងឡាយនៃសម្បជ និង សេចក្តីសញ្ញា នាំមកនូវអំណោយទានដ៏មហិមាបំផុតនូវគ្រប់ អំណោយទានទាំងឡាយនៃព្រះ ៖ គឺជាជីវិតដ៏ នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ នោះជាគោលបំណង មួយនៃបញ្ជីឈ្មោះមិលគីស្យាដែក ។ តាមរយៈ ការរក្សាសេចក្តីសញ្ញាទាំងឡាយ កាលដែល យើងទទួលបញ្ជីឈ្មោះ និង ការរំលឹកឡើង វិញនៅក្នុងពិធីទាំងឡាយក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ នោះយើងសន្យាដោយនូវសម្បជដែលត្រូវបានធ្វើ ឡើងដោយព្រះអេឡូហិម ជាព្រះវរបិតាស្តីរបស់ យើង ថាយើងនឹងទទួលបាននូវភាពពេញលេញ នៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ និង រស់នៅដូចជាទ្រង់ រស់នៅ » ។

ប្រធាន ហិនរី ប៊ី អាវីង ជាទីប្រឹក្សាទីមួយក្នុង គណៈប្រធានទីមួយ « សេចក្តីជំនឿ និង សម្បជ និង សេចក្តីសញ្ញានៃបញ្ជីឈ្មោះ » លីអាល្លាណា ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៨ ទំព័រ ៦១ ។

តើអ្វីជាផ្នែករបស់អ្នកនៅក្នុងសេចក្តី សញ្ញានោះ ?

« សេចក្តីសញ្ញានៅលើផ្នែករបស់បុរស គឺថា គាត់នឹងត្រូវតម្កើងដល់ការហៅរបស់គាត់នៅក្នុង បញ្ជីឈ្មោះ [សូមមើល គ. និង ស. ៨៤:៣៣] ហើយថា គាត់នឹងរស់នៅតាមព្រះបន្ទូលទាំងអស់

ដែលចេញពីព្រះឱស្ឋរបស់ព្រះ ហើយថា គាត់នឹង រក្សាព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយ » ។

ប្រធាន យ៉ូសេប ហ្វីលីឌីន ស្ទីវ (ឆ្នាំ ១៨៧៦-១៩៧២) “Magnifying Our Callings in the Priesthood,” នៅក្នុង Conference Report ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៧០ ទំព័រ ៥៩ ។

តើវាមានន័យយ៉ាងណាដែលថា ត្រូវសាង រូបកាយរបស់អ្នកជាថ្មីនោះ ?

« ខ្ញុំបានឃើញការសន្យានោះត្រូវបានបំពេញ នៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំផ្ទាល់ និង នៅក្នុងជីវិតរបស់ អ្នកដទៃទៀត ។ មិត្តរបស់ខ្ញុំម្នាក់ បានបម្រើជា ប្រធានបេសកកម្ម ។ គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំថា នៅចុង បញ្ចប់នៃថ្ងៃនីមួយៗ ខណៈគាត់កំពុងបម្រើ គាត់ ស្ទើរតែមិនអាចឡើងជណ្តើរទៅជាន់ខាងលើ ដើម្បី ទៅដេកនៅពេលយប់បាន ដោយមិនបានគិតថា បើគាត់នឹងមានកម្លាំងដើម្បីប្រឈមនឹងថ្ងៃស្អែកដែរ ឬទេ ។ ហើយនៅព្រឹកឡើង គាត់នឹងបានឃើញ ថា កម្លាំងរបស់គាត់ ហើយនិងសេចក្តីក្លាហាន របស់គាត់ត្រូវបានស្តារឡើងវិញ ។ អ្នកបានឃើញ វានៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកព្យាករដែលមានអាយុច្រើន ដែលហាក់ដូចជាត្រូវបានសាងឡើងជាថ្មី នៅរាល់ ដងដែលពួកលោកបានឈរច្រើនទើបនាស់អំពី ព្រះអម្ចាស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និង ដំណឹងល្អដែល បានស្តារឡើងវិញ ។ នោះគឺជាការសន្យាមួយ សម្រាប់ពួកអ្នកទាំងឡាយណា ដែលឈានឆ្ពោះ ទៅមុខដោយសេចក្តីជំនឿក្នុងការបម្រើបញ្ជីឈ្មោះ របស់ពួកគេ » ។

ប្រធាន ហិនរី ប៊ី អាវីង « សេចក្តីជំនឿ និង សម្បជ និង សេចក្តីសញ្ញានៃបញ្ជីឈ្មោះ » លីអាល្លាណា ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៨ ទំព័រ ៦២ ។

តើការទទួលព្រះអម្ចាស់មានន័យដូចម្តេច ?

« បុរសទាំងឡាយដែលទទួលបញ្ជីឈ្មោះ ដោយភាពសក្តិសម គឺទទួលព្រះអម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយអ្នកទាំងឡាយណាដែល ទទួលព្រះអម្ចាស់ ក៏ទទួលព្រះជាព្រះវរបិតា ផងដែរ ។ ហើយអ្នកទាំងឡាយណាដែលទទួល ព្រះវរបិតា គឺទទួលអ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់មាន ។ ពរដ៏យ៉ាងដ៏មហិមាទាំងឡាយ ហូរចេញមកពីសម្បជ



តើយុវនារីអាចទទួលបានពរដ៏យ៉ាងនេះ ដែរទេ ?

« ពរដ៏យ៉ាងឡាយនៃបញ្ជីឈ្មោះ ពុំមែន កំណត់ឲ្យទៅតែបុរសនោះទេ ។ ពរដ៏យ៉ាង ទាំងនេះត្រូវបានចាក់ទៅលើភរិយា និង កូនស្រីរបស់យើងផងដែរ ហើយលើអស់ទាំង ស្ត្រីនៅក្នុងសាសនាចក្រ ។ បងប្អូនស្រីដ៏ល្អ ទាំងនេះ អាចរៀបចំខ្លួនគេ ដោយការរក្សា ព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយ និង ដោយការបម្រើ នៅក្នុងសាសនាចក្រ ដើម្បីបានពរដ៏យ៉ាង ទាំងឡាយនៃដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់បុត្រីទាំងឡាយរបស់ ទ្រង់នូវអំណោយទាន និង ពរដ៏យ៉ាង វិញ្ញាណគ្រប់យ៉ាង ដែលពួកបុត្រាទាំងឡាយ របស់ទ្រង់អាចទទួលបាន ។

ប្រធាន យ៉ូសេប ហ្វីលីឌីន ស្ទីវ (ឆ្នាំ ១៨៧៦-១៩៧២) “Magnifying Our Callings in the Priesthood,” នៅក្នុង Conference Report ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩៧០ ទំព័រ ៥៩ ។

និង សេចក្តីសញ្ញានេះទៅដល់បុរស ស្ត្រី និង កូនក្មេងទាំងឡាយដែលសក្តិសមនៅលើ ពិភពលោកនេះ » ។

អំណរខ្មែរ សៀល អិម. ណិលសុន នៃក្រុមនៃពួកសាវ័ក ដប់ពីរនាក់ “Covenants,” លីអាល្លាណា, ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ៨៨ ។

ប្រាក់បទគម្ពីរ ៖ ការទទួលព្រះអម្ចាស់

ការទទួលបញ្ជីឈ្មោះគឺជារៀបចំដើម្បីទទួល ព្រះអម្ចាស់ ។ សូមអានខាងនេះ ដើម្បីរៀនពីរបៀបពីរ ទៀត ៖ យ៉ូហាន ១៣:២០ និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តី សញ្ញា ១១២:២០ ។

**ការទទួលអ្វីៗទាំងអស់ដែលឪពុកមាន ៖
រឿងប្រៀបធៀបសម័យទំនើប**



ក្មេងប្រុសម្នាក់កំពុងរៀបចំខ្លួនបម្រើ
បេសកកម្ម ។ ឪពុកម្តាយរបស់គាត់បាន
យល់ព្រមបង់ថ្លៃបេសកកម្មរបស់គាត់ ដរាបណា
គាត់នឹងរក្សាច្បាប់បេសកកម្ម និង ខំប្រឹងធ្វើការ ។
គាត់បានយល់ព្រម ។

បន្ទាប់ពីបានចូលក្នុងបេសកកម្ម គាត់
បានឃើញថា កិច្ចការផ្សព្វផ្សាយសាសនាគឺ
ពិបាកខ្លាំងជាងដែលគាត់បានរំពឹងគិត ។

ការរៀនភាសាថ្មី ការសម្របសម្រួល
ទៅនឹងវប្បធម៌ផ្សេង និង ការប្រឈម
នឹងការបដិសេធ បានធ្វើឲ្យគាត់បាក់
ទឹកចិត្ត ។ ដៃគូ និង ប្រធានបេសកកម្ម
របស់គាត់បានព្យាយាមលើកទឹកចិត្តគាត់
ប៉ុន្តែ គាត់នៅតែមានអារម្មណ៍ថាដូចជា
ចង់បោះបង់ចោល ។

គាត់បានប្រាប់ប្រធានបេសកកម្មគាត់
ថា គាត់ចង់ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ។ ប្រធាន
បេសកកម្មរបស់គាត់បានទូរសព្ទទៅឪពុក
របស់យុវជននោះ ហើយបានផ្តល់ការអនុញ្ញាត
ឲ្យគាត់ទូរសព្ទទៅកូនប្រុសគាត់ ។

អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនារូបនោះបានប្រាប់
ឪពុកគាត់អំពីការបាក់ទឹកចិត្តរបស់គាត់ ។

ឪពុកគាត់បាននិយាយថា « អស់ជាច្រើនឆ្នាំ
ម៉ាកកូន និង ប៉ា បានទន្ទឹងរង់ចាំថ្ងៃដែលឯង
នឹងបម្រើបេសកកម្មពេញម៉ោង ។ យើងដឹង
ថា វាសំខាន់យ៉ាងណា ក្នុងការបង្រៀន
ដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទៅដល់ពួក
អ្នកទាំងឡាយដែលពុំមានវា » ។

កូនប្រុសបានឆ្លើយតបថា « ប៉ា ខ្ញុំពុំ
បានដឹងថា បេសកកម្មមានន័យយ៉ាង
នេះសម្រាប់ប៉ាទេ » ។

ឪពុកបានប្រកាសថា « វាមានន័យ

គ្រប់បែបយ៉ាងទាំងអស់សម្រាប់ប៉ា » ។ « អស់
មួយជីវិតប៉ា ប៉ាខំធ្វើការ កសាងមុខជំនួញ និង ខំ
សន្សំប្រាក់ដោយមានមនុស្សម្នាក់នៅក្នុងគំនិត ៖
គឺកូន ។ គោលដៅរបស់ប៉ា គឺដើម្បីផ្តល់ដល់កូន
នូវមរតកដ៏បរិបូរ » ។

កូនប្រុសបានឆ្លើយកាត់ថា « ប៉ុន្តែ ប៉ា ការណ៍
នោះមិនបានផ្លាស់ប្តូរការពិតដែលថា ខ្ញុំមិន
រីករាយ . . . »

ឪពុកបានកាត់ថា « តើប៉ាអាចទុកដាក់មុខ
ជំនួញរបស់ប៉ាទៅនឹងកូនបានយ៉ាងម៉េចទៅ បើ
កូនពុំអាចបញ្ជាក់ពីខ្លួនកូន ដោយការបម្រើ
ព្រះអម្ចាស់តែពីរឆ្នាំយ៉ាងខ្លីនេះ ? »

មានភាពស្ងាត់មួយសន្ទុះ កាលដែលកូនប្រុស
បានសញ្ជឹងគិតពីសំណួររបស់ឪពុក ។

បន្ទាប់មកឪពុកបាននិយាយថា « កូនប៉ា បើ
កូននឹងមានភាពស្មោះត្រង់នៅក្នុងការហៅបម្រើ
នេះ ហើយបញ្ជាក់ខ្លួនកូនថាសក្តិសម នោះអ្វីៗ
ទាំងអស់ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប៉ា នឹងក្លាយជា
របស់កូន » ។

ដោយរំជួលចិត្តដោយការសន្យានេះ នោះកូន
ប្រុសបានប្រាប់ឪពុកដោយក្តីភ្ញាក់ហានថា « កូន
នឹងនៅបន្ត » ។

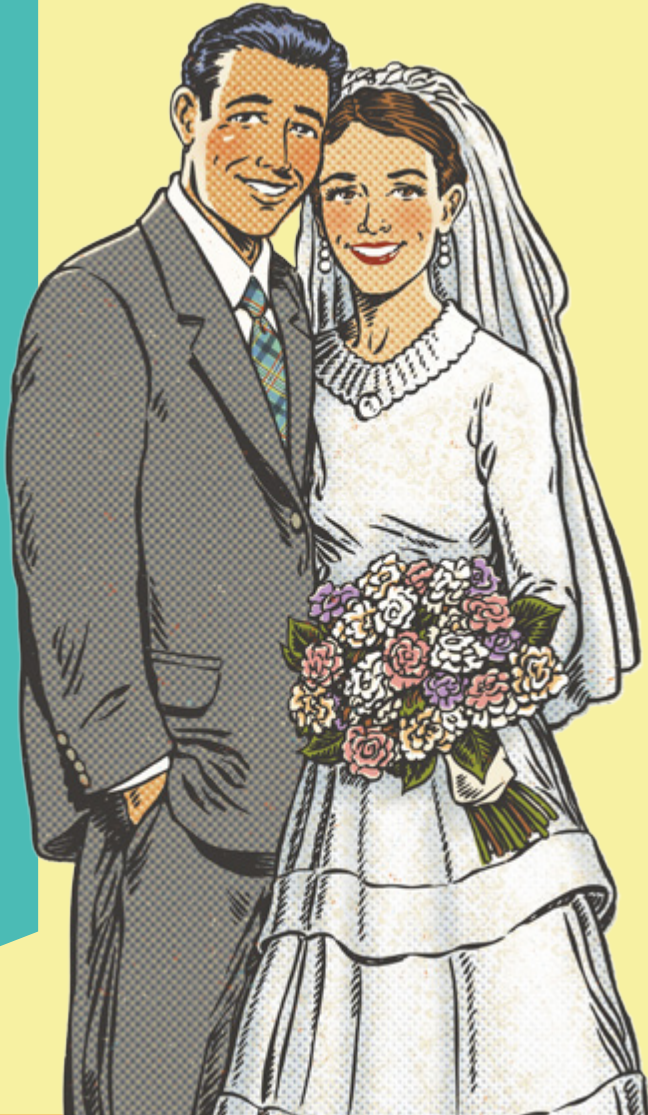
កូនប្រុសពិតជាបាននៅបន្ត ហើយគាត់បាន
បម្រើដោយស្មោះត្រង់ ។ គាត់បានធ្វើតាមច្បាប់
បេសកកម្ម និង បានខិតខំធ្វើការ ។ មែនហើយ
ក្រោយពីបេសកកម្មរបស់គាត់ គាត់បានទទួលពី
ឪពុកគាត់នូវមរតកដែលបានសន្យា គឺសូម្បីតែអ្វីៗ
ទាំងអស់ដែលឪពុកគាត់មានដើម្បីនឹងចែកឲ្យ ។

ដកស្រង់ពី អែលឌើរ ខារទ្រុស អ៊ី អេសេ (ឆ្នាំ
១៩២៦-១៩៩៩) នៃពួកចិត្តសិបនាក់ "The Oath
and Covenant of the Priesthood," Ensign,
ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៨៥ ទំព័រ ៤៥ ។

ពរជ័យទាំងឡាយដែលខ្ញុំទទួលតាមរយៈបព្វជិតភាព

ដរាបណាខ្ញុំរស់នៅដោយសុចរិត ក្នុងនាមជាបុត្រីម្នាក់របស់ព្រះ នោះខ្ញុំអាចទទួលពរជ័យជាច្រើនតាមរយៈបព្វជិតភាពរបស់ទ្រង់ ។ ខ្ញុំអាចក្លាយជាសមាជិកម្នាក់នៃសាសនាប្រកបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលត្រូវបានស្តារឡើងវិញតាមរយៈបព្វជិតភាព ។ ខ្ញុំអាចទទួលបានសក្តានុពល ដែលត្រូវបានប្រសិទ្ធិពរដោយអំណាចបព្វជិតភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដើម្បីរំលែកសេចក្តីសញ្ញារបស់ខ្ញុំឡើងវិញ ហើយជួយខ្ញុំឲ្យប្រែចិត្តកាន់តែបានពេញលេញ ។ ខ្ញុំទទួលបានការណែនាំផ្ទាល់ពីព្រះវរបិតាស្នេហា តាមរយៈពរជ័យបព្វជិតភាព ។ ខ្ញុំអាចត្រូវបានព្រះព្រាហ្មណ៍ដឹកនាំរបស់នរណាម្នាក់ដែលកាន់កូនសោបព្វជិតភាព និង ត្រូវបានផ្តល់ឲ្យនូវសិទ្ធិអំណាចដើម្បីប្រព្រឹត្តិកិច្ចការហោបម្រើទាំងឡាយ ។ ខ្ញុំអាចប្រើប្រាស់សិទ្ធិអំណាចនោះ ដើម្បីផ្តល់ពរជ័យដល់ជីវិតរបស់អ្នកដទៃទៀត ។ ខ្ញុំអាចធ្វើសេចក្តីសញ្ញាបន្ថែមទៀតជាមួយព្រះវរបិតាស្នេហា តាមរយៈអំណាចបព្វជិតភាពដែលមាននៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ខ្ញុំអាចរៀបការនឹងអ្នកកាន់បព្វជិតភាពដ៏សក្តិសមម្នាក់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយយើងអាចចិញ្ចឹមក្រុមគ្រួសារមួយជាមួយគ្នានៅក្នុងសេចក្តីសុចរិត ។ ជាមួយនឹងក្រុមគ្រួសារដ៏អស់កល្បរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំអាចទទួលបានអំណាចព្រះវរបិតាស្នេហា (សូមមើល គ. និង ស. ៨៤:៣៨) ។

ម៉ាលីហ្សា ហាត រដ្ឋ យូថាហ៍ ស.រ.អា



ចូលរួមក្នុងការសន្ទនា

រឿងដើម្បីពិចារណាសម្រាប់ថ្ងៃអាទិត្យ

- តើអ្នកគិតថា ការរក្សាសេចក្តីសញ្ញារបស់អ្នក រៀបចំអ្នកឲ្យទទួលបានអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះវរបិតាមានយ៉ាងដូចម្តេច ?
- តើអ្នកគិតថា អ្វីជាការខុសគ្នារវាង « បាន » បព្វជិតភាព (គ. និង ស. ៨៤:៣៣) និង « ទទួល » បព្វជិតភាព (សូមមើល ខ ៣៥) ?
- តើការបង្រៀននៅក្នុង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៩៨:១១-១២ អាចជួយអ្នកឲ្យ « រស់ដោយសារគ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូល . . . ចេញពីព្រះឱស្ឋព្រះ » (គ. និង ស. ៨៤:៤៤) យ៉ាងដូចម្តេច ?

រឿងទាំងឡាយដែលអ្នកអាចធ្វើ

- ព្យាយាមធ្វើឲ្យខ្លួនឲ្យសក្តិសមនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ការបំផុសគំនិតនឹងជួយអ្នកឲ្យយល់កាន់តែច្បាស់ពីគោលលទ្ធិនៃបព្វជិតភាព ។
- ទន្ទេញសម្បថ និង សេចក្តីសញ្ញានៃបព្វជិតភាព ដែលមាននៅក្នុងគោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៨៤:៣៣-៤៤ ។
- សូមសិក្សាប្រកបដោយការអធិស្ឋាន នូវបទគម្ពីរបន្ថែមអំពីបព្វជិតភាពដូចជា អាលម៉ា ១៣ និង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ១៣; ២០; ១០៧; ១២១ ។



ចោយ អែលឆើ ខិន អេញ រ៉ាតស៍
នៃក្រុមចិត្តសិបនាក់ និង ធានាយកប្រតិបត្តិនៃកាណាឌីយ៉ា ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ

ការរៀបចំដើម្បី ចូលក្នុង ដំណាក់ របស់ ព្រះអម្ចាស់

ញញឹមពេលអ្នកគិតអំពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ វាជាកន្លែងនៃព្រះចេស្ដា និង ពរជ័យ ។

នៅ ឯពិធីសម្ពោធព្រះវិហារបរិសុទ្ធ មួយ ខ្ញុំបានកត់សម្គាល់ថា ក្មេងស្រីមួយចំនួនដើរពីក្រោយឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេឆ្លងកាត់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ពួកគេញញឹមពេលពួកគេឃើញរូបរបស់ពួកគេនៅក្នុងកញ្ចក់បន្ទប់កូនក្រមុំ ។ លោកយាយរបស់ពួកគេបានឱ្យបង្ហាញថា « ចូរចាំថា ចៅពិសេសយ៉ាងណា ហើយថាព្រះវរបិតាស្នូលស្រឡាញ់ចៅយ៉ាងណា » ។ ក្មេងស្រីម្នាក់ៗបានស្រមៃពិពេលដែលពួកគេនឹងត្រឡប់មកព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ជាស្រ្តីម្នាក់នៃសេចក្តីជំនឿ ជាមួយនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ និង សមត្ថភាពដែលកាន់តែចាស់ទុំ ដែលត្រៀមរួចជាស្រេចដើម្បីបំពេញបេសកកម្មរបស់នាងនៅលើផែនដីនេះ ។ ក្មេងប្រុសទាំងឡាយដែលបានចូលរួមក្នុងពិធីសម្ពោធក៏បានសម្លឹងឃើញពីពរជ័យ និង ទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេនាពេលអនាគតដែរ ។

អ្វីដែលកុមារទាំងនេះបានមានក្នុងអារម្មណ៍នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺពិត ។ ព្រះវរបិតាស្នូលមានព្រះទ័យចង់ប្រទានពរដល់អ្នក ។ ពរជ័យដ៏មហិមាបំផុតរបស់ទ្រង់បានមក ពេលដែលអ្នកចូលក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដើម្បីទទួលពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយ ហើយដើម្បីធ្វើ និង រក្សាសេចក្តីសញ្ញាដ៏ពិសិដ្ឋ ។ អ្នកទទួលខុសត្រូវ ក្នុងការរៀបចំខ្លួន និង ការត្រៀមរួចជាស្រេច ។

ព្រះវិហារបរិសុទ្ធសំខាន់នៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកជាពិសេសពេលអ្នកនៅក្មេង ៖ « យុវជនត្រូវការកន្លែងរបស់គាត់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ សូម្បីតែជាងឪពុក និង លោកតារបស់គាត់ផង ជា

អ្នកដែលមានជំហររឹងមាំដោយបទពិសោធន៍ទាំងឡាយនៃជីវិត ហើយយុវនារីដែលទើបចាប់ផ្តើមស្រាវជ្រាវអំពីជីវិត ត្រូវការវិញ្ញាណ ឥទ្ធិពល និង ការណែនាំ ដែលបានមកពីការចូលរួមក្នុងពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ » ។^១ សូមចាប់ផ្តើមឥឡូវនេះ ដើម្បីរៀបចំដួងចិត្ត និង គំនិតអ្នកដើម្បីអាច ទទួល និង យល់ ពីពរជ័យទាំងនេះឲ្យបានពេញលេញ (សូមមើល ម៉ាថាយ ១៣:២៣; ម៉ាកុស ៤:២០) ។

ការទទួលនូវភាពពេញលេញនៃដំណឹងល្អប្រសិនបើអ្នកនឹងរៀបចំខ្លួនអ្នកដើម្បីចូលក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ នោះអ្នកនឹង « បានប្រុងរៀប » ដើម្បីទទួលភាពពោរពេញនៃដំណឹងល្អ [របស់ទ្រង់] » នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ (គ. និង ស. ៣៥:១២ ការសង្កត់ន័យត្រូវបានបន្ថែម) ។ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធជាកន្លែងនៃអំណាច និង ពរជ័យ ។ ព្រះអម្ចាស់បានណែនាំដល់ព្យាការី យូសែប ស្ទីវ និង ពួកបរិសុទ្ធជំនាន់មុនឲ្យប្រមូលផ្តុំគ្នានៅ ខីតឡង់ រដ្ឋ អូហៃអូ ស.រ.អា ជាកន្លែងដែលពួកគេសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធមួយ ។ « នៅទីនោះ អ្នកនឹងត្រូវបានទទួលព្រះចេស្ដា មកពីស្ថានលើ » (គ. និង ស. ៣៨:៣២ ការសង្កត់ន័យត្រូវបានបន្ថែម) ។

នៅឯពិធីសម្ពោធព្រះវិហារបរិសុទ្ធមួយថ្មីៗនេះ សារកម្នាក់បានប្រមូលផ្តុំក្រុមគ្រួសាររបស់លោកជុំវិញអាសនាដ៏បរិសុទ្ធនៅក្នុងបន្ទប់ផ្សារភ្ជាប់ ។ លោកបានបង្រៀនពួកគេថា អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលយើងធ្វើនៅក្នុងសាសនាចក្រ — ថ្នាក់

រៀន សកម្មភាព កម្មវិធី និង ការប្រជុំនានា — រៀបចំយើងឲ្យមកឯអាសនានៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដើម្បីទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៃការផ្សារភ្ជាប់ ។ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធតំណាងឲ្យខ្លឹមសារដ៏សំខាន់បំផុតនៃផែនការព្រះវរបិតាស្នូលរបស់អ្នក សម្រាប់សុភមង្គល និង ការរីកចម្រើនដ៏អស់កល្បជានិច្ចរបស់អ្នក ។

ការរៀបចំដើម្បីធ្វើសេចក្តីសញ្ញាទាំងឡាយជាមួយនឹងព្រះ

ការរៀបចំរបស់អ្នក ដើម្បីចូលក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង ដើម្បីធ្វើសេចក្តីសញ្ញាទាំងឡាយ ពុំកើតឡើងភ្លាមៗនោះទេ ។ វាចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងបុណ្យជ្រមុជទឹក និង ពិធីបញ្ជាក់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់អ្នក ហើយលូតលាស់ឡើងជាមួយនឹងការអធិស្ឋាន ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ ការគោរពប្រតិបត្តិ និង ការបម្រើ ។ វាញញឹមឲ្យមានភាពស្អាតស្អំជារៀងរាល់សប្តាហ៍ ពេលអ្នកចូលរួមក្នុងពិធីសាក្រាម៉ង់ ។ វាកើតឡើង ពេលអ្នករៀនដើម្បីស្វែងរកការអភ័យទោសតាមរយៈការប្រែចិត្ត ពេលអ្នករក្សាបទដ្ឋាន និង ពេលអ្នកកាន់បណ្ណចូលព្រះវិហារបរិសុទ្ធដែលមានកំណត់ដោយភាពសក្តិសម ។ កម្មវិធីយុវវ័យនឹងជួយអ្នក ប៉ុន្តែការរៀបចំរបស់អ្នកគឺផ្ទាល់ខ្លួន អ្នកបង្កើតនូវភាពសក្តិសម របស់អ្នក ទីបន្ទាល់ របស់អ្នក ការប្រែចិត្តជឿ របស់អ្នក ។ ដង្ហាយធួនរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះអនុវត្តចំពោះអ្នកដោយផ្ទាល់ខ្លួន ។ ពេលអ្នកបង្កើនកម្រិតនៃភាពចាស់ទុំខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នក នោះអ្នកនឹងមានបំណងប្រាថ្នា



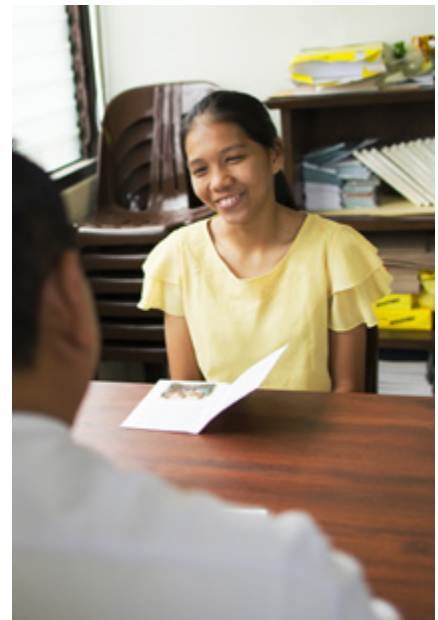
ចំណុចសំខាន់ៗ

- នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ អ្នកទទួលពិធីបរិសុទ្ធដែលចាំបាច់ដល់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នក ។
- អ្នកត្រូវតែចូលក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធដោយស្អាតស្អំ និងបរិសុទ្ធ ដោយគ្មានអំពើរំលងណាដែលពុំទាន់ត្រូវបានអភ័យទោសឡើយ ។
- ដូចជានៅក្នុងព្រះគម្ពីរដែរ ការបង្រៀន និង ពិធីបរិសុទ្ធជាច្រើននៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ គឺជានិមិត្តរូប ដែលអនុញ្ញាតឲ្យអ្នករៀនបន្ថែម ហើយ បន្ថែមទៀត រាល់ពេលដែលអ្នកត្រឡប់ទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

ដើម្បីរៀបចំសម្រាប់ និង ចូលទៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ នៅទីនោះ អ្នកនឹងទទួលពិធីបរិសុទ្ធនិង ធ្វើសេចក្តីសញ្ញាទាំងឡាយ ដែលជាជំហានចាំបាច់ដើម្បីខិតកាន់តែជិតព្រះវរបិតាស្តីរបស់អ្នក ។ ពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺ « ពិធីបរិសុទ្ធ . . . ដែលលើកតម្កើងបំផុត ដែលត្រូវបានបើកសម្តែងដល់មនុស្សលោក » ។^១

ពេលអ្នកទទួលពិធីបរិសុទ្ធនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ អ្នកធ្វើនូវសេចក្តីសញ្ញាដ៏ឧឡារិកជាមួយនឹងព្រះវរបិតារបស់អ្នកតែម្តងប៉ុណ្ណោះសម្រាប់ខ្លួនអ្នកផ្ទាល់ ហើយបន្ទាប់ពីនោះ អ្នកនឹងពុះពារព្យាយាមរស់នៅតាមសេចក្តីសញ្ញាទាំងនោះអស់មួយជីវិតអ្នក ។ រាល់លើកដែលអ្នកចូលក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ អ្នកអាចទទួលអារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ហើយទទួលនូវវិរិណៈ និង ការយល់ដឹងបន្ថែមទៀត ខណៈពេលកំពុងផ្តល់នូវពិធីបរិសុទ្ធចាំបាច់នានាដល់អ្នកដទៃទៀត ។ អ្នកនឹងយល់ដឹង និង ទទួលការបញ្ជាក់អំពីការមានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បរបស់អ្នក និង អំណាចដ៏គ្មានទីបញ្ចប់នៃសេចក្តីសញ្ញារបស់អ្នក ។ ប្រសិនបើអ្នកមិនមែនជាតួអង្គដ៏នៅអស់កល្បទេ នោះព្រះវិហារបរិសុទ្ធនឹងពុំមានការចាំបាច់អ្វីឡើយ ។ អ្នកចូលក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយធ្វើសេចក្តីសញ្ញាទាំងឡាយ ព្រោះអ្នកនឹងនៅរស់រានអស់កល្បជានិច្ច ហើយចង់រស់នៅជាមួយនឹងព្រះវរបិតាស្តីរបស់អ្នក និង ក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នកនៅក្នុង « សុភមង្គលដ៏មិនចេះចប់មិនចេះហើយ » (ម៉ូសាយ ២:៤១) ។ ការបញ្ជាក់នេះរីកលូតលាស់ឡើងនៅក្នុងព្រលឹងអ្នកផ្ទាល់ ហើយត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

ការមានភាពសក្តិសម
 តួនាទីរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺពិត ។ ទ្រង់បង្រៀនអ្នក ធ្វើឲ្យអ្នកបរិសុទ្ធ និង ផ្ទេរដល់អ្នកនូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះវរបិតា (សូមមើល រ៉ូម ៥:៥) ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃការសន្យាគឺជាអំណាចដ៏សង្ឃឹមនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលធ្វើឲ្យសេចក្តីសញ្ញានីមួយៗមានសុពលភាពអស់កល្បជានិច្ច ។



ដើម្បីទទួលបានព្រះវិញ្ញាណ អ្នកត្រូវតែចូលក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធដោយស្អាតស្អំ និង បរិសុទ្ធដោយឥតមានការរំលងណាដែលពុំទាន់ត្រូវបានអភ័យទោសឡើយ ។ ប្រសិនបើមានសត្រូវអាចមានជោគជ័យនៅក្នុងការយកឈ្នះលើអ្នកបានដោយតាមវិធីណាក៏ដោយនោះ វានឹងរារាំងអ្នកពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ឬ វានឹងបញ្ឆោតចិត្តអ្នកឲ្យទៅទីនោះទាំងមិនមានភាពសក្តិសម ។

សម្រាប់ហេតុផលនេះ អ្នកនឹងត្រូវបានអញ្ជើញឲ្យអង្គុយនៅក្នុងការសម្ភាសន៍ផ្ទាល់ខ្លួនមួយជាមួយនឹងប៊ីស្សុព ឬ ប្រធានសាខារបស់អ្នកដើម្បីពិចារណាពីភាពសក្តិសម និង ភាពរួមរាល់របស់អ្នក ក្នុងការទទួលបណ្តាចូលព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ សូមស្មោះត្រង់ ហើយទុកចិត្តគាត់ដើម្បីជួយអ្នក ។ នៅក្នុងភាពពិត អ្នកត្រូវកំណត់ពីជំហររបស់អ្នកផ្ទាល់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ (សូមមើល គ. និង ស. ១០៩:២៤) ។ អ្នកនឹងចុះហត្ថលេខាលើបណ្តាចូលព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់អ្នកផ្ទាល់ ។ អ្នកនឹងធ្វើជាសាក្សីពីភាពសក្តិសមរបស់អ្នកនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ។^២

ដើម្បីមានភាពសក្តិសម ពុំមែនមានន័យថាអ្នកល្អឥតខ្ចោះនោះទេ ។ វាមានន័យថា ដូងចិត្តរបស់អ្នកគឺត្រឹមត្រូវ ថាអ្នកកំពុងរស់នៅតាមព្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ហើយថា អ្នកមានបំណងប្រាថ្នាដើម្បីប្រព្រឹត្តិឲ្យបានល្អប្រសើរឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ ។

ការរៀនពីនិមិត្តរូបទាំងឡាយ

ដូចនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ព្រះអម្ចាស់បង្រៀនដោយប្រើប្រាស់និមិត្តរូប ទាំងឡាយ ។ អ្នកអាចរកឃើញនិមិត្តរូបជាច្រើន នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ដូចជា សិលា គ្រាប់ពូជ ផ្លែឈើ ដើមឈើនៃជីវិត និង នំប៉័ង និង ទឹកនៃពិធី សាក្រាម៉ង់ (សូមមើល ឧទាហរណ៍ និហ្វេទី១ ១១; អាណម៉ា ៣២; ហេលេមិន ៥:១២) ។ បុណ្យជ្រមុជទឹកដោយពន្លឺ ជានិមិត្តរូបឲ្យជីវិត ថ្មី កើតជាថ្មី និង ភាពជ្រះស្អាត (សូមមើល រ៉ូម ៦:៣-៥) ។ នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ យើង ទាំងអស់គ្នាស្លៀកពាក់ពណ៌ស ជានិមិត្តរូបនៃ ភាពបរិសុទ្ធ ភាពពិសិដ្ឋ ពន្លឺ និង ភាពស្មើគ្នា ។

និមិត្តរូបមួយចំនួននៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ គឺ ទាំងខាងរូបកាយផង និង ខាងវិញ្ញាណផង ។ ឧទាហរណ៍ ការស្លៀកពាក់សំលៀកបំពាក់ បរិសុទ្ធ គឺជាការរំលឹកខាងរូបកាយប្រចាំថ្ងៃ អំពី សេចក្តីសញ្ញាក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ និង ពរជ័យ ដែលបានសន្យា ។ បើគោរព និង អនុវត្ត នោះ សំលៀកបំពាក់បរិសុទ្ធការពារយើងពីការល្អ និង ឥទ្ធិពលដែលឥតសុចរិតនានា ។

ពិធីបរិសុទ្ធនីមួយៗនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ គឺជានិមិត្តរូប ។ « នៅក្នុងពិធីពិសិដ្ឋ បុគ្គល មួយរូបអាចត្រូវបានលាង និង តាំងប្រេង »^៤ ដែលជាការរំលឹកដល់ពួកស្តេច និង សង្ឃ នៃពួកអ៊ីស្រាអែលពីបុរាណ ដែលត្រូវបាន រៀបចំឲ្យទទួលតំណែងទាំងឡាយរបស់ ពួកគេ (សូមមើល សាំយ៉ូអែល ទី១ ១០:១; ១៦:១៣) ។ សេចក្តីណែនាំ និង សេចក្តីសញ្ញា នៅក្នុងពិធីអំណោយទានពិសិដ្ឋ ជាសញ្ញាប្រាប់ ពីការដែលត្រូវបានបំពាក់ ឬ ត្រូវបានប្រគល់ ឲ្យនូវអំណាច និង ការសន្យាបន្ថែមទៀតពី ព្រះ (សូមមើល លូកា ២៤:៤៩) ។ ប្រហែល និមិត្តរូបដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុត គឺពិធីបរិសុទ្ធនៃ ការផ្សារភ្ជាប់ ដែលគូស្វាមីភរិយាត្រូវបានរួមគ្នា នៅក្នុងចំណងមួយដែលមិនអាចផ្តាច់បាន ដែល អាចស្ថិតនៅអស់កាលដោយជានិច្ច ។

ការសន្យាទាំងឡាយនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ គឺបរិបូរ និង ឧត្តុង្គឧត្តម ។ ការសន្យាទាំងនោះ គឺ « ការប្រោសប្រណីជ័ជំ » និង « ព្រះពរដ៏



ធំទាំងឡាយ » (និហ្វេទី៣ ១០:១៨) ដែល ព្រះវរបិតារបស់យើងបានរក្សាទុកសម្រាប់អ្នក ដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ ។ ដូច្នេះ សូមញញឹមឡើង ពេលអ្នកគិតអំពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

មិនថាអ្នកមានអាយុប៉ុណ្ណាទេ សូមធ្វើអ្វី ៗដែលចាំបាច់ដើម្បីត្រៀមរួចជាស្រេច ដើម្បី ទទួលពរជ័យដ៏អស្ចារ្យបំផុត ដែលព្រះវរបិតា របស់អ្នកដែលទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ ប្រទាន ដល់អ្នក ។ សូមទុកចិត្តចំពោះអារម្មណ៍ដែលអ្នក ធ្លាប់មាន ពេលអ្នកនៅជាកុមារ ហើយច្រៀងថា « ខ្ញុំចូលចិត្តវិហារបរិសុទ្ធ ។ ខ្ញុំទៅទីនោះថ្ងៃមួយ ។ ... ខ្ញុំនឹងរៀបចំខ្លួន កាលខ្ញុំនៅក្មេង ។ នេះជា កិច្ចការពិសិដ្ឋខ្ញុំ ។ »^៥ វាអាចពិតសម្រាប់ អ្នក ។ ■

កំណត់ចំណាំ
១. John A. Widtsoe, "Temple Worship," Utah Genealogical and Historical Magazine, ខែ មេសា ឆ្នាំ ១៩២១ ទំព័រ ៩១-៩២ ។
២. ការរៀបចំខ្លួនដើម្បីចូលក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធដ៏ពិសិដ្ឋ (កូនសៀវភៅ ឆ្នាំ ២០០២) ទំព័រ ១ ។
៣. សូមមើល យ៉ូសេ ២៤:២២, ២៧ ៖ « ឯងរាល់គ្នាជាស្រូវ បន្ទាល់ទាល់នឹងខ្លួនឯងថា បានរើសយកព្រះយេហូវ៉ា ដើម្បី និងគោរពប្រតិបត្តិដល់ទ្រង់ ។ ហើយគេក៏ទទួលថា យើងខ្ញុំ ជាទីបន្ទាល់ពិតមែន » ។ បន្ទាប់មក យ៉ូសេបានយកថ្មដ៏ធំ មួយ ហើយបានដាក់វាព្រមដើម្បីស្រាវ ដោយនិយាយថា « ថ្មនេះ [ដូចជាបណ្តាព្រះវិហារបរិសុទ្ធផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង] និងបានជាទីបន្ទាល់ទាល់នឹងយើងរាល់គ្នា ដ្បិតថ្មនេះបានឮ អស់ទាំងព្រះបន្ទូល » ។
៤. ការរៀបចំខ្លួនដើម្បីចូលក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធដ៏ពិសិដ្ឋ ទំព័រ ១ ។
៥. "I Love to See the Temple," Children's Songbook, 95

តើហេតុអ្វី យើងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?

« យើងត្រូវតែទទួលបានអារម្មណ៍ខ្លះៗ ថា ហេតុអ្វីយើងសាងសង់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយហេតុអ្វីពិធីបរិសុទ្ធទាំងឡាយត្រូវ ចំពោះយើង ។ តាំងពីពេលនោះមក យើង ត្រូវបានណែនាំ និង បំភ្លឺឥតឈប់ឈរ អំពី បញ្ហានៃសារៈសំខាន់ខាងវិញ្ញាណ ។ វាបាន មកមួយបន្ទាត់ម្តងៗ មួយសិក្ខាបទម្តងៗ រហូត ទាល់តែយើងទទួលបាននូវភាពពេញលេញនៃ ពន្លឺ និង ចំណេះដឹង ។ ការណ៍នេះក្លាយទៅជា ការការពារដ៏អស្ចារ្យមួយចំពោះយើង — ចំពោះ យើងម្នាក់ៗដោយផ្ទាល់ខ្លួន ។ ...

« ... គ្មានកិច្ចការណាដែលមានការ សំអាតខាងវិញ្ញាណជាងកិច្ចការនេះទេ ។ គ្មាន កិច្ចការណាដែលយើងធ្វើ អាចផ្តល់អំណាច ជាងកិច្ចការនេះទេ ។ គ្មានកិច្ចការណាដែល តម្រូវឲ្យមានបទដ្ឋាននៃសុចរិតភាព ខ្ពស់ជាង កិច្ចការនេះឡើយ ។

« កិច្ចការរបស់យើងនៅក្នុងព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ គឺគ្របបាំងយើងដោយខែល និង ការការពារ ។ ...

« ... បើយើងនឹងចូលនៅក្នុងសេចក្តី សញ្ញារបស់យើង ដោយគ្មានការស្នាក់ស្នើ ឬ ការដោះសារ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងការពារ យើង ។ យើងនឹងទទួលបានការបំផុសគំនិត គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការប្រឈមមុខទាំងឡាយ នៃជីវិត ។ ...

« ដូច្នេះ ទៅព្រះវិហារ បរិសុទ្ធ — ទៅ ហើយប្រកាសនូវពរជ័យ ទាំងឡាយរបស់អ្នក » ។

ការរៀបចំខ្លួនដើម្បីចូលក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធដ៏ពិសិដ្ឋ (កូនសៀវភៅ ឆ្នាំ ២០០២) ទំព័រ ៣៧ ។



ស្វែងរករបៀបមួយដើម្បី អត់ទោស

ដោយ ឫនី ព្រាន

យេងទាំងអស់គ្នានឹងប្រឈមនឹងពេលវេលាមួយ ដែលនរណាម្នាក់ធ្វើអ្វីមួយដែលធ្វើឲ្យយើងឈឺចាប់ ។ ពេលខ្លះ វាមានអារម្មណ៍ថា វាការកំប្លែងជាមិនអាចលះបង់ការឈឺចាប់នោះបានឡើយ ។ ប៉ុន្តែសូម្បីតែនៅពេលដែលការអាក់អន់ចិត្តនោះធំធេងប៉ុណ្ណាក៏ដោយ ក៏ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានបង្រៀនយើងឲ្យអត់ទោសដល់មនុស្សទាំងអស់គ្នា ។ ការអត់ទោសអាចជាការពិបាក ប៉ុន្តែដោយការធ្វើទង្វើទាំងឡាយដែលនាំយើងឲ្យខិតជិតព្រះគ្រីស្ទនោះយើងអាចទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្តដែលបានមកពីការអត់ទោស ។ ខាងក្រោម

នេះ យុវនារីពីរនាក់ចែកចាយបទពិសោធន៍របស់ពួកគេទាក់ទងនឹងការអត់ទោសឲ្យអ្នកដទៃ ។

ការអត់ទោសឲ្យមិត្តភក្តិម្នាក់

ពេលវិននេ* បានប្តូរទៅសាលាថ្មីមួយនៅប្រទេស ប៊ែលហ្ស៊ិក នាងរីកាយនឹងបង្កើតមិត្តភក្តិថ្មីៗ ។ ពេលនោះ មិត្តម្នាក់បានធ្វើឲ្យមានការពិបាកមួយចំនួន ។ វិននេពន្យល់ថា ៖

« មិត្តរបស់ខ្ញុំ នារី បានបង្កើតគណនី Facebook មួយ ដោយប្រើឈ្មោះមិត្តម្នាក់ទៀត គឺ យេត ។ នាងបានចាប់ផ្តើមរុករានដល់អ្នកផ្សេងទៀតដោយប្រើប្រាស់ឈ្មោះនោះ ហើយអ្នក

គ្រប់គ្នាបានបន្ទោសយេត ចំពោះការរករឿងគេនោះ ។ នារីក៏បានចំអកឲ្យខ្ញុំនៅឯសាលាផងដែរ ដោយបង្គាប់ដល់សាសនា និង បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានព្យាយាមចៀសវាងពីការវាយប្រហារទាំងនេះ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនអាចធ្វើបានទេ ដូច្នេះខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមរាប់អាននឹងមនុស្សផ្សេងទៀត ។

« ពេលនារីបានសារភាពពីគណនី Facebook ក្លែងក្លាយ អ្នកគ្រប់គ្នាបានខឹងនឹងនាង ។ នារីបានផ្ញើសំបុត្រសូមទោសខ្ញុំ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំពុំបានគិតថា ខ្ញុំអាចអត់ទោសឲ្យនាងបានឡើយ ។ ខ្ញុំបានខឹងខ្លាំងណាស់ ។

« ថ្ងៃមួយខ្ញុំអានព្រះគម្ពីរ ហើយខ្ញុំបានជួបនឹង គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៦៤:៩-១០ ៖
 « ហេតុដូច្នោះហើយ យើងប្រាប់អ្នកថា អ្នកត្រូវអត់ទោសដល់គ្នាទៅវិញទៅមក ដ្បិតអ្នកណាដែលមិនអត់ទោសដល់បងប្អូនរបស់ខ្លួន ចំពោះការរំលងរបស់គេទេ នោះជាបំណងនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ព្រោះនៅជាប់នឹងអ្នកនោះ គឺជាបាបដ៏ធំជាង ។ យើងជាព្រះអម្ចាស់នឹងអត់ទោសដល់អ្នកណា ដែលយើងនឹងអត់ទោស ប៉ុន្តែវិញអ្នកវិញគឺត្រូវឲ្យអត់ទោសដល់មនុស្សទាំងអស់ ។ »

« ខ្ញុំបានគិតអំពីនរណាម្នាក់ ។ ខ្ញុំបានដឹងថា វាមិនត្រឹមត្រូវទេដែលខ្ញុំមានអារម្មណ៍ខឹងខ្លាំងយ៉ាងនេះ ។ ខ្ញុំបានអធិស្ឋាន ហើយសុំដល់ព្រះវរបិតាស្នូត ដើម្បីជួយដល់ខ្ញុំឲ្យអត់ទោសដល់នាង ។ វាមិនស្រួលទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំនៅតែអាចធ្វើវាបាន ។ ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមដោយផ្លើសរដល់នាង សួរសុខទុក្ខនាង ហើយយូរៗម្តងយើងនិយាយគ្នានៅពេលបរិភោគអាហារថ្ងៃត្រង់ ។ ខ្ញុំបានរៀនថា ឪពុករបស់នាងបានស្លាប់ប្អូនឆ្នាំមកហើយ ។ ជីវិតរបស់នាងលំបាក ហើយនាងបានគិតថា មនុស្សគ្រប់គ្នាមិនចូលចិត្តនាង ។ ខ្ញុំសប្បាយចិត្ត ដែលខ្ញុំមិននៅតែខឹងនឹងនាងទៀត ។ យេត និង អ្នកផ្សេងទៀតមួយចំនួន មិនបានយល់ទេថា ខ្ញុំអាចអត់ទោសដល់នារីដោយរបៀបណា ប៉ុន្តែខ្ញុំបានដឹងថា អ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើគឺត្រឹមត្រូវ ហើយខ្ញុំបានដឹងថា ព្រះវរបិតាស្នូតមានមោទនភាពចំពោះខ្ញុំ » ។

វិនេបានរៀនថា ព្រះបញ្ជាយើងឲ្យអត់ទោសដល់មនុស្សទាំងអស់គ្នា ។ ដោយការធ្វើតាមព្រះបញ្ជាគ្នានោះ នាងបានកើននូវចិត្តអាណិតអាសូរ និង ការយល់អំពីនរណា ហើយបានមានលទ្ធភាពអត់ទោសឲ្យនាងទាំងស្រុង ។

ការស្វែងរកសេចក្តីសុខសាន្តក្នុងការស្លាប់របស់បងប្រុសខ្ញុំ

ពេលបងប្រុសរបស់ចាណែត ត្រូវបានទទួលមរណភាពនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់ថយន្តដែលបណ្តាលមកពីអ្នកបើកបរយុវវ័យដែលស្រវឹងម្នាក់ និង អ្នកជិះជាមួយគាត់ នោះនាងបានដឹងថា នាងត្រូវបំភ្លេចពីភាពល្ងឹងជូរចត់ដែលនាងបានទទួល ប៉ុន្តែនាងពុំដឹងថាត្រូវធ្វើយ៉ាងណាទេ ។

« វាពិបាកនឹងប្រាប់ថា អ្វីដែលធ្វើឲ្យឈឺចាប់បំផុតនោះ — កំហឹងរបស់ខ្ញុំចំពោះពួកយុវវ័យដែលគ្មានចិត្តទាំងនេះ ឬក៏ការចង់បានបងប្រុសរបស់ខ្ញុំមកវិញដោយស្មោះត្រង់យ៉ាងខ្លាំងនោះ ។ ខ្ញុំពុំអាចទ្រាំទ្របានទេ មានតែគិតអំពីភាពទេដឹងនៅក្នុងជីវិតខ្ញុំ ។ ខ្ញុំចាំបានពីការអធិស្ឋានដ៏ភ្លៀវភ្លា ដែលហាក់ដូចជាប់ម៉ោង ។ អ្វីដែលខ្ញុំចង់បានគឺ បានណាបាន មកវិញ ។ »

« ខ្ញុំមានអារម្មណ៍អាណិតដល់ពួកក្មេងប្រុសដែលទទួលខុសត្រូវចំពោះការស្លាប់របស់ណាបាន ព្រោះខ្ញុំបានដឹងថា ពួកគេបានមានអារម្មណ៍ថាខុសខ្លាំងក្រៃលែង ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំក៏បានមានអារម្មណ៍ខឹង និង អន់ចិត្តផងដែរ ។ វាងាយនឹងបន្ទោសពួកគេណាស់ ។ ខ្ញុំបាននិយាយក្នុងគំនិតខ្ញុំថា ខ្ញុំអត់ទោសដល់យុវជនទាំងនេះ ប៉ុន្តែកំហឹងនៅតែផុសចេញមកក្នុងគំនិតរបស់ខ្ញុំ ពេលខ្ញុំគិតអំពីគ្រោះថ្នាក់នោះ ។ ខ្ញុំសួរខ្លួនឯងជាញឹកញាប់ថា « តើខ្ញុំនឹងអត់ទោសយ៉ាងពិតប្រាកដដល់ពួកយុវជនទាំងនេះដោយរបៀបណាទៅ ហើយតើខ្ញុំអាចដឹងបានដោយរបៀបណាពេលដែលខ្ញុំបានអត់ទោសនោះ ? »

« វាមិនបានកើតឡើង រហូតទាល់តែបន្ទាប់ពីការអធិស្ឋានជាច្រើនឥតគណនា ការតមអាហារដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត និង ការសិក្សា និង ការនឹកគិតជាច្រើន ដែលខ្ញុំបានមានអារម្មណ៍ថា ខ្ញុំពិតជាបានអត់ទោសដល់ពួកគេយ៉ាងពិតប្រាកដ នៅទីបំផុត ។ ខ្ញុំចាំបានពីការសញ្ជឹងគិតនៅថ្ងៃមួយ ។ ខ្ញុំបានគិតថា « ខ្ញុំបានអត់ទោសដល់ពួកគេ ។ តើខ្ញុំមិនអាចយ៉ាងដូចម្តេចទៅ ? គ្រប់គ្នាមានកំហុស ហើយតើខ្ញុំជាមនុស្សដែលទៅវិនិច្ឆ័យនោះ ? ខ្ញុំនឹងមិនដោះស្រាយអ្វីបានឡើយ ដោយការប្រកាន់ចិត្តខឹងនោះ ដូច្នេះខ្ញុំបានបំភ្លេចវា » ។ អារម្មណ៍នោះអស្ចារ្យណាស់ ! ខ្ញុំតែងតែចង់ដឹងយ៉ាងខ្លាំងថា ខ្ញុំពិតជាបានអត់ទោសដល់ពួកយុវជនទាំងនោះ ហើយពេលវេលាបានមកដល់មែន ។ ខ្ញុំពុំអាចផ្លាស់ប្តូរអ្វីដែលបានកើតឡើងដល់ណាបានទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំអាចជ្រើសរើសដើម្បីប្រព្រឹត្តិដោយការអត់ទោស និង សេចក្តីស្រឡាញ់ ជាជាងការមានកំហឹង » ។

ចាណែតបានរៀនថា ការអត់ទោសយ៉ាងពិតប្រាកដ អាចត្រូវការពេលវេលា និង ការខិតខំ ។ ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា « ចូរចូល

មកជិតយើង នោះយើងនឹងចូលទៅជិតអ្នក » (គ. និង ស. ៨៨:៦៣) ។ ចាណែតបានខិតទៅកាន់តែជិតព្រះអម្ចាស់ តាមរយៈការតមអាហារការអធិស្ឋាន ការសិក្សាព្រះគម្ពីរ និង ការខិតខំផ្សេងៗទៀត ។ ពេលយើងធ្វើដូចគ្នានេះ យើងអាចលះបង់នូវកំហឹង និង ការឈឺចាប់របស់យើង ហើយជំនួសវិញនូវអារម្មណ៍នៃសេចក្តីសុខសាន្ត និង ការអត់ទោស ។

បំពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់
 ដូចជាចាណែត និង វិនេ ដែរ ការអត់ទោសជួយយើងឲ្យមានអារម្មណ៍នៃការអាណិតអាសូរការយល់ចិត្ត និង ការអត់ធ្មត់ ។ ពេលយើងអត់ទោសដល់អ្នកដទៃ ព្រះអម្ចាស់នឹងបំពេញដល់យើងនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏សុទ្ធសាធ របស់ទ្រង់ ហើយយើងនឹងក្លាយកាន់តែដូចជាទ្រង់ ។ ■

អ្នកនិពន្ធរស់នៅរដ្ឋ យូថាហ៍ ស.រ.អា ។
 * ឈ្មោះទាំងឡាយត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ



សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏សុទ្ធសាធ
 « សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏សុទ្ធសាធនៃព្រះគ្រីស្ទ អាចដកចេញនូវអារម្មណ៍នៃការអន់ចិត្ត និង កំហឹងចេញពីភ្នែករបស់យើង ហើយអនុញ្ញាតឲ្យយើងសម្លឹងមើលទៅអ្នកដទៃតាមរបៀបដែលព្រះវរបិតាស្នូតមើលមកយើងដែរ ៖ ថាយើងទាំងអស់គ្នាមានកំហុស និង មានជីវិតខាងសាច់ឈាមដែលមិនឥតខ្ចោះ ដែលមានសក្តានុពល និង តម្លៃលើសពីសមត្ថភាពដែលយើងអាចស្រមៃបាន ។ ដោយសារព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់យើងដល់ម្ល៉េះ យើងត្រូវតែស្រឡាញ់ និង អត់ទោសឲ្យគ្នាទៅវិញទៅមកដែរ ។ »

ប្រធានខ្សែច្រើរ អេស៊ូ អុជដូហ្វ ទីប្រឹក្សាទីតាំងក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ "The Merciful Obtain Mercy," លីអាល្លាណា, ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១២ ទំព័រ ៧៦ ។

ព្រះអាទិត្យរះ ចែងចាំង

ស្នាមញញឹមមួយអាចធ្វើឲ្យមានពិភពមួយ
ដ៏ល្អ ។ សូមបំភ្លឺថ្ងៃរបស់នរណាម្នាក់ ។
(សូមមើល ម៉ាថាយ ៥:១៤-១៦) ។

តន្ត្រី នៅក្នុងជីវិតខ្ញុំ

ខ្ញុំឈប់លេងព្យាណូ ព្រោះខ្ញុំភ័យខ្លាចការមានកំហុស ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមានឱកាសមួយដើម្បីយកឈ្នះការភ័យខ្លាចរបស់ខ្ញុំ ។

ដោយ សាប៊ីណា ដី សៅសា ចិតហ្សៀវ៉ា

ស្ត្រី បិទរបស់ខ្ញុំតាំងពីកុមារភាព គឺដើម្បីចេះលេងព្យាណូ ។ កាលពីខ្ញុំអាយុ ១២ ឆ្នាំ សមាជិកសាលានាចក្រជាទីស្រឡាញ់ម្នាក់ បានបង្រៀនខ្ញុំលេងព្យាណូ ។ ក្រោយមក ខ្ញុំបានទទួលព្យាណូមួយជាអំណោយពីប៉ាខ្ញុំ ។ ទោះជាយ៉ាងណា សេចក្តីរីករាយក្នុងការលេងបានចាប់ផ្តើមថយចុះ ព្រោះខ្ញុំភ័យពេលព្យាយាមលេងនៅក្នុងការប្រជុំសាក្រាម៉ង់ ។ ខ្ញុំបានធ្វើកំហុសជាច្រើន បានមានអារម្មណ៍ខ្មាស់រៀន ហើយមិនចង់លេងទៀតទេ ។ ខ្ញុំបានប្រាប់ខ្លួនឯងថា មានតែក្រោយពីខ្ញុំបានហាត់លេងយ៉ាងច្រើនប៉ុណ្ណោះ ទើបខ្ញុំអាចលេងស្ទើរតែល្អឥតខ្ចោះ ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានក្លាយជាបាក់ទឹកចិត្ត ហើយទីបំផុតបានលក់ព្យាណូរបស់ខ្ញុំ ហើយបានលាក់ទុកទេពកោសល្យនេះ ។

ជាច្រើនឆ្នាំក្រោយមក នៅថ្ងៃអាទិត្យមួយ ពុំមានអ្នកលេងព្យាណូទេ ។ បងស្រីដែលបានលេងព្យាណូនៅក្នុងផ្ទះបានប្តូរទីលំនៅ ។ នៅពេលខ្ញុំបានឃើញសមាជិកច្រៀងដោយគ្មានព្យាណូ ឬ ព្យាណូខ្យល់អមកំដរពួកគេ នោះខ្ញុំបានទទួលអារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណជំរុញចិត្តខ្ញុំឲ្យទៅនិយាយជាមួយនឹងប៊ីស្ស្តា ។ ខ្ញុំបាននិយាយថា « តើវាមិនថ្ងៃទេមែនទេ បើខ្ញុំលេង ? » គាត់បានយល់ព្រម ។

បន្ទាប់ពីអស់ជាច្រើនឆ្នាំនៃការចៀសវាងពីការលេងព្យាណូ ខ្ញុំបានយកឈ្នះការភ័យខ្លាច

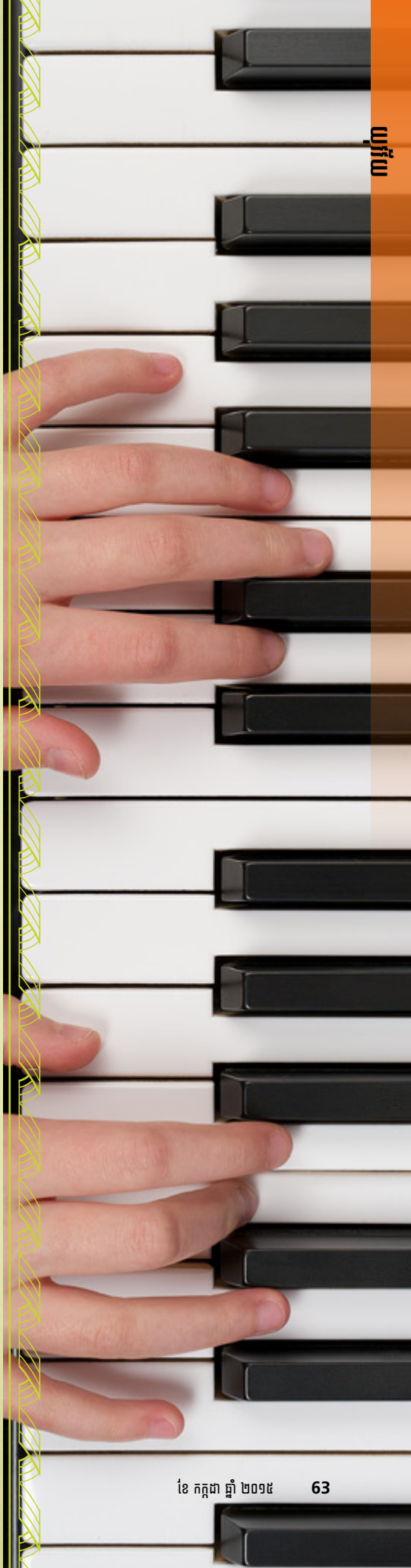
របស់ខ្ញុំក្នុងការធ្វើកំហុសនានា ។ គួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើល ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមលេងដូចជាខ្ញុំពុំបានឈប់លេងយូរហើយអញ្ចឹង ។ ខ្ញុំបានលេងខុសណាតខ្លះៗ ប៉ុន្តែមិនច្រើនទេ ។ បទពិសោធន៍នោះបានផ្តល់កម្លាំងដល់ខ្ញុំ ឲ្យផ្តល់យោបល់ដល់ប៊ីស្ស្តារបស់ខ្ញុំថាខ្ញុំនឹងប្តេជ្ញាចិត្តលេងជាប់រាល់ថ្ងៃអាទិត្យ ។

ខ្ញុំហាត់ជាប់រាល់សប្តាហ៍ ហើយខ្ញុំបានរៀនស្រឡាញ់ព្យាណូម្តងទៀត ។ រាល់ពេលដែលខ្ញុំហាត់ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងផ្ទះរបស់ខ្ញុំ ។ ពេលខ្លះ ពេលខ្ញុំលេង សមាជិកក្រុមគ្រួសារខ្ញុំដែលកំពុងធ្វើកិច្ចការផ្ទះ ចូលរួមច្រៀងជាមួយ ។ យើងក្លាយទៅជាមួយ ច្រៀងទំនុកតម្កើងតែមួយ ។

សមាជិកផ្ទះជាច្រើនបានកត់សម្គាល់ពីការរីកចម្រើនរបស់ខ្ញុំ ហើយបានអបអរសាទរខ្ញុំ ។ ខ្ញុំមានអំណរគុណ ដែលបានរួមចំណែកដល់ស្ថានភាពខាងផ្លូវវិញ្ញាណនៃការប្រជុំក្នុងផ្ទះខ្ញុំ ហើយមានអំណរគុណដែលខ្ញុំបានត្រឡប់ទៅកាន់ទេពកោសល្យមួយ ដែលខ្ញុំបានទុកចោល ។

ខ្ញុំបានរៀនដើម្បីពេញចិត្តនឹងតន្ត្រីព្យាណូភាពស្ងប់នៃសម្លេងតន្ត្រីដែលនាំមក គឺអស្ចារ្យណាស់ ។ ខ្ញុំសង្ឃឹមថា នៅស្ថានសួគ៌ យើងនឹងឮតន្ត្រីបែបនេះ ហើយនរណាទៅដឹង ខ្ញុំអាចនឹងនៅទីនោះ លេងនៅក្នុងក្រុមចម្រៀងសេឡេស្តាល ! ■

អ្នកនិពន្ធនៅប្រទេស ប្រេស៊ីល ។



តន្ត្រីព្រលឹងដោយ KLEYMANISTOCK/THINKSTOCK



ឆោយ អែលឌើរ ហ៊ីន អេ យូសេបា នៃពួកចិតសិបនាក់

ខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់ព្រះ ដូចជា មិត្តភក្តិ

« ចូរអធិស្ឋាន នោះទ្រង់នឹងស្តាប់អ្នក » (សៀវភៅចម្រៀងកុមារ ទំព័រ ៦) ។

កាលពីខ្ញុំនៅក្មេង ខ្ញុំ ជាមនុស្សអៀនខ្លាំងណាស់ ហើយវាពិបាកសម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការរាប់អានមិត្តភក្តិ ។ ខ្ញុំបានអធិស្ឋានយ៉ាងច្រើនទៅព្រះ អំពីការយកឈ្នះលើភាពភ័យខ្លាច និង ភាពខ្មាស់អៀនរបស់ខ្ញុំ ។ ខ្ញុំបានអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះដូចជា មិត្តភក្តិម្នាក់ ។ គ្មាននរណាម្នាក់បានបង្រៀនខ្ញុំពីរបៀបដើម្បីធ្វើបែបនេះទេ — ខ្ញុំគ្រាន់តែត្រូវការនិយាយទៅកាន់នរណាម្នាក់ ។ ខ្ញុំអត់មានមិត្តភក្តិ ដូច្នោះ ខ្ញុំបានរកឃើញមិត្តម្នាក់ ដោយនិយាយទៅកាន់ទ្រង់ ។

បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានជួបនឹងពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ។ ពួកគេបានឲ្យព្រះគម្ពីរមរមនមកខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមអានវា ។ ពេលខ្ញុំអាន និហៃទី៣ ១៧ ខ្ញុំពិតជាមានការស្ញើចចំពោះរបៀបដែលព្រះយេស៊ូវបានយកក្មេងតូចៗ ហើយអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគេ ។ ខ្ញុំបានដឹងថា នេះគឺជារបៀបដ៏ត្រឹមត្រូវដើម្បីអធិស្ឋាន ។

ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តអានបទគម្ពីរទាំងអស់អំពី





ពេលខ្លះ ពេលខ្ញុំអធិស្ឋានប្រសិទ្ធិពរ ដល់ម្ហូបអាហារ ខ្ញុំចាំថា សូម្បីតែ នៅក្នុងការអធិស្ឋានដ៏តូចមួយក្តី ក៏ ស្ថានសួគ៌អាចបើកចំហបានដែរ ។ ខ្ញុំព្យាយាមបំភ្លេចអំពីពិភពលោក ហើយព្យាយាមភ្ជាប់ទៅនឹង ព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ ហើយ នៅក្នុងរបៀបដ៏រាបទាបមួយ ខ្ញុំនិយាយការណ៍ទាំងឡាយ ដែលចេញពីក្នុងដួងចិត្តខ្ញុំ ។ ពេលខ្ញុំទទួលអារម្មណ៍ នៃសេចក្តីសុខសាន និង ការលួងលោម ខ្ញុំដឹងថា ស្ថានសួគ៌ បានបើកចំហដល់ខ្ញុំ ។

បន្ទាប់ពីពួកអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបាន បង្រៀនក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្ញុំអំពីដំណឹងល្អហើយ ម្តាយខ្ញុំ ប្អូនស្រីខ្ញុំ ហើយនិងខ្ញុំបានទទួល បុណ្យជ្រមុជទឹក ។ ប៉ុន្តែ ឪពុកខ្ញុំ ប្អូនប្រុស ខ្ញុំ និង ប្អូនស្រីខ្ញុំម្នាក់ទៀត ពុំបានចូលរួមនឹង សាសនាចក្រទេ ។ ខ្ញុំពិតជាចង់ឲ្យឪពុកខ្ញុំ ក្លាយជាសមាជិកសាសនាចក្រណាស់ ។ ខ្ញុំ បានតមអាហារ ហើយរាល់ថ្ងៃ ខ្ញុំបានអធិស្ឋាន ដើម្បីឲ្យឪពុកខ្ញុំទទួលដំណឹងល្អ ហើយទទួល បុណ្យជ្រមុជទឹក ។

ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ នៅក្នុង លូកា ៣:២១ បន្ទាប់ពីយ៉ូហានបានជ្រមុជ ទឹកឲ្យទ្រង់ហើយ ព្រះយេស៊ូវបានអធិស្ឋាន ទៅព្រះវរបិតាសួគ៌ ហើយស្ថានសួគ៌បានបើក ចំហ ។ ពេលខ្ញុំអានវា ខ្ញុំបានដឹងថា ខ្ញុំចង់ អធិស្ឋាននៅក្នុងរបៀបមួយដែលនឹងបើក ស្ថានសួគ៌ដែរ ។

ពេលខ្លះ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ហត់នឿយ ហើយ ពុំចង់អធិស្ឋាន ។ ប៉ុន្តែ បន្ទាប់មកខ្ញុំចង់ចាំ ពីរបៀបដែលព្រះយេស៊ូវបានអធិស្ឋាន ។ ខ្ញុំ ព្យាយាមស្មោះត្រង់អស់ពីដួងចិត្ត នៅក្នុង ការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យស្ថានសួគ៌នឹង បើកចំហសម្រាប់ខ្ញុំដែរ ។

ពេលខ្លះ ការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំខ្លី ព្រោះខ្ញុំមិន អាចរកពាក្យពេចន៍ដើម្បីបង្ហាញពីខ្លួនខ្ញុំឲ្យបាន ល្អ ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែមានអារម្មណ៍មួយចំនួននៅក្នុង ចិត្ត ហើយខ្ញុំនិយាយថា « ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវអ្វី ដែលកូនកំពុងព្យាយាមទូលទៅទ្រង់ ។ សូម ជួយកូនផង » ។

ខ្ញុំបានដឹងថា ខ្ញុំត្រូវអធិស្ឋានសម្រាប់ឪពុក ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំក៏បានដឹងដែរថា ខ្ញុំត្រូវរង់ចាំចម្លើយ របស់ព្រះ ។ ពេលខ្លះ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា « ទេ មិនទាន់ទេ » ។ នៅទីបំផុត ឪពុករបស់ខ្ញុំ ពិតជាបានស្តាប់ ហើយយល់ ហើយគាត់បាន ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។

ប្រសិនបើ ម្តាយ ឬ ឪពុកអ្នកពុំទាន់ ជាសមាជិកសាសនាចក្រនៅឡើយ សូម និយាយទៅកាន់មិត្តរបស់អ្នក — គឺព្រះវរបិតា របស់អ្នកដែលទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ ។ សូមដល់ទ្រង់ឲ្យបន្តនូវចិត្តម្តាយ ឬ ឪពុក របស់អ្នក ។ សូមនិយាយទៅកាន់ទ្រង់ដោយ រាបទាប និង ដោយស្មោះត្រង់ នៅក្នុងរបៀប មួយដែលស្មោះអស់ពីចិត្ត ។ ប៉ុន្តែត្រូវបន្តរ អារម្មណ៍ ។ ទ្រង់ជាអ្នកគ្រប់គ្រង ។ ទ្រង់ដឹង ពីរបៀបដើម្បីធ្វើការណ៍ទាំងឡាយ ។ ទ្រង់ ស្គាល់ឪពុក និង ម្តាយរបស់អ្នកជាអ្នកស្គាល់ ពួកគាត់ទៅទៀត ។ ទ្រង់ស្គាល់ពីរបៀបដើម្បី ជួយពួកគាត់ ។

សូមកុំបារម្ភឡើយ ។ អ្នកមានមិត្តភក្តិ ម្នាក់ ។ សូមអធិស្ឋានចេញពីដួងចិត្តរបស់ អ្នក ហើយព្រះវរបិតាសួគ៌នឹងស្តាប់អ្នក ។ ស្ថានសួគ៌នឹងបើកចំហ ។ ទ្រង់ស្គាល់អ្នក ហើយទ្រង់នឹងប្រទានពរអ្នក ។ ■

តើអ្នកអាចធ្វើអ្វីខ្លះ ?

- ចុះបើនរណាម្នាក់នៅក្នុងក្រុមគ្រួសារអ្នក ពុំមែនជា សមាជិកសាសនាចក្រនោះ ? ឬ ចុះបើក្រុមគ្រួសារ របស់អ្នកពុំបានធូរភ្ជាប់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ នោះ ? នេះគឺជាវិធានការប្រាំយ៉ាងដែលមែលខើ យូសេដា បានធ្វើ ដែលអ្នកអាចធ្វើផងដែរ ៖
- ១. និយាយទៅកាន់ព្រះវរបិតានៅក្នុងការអធិស្ឋាន ។ ទ្រង់ជាមិត្តភក្តិរបស់អ្នក ។
- ២. អធិស្ឋានសម្រាប់ក្រុមគ្រួសារអ្នក ។

- ៣. ទុកចិត្តលើព្រះវរបិតាសួគ៌ ។ ទ្រង់ស្គាល់ក្រុម គ្រួសាររបស់អ្នក ហើយទ្រង់ស្គាល់ពីរបៀបដើម្បី ជួយពួកគាត់ ។
- ៤. បន្តរអារម្មណ៍ ហើយកុំបារម្ភឡើយ ។ ព្រះវរបិតាសួគ៌គឺជាអ្នកគ្រប់គ្រង ។
- ៥. សូមដឹងថា ព្រះវរបិតាសួគ៌ស្គាល់អ្នក ហើយទ្រង់ នឹងប្រទានពរអ្នក ។

រឿងនេះបានកើតឡើងនៅក្នុងខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៨៨៩ ។

អាណា ម៉ាទីលជា អែនឌើរសិន បាន ជ្រកផ្គុំគ្នាជាមួយនឹងម្តាយនាង និង បងស្រីនាងគីអែដា នៅក្រោមឆ័ត្រ ពណ៌ខ្មៅ ។ នាងបានឃើញរទេះ ភ្លើងតម្រង់មក នៅនឹងកន្ទុយភ្នែក នាង ។ នាងញ័រចំប្រប់ ។ រទេះភ្លើង នេះនឹងយកនាងពីប្រទេសស៊ុយអែត ហើយ ចាប់ផ្តើមដំណើររបស់នាងទៅកាន់ប្រទេសអាមេរិក ។

ម្តាយរបស់អាណាបានខ្សឹបជាភាសាស៊ុយអែតថា « ធ្វើជាភ្លេងល្អ ហើយស្តាប់តាមអែលឌើរ ខាលសុន » ។ គាត់បានឱបកូនស្រីទាំងពីរ យ៉ាងណែន ។ អែលឌើរ ខាលសុន ជាអ្នក ផ្សព្វផ្សាយសាសនាដែលបានបម្រើក្នុង ប្រទេស ស៊ុយអែត រយៈពេលបីឆ្នាំ តាំង ពីអាណាមានអាយុប្រាំបីឆ្នាំ ។ ឥឡូវ នេះ វាជាពេលដែលគាត់ត្រូវត្រឡប់ ទៅក្រុមគ្រួសារគាត់នៅរដ្ឋ អែដាហូ នៅ សហរដ្ឋវិញ ។

ពេលម្តាយបានសម្រេចចិត្ត បញ្ជូនអាណា និង អែដា ទៅ អាមេរិក ដើម្បីរត់គេចពី ការបៀតបៀននៅក្នុង ប្រទេស ស៊ុយអែត នោះអែលឌើរ ខាលសុន បានសុំ មើលថែពួកគេ ។ ឥឡូវ នេះ គាត់ឈរនៅក្បែរ រទេះភ្លើង ។ គាត់បានហៅ ក្មេងស្រីទាំងពីរឲ្យមកឯគាត់ ។ អែដាបានឱបម្តាយនាងយ៉ាង



ណែន ហើយបានឈានទៅមុខ ប៉ុន្តែ អាណាបាន នៅពីខាងក្រោយ ។

អាណាបាននិយាយថា « កូន ស្រឡាញ់ម៉ាកខ្ញុំឯណាស់ » ។ « កូនប្រាកដជានឹកម៉ាក » ។ « ម៉ាកក៏ប្រាកដជានឹកកូនដែរ ។ ឥឡូវ ចូរស្តាប់ដោយយកចិត្តទុកដាក់ ។ បើកូនទៅកន្លែងមួយដែលកូនមិនយល់ ពីអ្វីដែលមនុស្សកំពុងនិយាយ ចូរកុំ ភ្លេចអធិស្ឋានទៅព្រះវរបិតារបស់កូន ដែលទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ ព្រោះ ទ្រង់ អាចយល់កូនបាន » ។

ដោយនៅតែគិតពីពាក្យសម្តីរបស់ម្តាយ នាង អាណាបានឡើងរទេះភ្លើង ហើយ បានអង្គុយចុះក្បែរអែដា និង អែលឌើរ ខាលសុន ។ នាងបានរើបំអំពីការជិះ រទេះភ្លើងលើកដំបូងរបស់នាង ប៉ុន្តែឥឡូវ នេះ នាងគ្រាន់តែចង់ឃើញម្តាយនាង មួយភ្លែងចុងក្រោយប៉ុណ្ណោះ ។ រទេះភ្លើង ខ្ពស់ពេក នាងមើលមិនឃើញមុខមនុស្ស ទេ ប៉ុន្តែ នាងបានញញឹម ពេល នាងបានឃើញឆ័ត្រពណ៌ ខ្មៅរបស់ម្តាយនាងដែលនៅ ខ្ពស់ផុតហ្វូងមនុស្ស ។ វាបាន រំឭកនាងថា ម្តាយកំពុងតែ មើលនាង ។

ជាមួយនឹងផ្សែងមួយ កំសួលធំ នោះរទេះភ្លើងបានចាប់ផ្តើម រំកិលទៅមុខ ។ ពីដំបូងវារំកិលយឺតៗ ដែលម្តាយអាចរត់តាមពីចំហៀង រទេះភ្លើងបាន ។ ឆ័ត្រពណ៌ខ្មៅត្រូវទៅ

ការធ្វើដំណើររបស់អាណា

ដោយ ចេស៊ីក ឡុសិន
ផ្អែកទៅលើដំណើររឿងពិត



រកអាណា ។ ប៉ុន្តែ មិនយូរប៉ុន្មានឆ័ត្រពណ៌ខ្មៅបានបាត់ស្រមោលទៅ ។ អាណាផ្អែកទៅនឹងកញ្ចក់បង្អួច ហើយបានគិតថា អ្វីនឹងនៅរង់ចាំនាងនៅខាងមុខ ។

ប៉ុន្តែសប្តាហ៍ក្រោយមក អាណាបានផ្អែកទៅនឹងកញ្ចក់បង្អួចរបស់ រទេះភ្លើងមួយទៀត ។ រទេះភ្លើងមួយនេះ នាំនាងទៅកាន់ទីក្រុង សលត៍ លេក រដ្ឋ យូថាហ៍ ។ « អាមេរិកមើលទៅខុសពីស៊ុយអែត មិនអញ្ចឹង ? » នាងបាននិយាយទៅអែដា ។

« មិនអញ្ចឹង » អែដាបានឱ្យបត្រឡប់ទៅវិញជាកាសាស៊ុយអែត ។ « ប៉ុន្តែ អាមេរិកគឺជាលំនៅដ្ឋានឥឡូវនេះ ហើយបើយើងខំធ្វើការគ្រប់គ្រាន់ នោះយើងអាចនាំម៉ាកមកទីនេះបាន » ។

ពុំមានលុយគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ម្តាយដើម្បីទិញសំបុត្ររបស់ខ្លួន គាត់ផ្ទាល់នោះទេ ។ ក្រុមគ្រួសារមួយនៅទីក្រុង អូហ្គឌិន រដ្ឋ យូថាហ៍ បានចំណាយសម្រាប់ការធ្វើដំណើររបស់អែដា មកអាមេរិក ។ អែដា នឹងត្រូវស្នាក់នៅជាមួយពួកគេនៅក្នុងកសិដ្ឋាន ហើយធ្វើការដើម្បីជា សំណងទៅពួកគេវិញ ។ ប៉ុន្តែអាណានឹងស្នាក់នៅជាមួយមីងនាងនៅ ទីក្រុង សលត៍ លេក ។ មីងរបស់អាណាបានមករដ្ឋ យូថាហ៍ បួនប្រាំ ឆ្នាំមុននោះ ហើយម្តាយបានសរសេរសំបុត្រទៅប្រាប់គាត់ថា អាណា នឹងមក ។

ក្រៅពីរទេះភ្លើង ពួកគេបានជិះទូកកាត់សមុទ្រខាង ជើងទៅកាន់ដាណាម៉ាក ។ បន្ទាប់មកពួកគេបានជិះទូកទៅប្រទេស អង់គ្លេស និង អែរឡង់ មុននឹងឆ្លងកាត់មហាសមុទ្រអាតាឡង់ទិច ហើយ ចតនៅទីក្រុង នូវ យ៉ែក ។ អាណាបានពុលកប៉ាលស្ទើរតែពេញក្នុង ការធ្វើដំណើរ ១៥ ថ្ងៃនោះ ។ នាងបានធ្ងរចិត្តដែលបានជិះរទេះភ្លើងពីរដួរ នូវ យ៉ែក ទៅ រដ្ឋ យូថាហ៍ ។

នាយការរទេះភ្លើងបានប្រកាសថា « អូហ្គឌិន យូថាហ៍ ! » ។ អាណា មិនទាន់ចេះភាសាអង់គ្លេសនៅឡើយ ប៉ុន្តែនាងស្គាល់ឈ្មោះទីក្រុង ។ ដួងចិត្តនាងបានធ្លាក់ស្រយុងចុះ ។ វាបានធ្លាក់ស្រយុងចុះកាន់តែជ្រៅ ពេលអែលឌើរ ខាលសុន បានឈរឡើង ហើយយកកាបូបរបស់គាត់ និង របស់អែដា ។

នាងបានសួរបងស្រីនាងថា « តើបងត្រូវតែទៅឬ ? » « ចាំស » អែដាបានឆ្លើយដោយទន់ភ្លន់ ។ « កុំព្រួយអី អ្នកមីងនឹង នៅទីនោះ ពេលអូនទៅដល់ទីក្រុង សលត៍ លេក » ។

អាណាបានសម្លឹងមើល ពេលអែដា និង អែលឌើរ ខាលសុន ជួបនឹង ក្រុមគ្រួសារគាត់នៅឯស្ថានីយ៍ ។ ពួកគេឲ្យអែដាជិះក្នុងរទេះដែលមាន តំបូលនាំនាងទៅកាន់ផ្ទះថ្មីរបស់នាងនៅឯកសិដ្ឋាន ហើយបន្តធ្វើដំណើរ ទៅរដ្ឋ អែដាហ្វ ។ ឥឡូវនេះ អាណាពិតជាមានអារម្មណ៍ឯកោណាស់ ។



រទេះភ្លើងលាន់សួរសន្ធិកបរកាត់ភ្នំត្រឹងដឹក ទាល់តែវាបានឈប់ដោយ ញ័រនៅឯស្ថានីយ៍ទីក្រុងសលត លេក ។ វាជិតពាក់កណ្តាលអាធ្រាតទៅ ហើយ ។ អាណាបានទាញកាបូបរបស់នាង ហើយលោតចុះទៅកន្លែង ឈរ ។ ភ្នែកដឹងងុយរបស់នាងបានព្យាយាមរកមើលម៉ឹងនាង ។

ប៉ុន្តែ ពុំមាននរណាម្នាក់រង់ចាំនាងឡើយ ។
 អាណាចាប់ផ្តើមភ័យខ្លាច ។ នាងសម្លឹងមើលលើកន្លែងឈរម្តង ទៀត ដោយសង្ឃឹមថា នាងបានមើលរំលងអ្វីមួយ ។ ភ្នែករបស់នាង ខំសម្លឹងមើលទៅលើស្រមោលទាំងឡាយ ។ នាងបានព្យាយាមសម្គាល់ មើលមុខមនុស្សដែលនៅក្នុងពន្លឺភ្លឺបង្ហាត់ ។ ប៉ុន្តែ មិនរបស់នាងមិន បាននៅទីនោះទេ ។

មនុស្សដទៃទាំងឡាយបានដើរមករកនាង ហើយសួរសំណួរនានា ។ អាណាបានគិតថា ពួកគេចង់ជួយ ប៉ុន្តែ នាងពុំយល់អ្វីដែលពួកគេកំពុង និយាយទេ ។

ខ្ញុំពុំធ្លាប់មានអារម្មណ៍ភ័យខ្លាចខ្លាំងយ៉ាងនេះពីមុនមកឡើយ នៅ ក្នុងជីវិតនាង ។ មិនមែននៅពេលដែលមិត្តមិត្តមិត្តិករបស់នាងនៅប្រទេស ស៊ុយអែត ដែលបានចំអកឡកឡើយឲ្យជំនឿថ្មីរបស់នាងនោះទេ ។ មិន មែនពេលនាងបានឈឺនៅលើទូកមកកាន់ នូវ យ៉ោក នោះទេ ។ ហើយក៏ មិនមែននៅពេលដែលនាងបាននិយាយពាក្យលាដល់ម្តាយនាងដែរ ។

អាណាបានបិទភ្នែកនាង ហើយបាននឹកគិតពីពាក្យរបស់ម្តាយនាង ៖
 « កុំភ្លេចអធិស្ឋានទៅព្រះវរបិតារបស់កូនដែលទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ ព្រោះ ទ្រង់ អាចយល់កូនបាន » ។

អាណាបានលុតជង្គង់ចុះនៅកន្លែងឈរ ក្បែរកាបូបរបស់នាង ហើយបានអធិស្ឋានយ៉ាងខ្លាំង ជាងពេលនានាទាំងអស់ដែលនាងធ្លាប់ អធិស្ឋាននៅក្នុងជីវិតនាង ។ នាងបានអធិស្ឋានថា ព្រះវរបិតានឹងបញ្ជូន នរណាម្នាក់ដែលនិយាយភាសាស៊ុយអែត ហើយអាចយល់នាងបាន ។

នៅពេលនាងបញ្ចប់ការអធិស្ឋាន នាងបានសំឡឹងឡើងលើ ។ នៅតែ ពុំមាននរណាម្នាក់រង់ចាំនាងឡើយ ។ ប៉ុន្តែនាងបានឃើញក្រុមគ្រួសារ ជនជាតិអាណ្លឺម៉ង់មួយ ដែលនាងបានស្គាល់ពីពេលជិះរទេះភ្លើង ។ ម្តាយ ជនជាតិអាណ្លឺម៉ង់នោះបានប្រាប់នាងឲ្យទៅតាមពួកគេ ។ អាណាបាន ទាញកាបូបនាង ហើយអូសវាទៅតាមពួកគេ ទាំងយំផង ។

នាងបានដើរតាមពួកគេរហូតដល់ក្លោងទ្វារខាងត្បូងវិសាលដ្ឋាន នៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ នាងបានក្រឡេកមើលទៅកន្លែងដែលព្រះវិហារ បរិសុទ្ធថ្មីដ៏ស្រស់ស្អាតទើបតែត្រូវបានសាងសង់ ។ រំពេចនោះ អាណា បានឮជំហានដើរយ៉ាងញាប់នៅក្បែរនោះ ។ ស្ត្រីម្នាក់បានដើរយ៉ាង ប្រញាប់តម្រង់មកពួកគេ ដោយសម្លឹងមើលយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ទៅលើ ជនឥន្ត្រាប្រវេសន៍ដែលទើបមកដល់ទាំងអស់ ។ ស្ត្រីនោះសម្លឹងពុំដាក់

ភ្នែកទៅលើក្រុមគ្រួសារជនជាតិអាណានិគមនោះ ។ បន្ទាប់មកគាត់បាន
ឈប់នៅត្រឹមអាណា ។ ពេលអាណានិគមមើលទៅលើ ស្ត្រីនោះ
បានឈប់ ហើយសម្លឹងមើល ។ អាណានិគមមើលទៅវិញ ហើយ
នាងបានមានសេចក្តីសង្ឃឹមឡើង ។

អាណានិគមស្គាល់គាត់ ! គាត់គឺជាគ្រូថ្នាក់សាលាថ្ងៃអាទិត្យរបស់
នាង ដែលបានមករដ្ឋ យូថាហ៍ ទើបតែមួយឆ្នាំមុននេះប៉ុណ្ណោះ !
នាងស្គាល់គាត់ !

អ្នកគ្រូបានទាញអាណានិគមឱបយ៉ាងណែន ។ គាត់បានជូតទឹក
ភ្នែកអាណានិគម ហើយបានខ្សឹបជាភាសាស៊ុយអែតថា « ខ្ញុំបានភ្ញាក់
ឡើងម្តងហើយ ម្តងទៀត ។ រូបភាពនៃជនភៀសខ្លួនទាំងឡាយ
បានមានពេញគំនិតខ្ញុំ ។ ខ្ញុំមិនអាចដេកលក់វិញទេ ។ ខ្ញុំទទួលការ
បំផុសឲ្យមកព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដើម្បីមើលថាបើមាននរណាម្នាក់ដែល
ខ្ញុំស្គាល់នៅទីនេះ » ។ គាត់បានកាន់ដៃអាណានិគម ហើយនាំនាងដើរទៅ
តាមផ្លូវ ។ « ឥឡូវនេះ មកជាមួយខ្ញុំ » ។

ក្រោយមក អាណានិគមដឹងថា ម៉ែ និង ពូរបស់នាងបានប្តូរចេញពី
ទីក្រុង សលត លេក ហើយពុំបានទទួលសំបុត្ររបស់ម្តាយនាងទេ ។
គ្រូរបស់នាងបានឆ្លើសារទៅពួកគាត់ ហើយពួកគាត់បានមកយក
អាណានិគម នៅបួនថ្ងៃក្រោយមក ។ នៅទីបំផុត អែដា និង អាណានិគម បាន
មានលទ្ធភាពយកម្តាយមកអាមេរិកដែរ ។

ប៉ុន្តែ សម្រាប់ពេលនេះ គ្មានអ្វីដែលហាក់ដូចជាសំខាន់ទេ ។ ពេល
អាណានិគមដើរទៅផ្ទះគ្រូរបស់នាង នាងបានគិតថា « ព្រះវិហារស្ងួត
បានឆ្លើយតប លើស ពីការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំទៅទៀត ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែ
បានសូមឲ្យមាននរណាម្នាក់ដែលអាចយល់ខ្ញុំនិយាយ តែទ្រង់ថែម
ទាំងបានបញ្ជូនអ្នកដែលខ្ញុំ ស្គាល់ ទៀតផង ។ ■

អ្នកនិពន្ធរស់នៅក្នុងរដ្ឋ អាវិស្សណា ស.វ.អា. ។



ចូរស្វែងរកវីរជនក្នុងក្រុមគ្រួសារ របស់អ្នក

.....
សូមដល់ឪពុកម្តាយអ្នក ឬ លោកតា
លោកយាយអ្នក ឲ្យប្រាប់អ្នកអំពីរឿងរ៉ាវនានា
អំពីក្រុមគ្រួសារអ្នក ។ អ្នកអាចនឹងរកឃើញ
វីរជនម្នាក់ចេញពីអតីតកាលនៃក្រុមគ្រួសារអ្នក !

ព្រះវរបិតាស្នាក់ ឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ



ដោយ ចច អី អាយុ ៩ ឆ្នាំ រដ្ឋ នូ មិចស៊ីកូ

មានពេលជាច្រើនដង ដែលព្រះវរបិតាបានឮ និង ឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ ។ ការចងចាំដំបូងគេរបស់ខ្ញុំ អំពីរឿងនេះគឺពេលខ្ញុំអាយុបួនឆ្នាំ ។ ខ្ញុំបានបាត់ជុំសម្រាប់លេងទាំងឡាយដែលខ្ញុំចង់លេង ។ ដូច្នោះ ខ្ញុំបានចូលទៅបន្ទប់របស់ខ្ញុំ ហើយលុតជង្គង់ចុះអធិស្ឋាន ។ ខ្ញុំសុំព្រះវរបិតាស្នាក់ដើម្បីជួយខ្ញុំឲ្យរកឃើញប្រដាប់លេងរបស់ខ្ញុំ ។ ការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំត្រូវបានឆ្លើយតបមួយរំពេច — ខ្ញុំបានរកឃើញជុំសម្រាប់លេងរបស់ខ្ញុំនៅបន្ទប់ក្បែរនោះ ។

ក្នុងពេលដ៏សំខាន់បំផុតមួយដែលការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំត្រូវបានឆ្លើយតប គឺជាមួយក្រុមគ្រួសារខ្ញុំទាំងមូល ។ ពីរបីខែក្រោយពីបងដីដូនមួយរបស់ខ្ញុំ គឺគ្រីស្ទាន បានបញ្ចប់បេសកកម្មរបស់គាត់ គាត់បានបើកបរនៅពេលយប់ជ្រៅនៅលើផ្លូវភ្នំដែលមានជ្រោះជ្រៅ ។ ឡានគាត់ និង ឡានមួយទៀតបានបុកគ្នា ។

អ្នកបើកបរមួយទៀតមិនកើតអីទេ ប៉ុន្តែបងដីដូនមួយរបស់ខ្ញុំត្រូវបានយកទៅមន្ទីរពេទ្យដោយឧទ្ធម្មតចក្រ ។

គ្រីស្ទានបានមានរបួសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនៅលើរាងកាយទាំងមូលរបស់គាត់ ។ គាត់បានធ្លាក់ចូលក្នុងដំណើរភ្នែក ហើយពួកគេត្រូវពេទ្យពុំគិតថា គាត់នឹងភ្ញាក់ដឹងខ្លួនឡើយ ។ ក្រុមគ្រួសាររបស់យើងបានសម្រេចចិត្តថានឹងតមអាហារ ឪពុកម្តាយ បងប្អូនស្រី លោកតាលោកយាយមីង ពូរបស់ខ្ញុំ និង បងប្អូនដីដូនមួយរបស់ខ្ញុំ ទាំងអស់ បានដាក់វេនគ្នាតមអាហារសម្រាប់គ្រីស្ទាន ។ ខ្ញុំបានតមអាហារនៅថ្ងៃរៀនមួយ ។ ខ្ញុំត្រូវតែពន្យល់ដល់គ្រូ និង មិត្តរួមថ្នាក់របស់ខ្ញុំពីមូលហេតុដែលខ្ញុំពុំញ៉ាំអាហារថ្ងៃត្រង់នៅថ្ងៃនោះ ។ ខ្ញុំមិនប្រកាន់ក្នុងការមិនញ៉ាំអាហារមួយថ្ងៃនោះទេ ព្រោះខ្ញុំបានតមអាហារសម្រាប់បងដីដូនមួយរបស់ខ្ញុំ ។

ព្រះវរបិតាស្នាក់បានឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់ពួកយើង ហើយនៅទីបំផុត គ្រីស្ទានបានភ្ញាក់ដឹងខ្លួនឡើងពីដំណើរភ្នែករបស់គាត់ ។ គាត់នៅតែមិនទាន់មានសុខភាពពេញលេញឡើងវិញទេ ប៉ុន្តែគាត់បានរីកចម្រើនខ្លះៗ ។ ខ្ញុំដឹងថា គ្រីស្ទានត្រូវការពេលវេលាយូរដើម្បីបានជាសះស្បើយឡើងវិញ ។ យើងនៅតែអធិស្ឋានសម្រាប់គាត់ ។ អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងអាចសម្រេចទៅបានជាមួយនឹងជំនួយរបស់ព្រះវរបិតាស្នាក់ ។ ■

សំណួរសម្រាប់អ្នក

តើមានការណ៍អ្វីខ្លះដែលអ្នកត្រូវការជំនួយ ? សូមចងចាំថាត្រូវនិយាយជាមួយនិងព្រះវរបិតាស្នាក់ ។

ច្បាប់តាមខ្ញុំ

(សម្រាយ)

ដោយរូបទាប ♩ = 69-76

ទំនុកបទដោយ ៖ ចន នីខ្ញុលសិន
ទំនុកភ្លេង ៖ ដោយ សាំយ៉ូអែល ម៉ាកប៊ីស

C F C F C

3 2 5 2

A7 Dm G C

5 4 5 5

Cm Gm D7 G

3 1 2 5 3 2 1

G7 C D7 G7 C

4 1 3 1

© 2015 ដោយ Intellectual Reserve, Inc. វិទ្យាសិទ្ធិគ្រប់យ៉ាង ។
បទចម្រៀងនេះអាចថតចម្លងយកមកប្រើប្រាស់ម្តងម្កាល សម្រាប់ការប្រើប្រាស់ក្នុងសាសនាចក្រ និងតាមគេហដ្ឋានដែល ពុំមែនជាអាជីវកម្ម ។
សេចក្តីជូនដំណឹងនេះត្រូវបិទនៅលើសំណៅចម្លងនីមួយៗ ។

ស្ទើងប្រៀបធៀបដើមទេពកោសល្យ

ដោយ ធីន បឹងហាំ

ព្រះយេស៊ូវបានប្រាប់រឿងមួយ ឬ រឿងប្រៀបធៀបមួយ អំពីបុរសម្នាក់ ដែលបានឲ្យប្រាក់ទៅមនុស្សបីនាក់ខ្លី ជាអ្នកដែលបានធ្វើការឲ្យគាត់ ។ បន្ទាប់មកបុរសនោះបានចេញទៅឆ្ងាយទៅ ។ ពេលគាត់មិននៅ មនុស្សពីរនាក់បានខិតខំធ្វើការ ហើយបានប្រើប្រាស់ប្រាក់របស់ពួកគេ ដើម្បីបង្កើនប្រាក់ថែមទៀត ដើម្បីប្រគល់ឲ្យបុរសនោះវិញ ។ ប៉ុន្តែមនុស្សម្នាក់គ្រាន់តែបានកប់ប្រាក់គាត់ទុក ព្រោះគាត់ខ្លាចបាត់វា ។ ពេលបុរសនោះមកវិញ គាត់បានផ្តល់រង្វាន់ដល់ពួកអ្នកទាំងពីរដែលបានបង្កើនប្រាក់ដែលគាត់បានឲ្យពួកគេខ្លី ។ ប៉ុន្តែ គាត់បានយកប្រាក់ពីបុរសម្នាក់ដែលមិនបានព្យាយាមកង្កើនវាសោះ ។ (សូមមើល ម៉ាថាយ ២៥:១៤-២៩) ។

ដូចជាបុរសនៅក្នុងរឿងប្រៀបធៀបនោះដែរ ព្រះវរបិតាស្គត់បានប្រទានដល់យើងម្នាក់ៗនូវអ្វីមួយដែលមានតម្លៃ — មិនមែនជាប្រាក់ទេ ប៉ុន្តែជាសមត្ថភាព ឬ ទេពកោសល្យពិសេសទាំងឡាយ ដូចជាការច្រៀងការបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ ការរត់ ឬ ការជួយអ្នកដទៃ ។ ដូចជាមនុស្សនៅក្នុងរឿងប្រៀបធៀបនោះដែរ អ្នកត្រូវតែខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីធ្វើឲ្យទេពកោសល្យរបស់អ្នករីកលូតលាស់ឡើង !

តើអ្នកអាចធ្វើតាមការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដោយការប្រើប្រាស់និង អភិវឌ្ឍទេពកោសល្យរបស់អ្នកដោយរបៀបណា ? អ្នកអាចមានអារម្មណ៍កាន់តែរីករាយ និង ជួយអ្នកដទៃទៀតពេលអ្នកធ្វើដូច្នោះ ។ ■
អ្នកនិពន្ធរស់នៅក្នុងរដ្ឋ យូថាហាំ ស.វ.អា ។



រៀនបន្ថែមទៀត
ទេពកោសល្យមួយគឺជាសមត្ថភាព ពិសេសមួយ ដូចជាទេពកោសល្យនៃការគូររូប ។ ប៉ុន្តែ នៅជំនាន់របស់ព្រះយេស៊ូវ ពាក្យ *ទេពកោសល្យ* មានន័យថា ប្រាក់មួយចំនួនដែលមានតម្លៃមហិមា ។ តើទេពកោសល្យទាំងពីរប្រភេទនេះដូចគ្នាយ៉ាងដូចម្តេច ?



**ការបង្ហាញ
ទេពកោសល្យក្នុងក្រុម
គ្រួសារ**

រៀបចំផែនការការសម្តែងមួយ ដើម្បីចែកចាយ
ទេពកោសល្យរបស់អ្នក ។

១. សូមឲ្យសមាជិកក្រុមគ្រួសារម្នាក់ៗ ចែកចាយអ្វីដែល
ពួកគេមិនប្រសប់ ដូចជាការអានខ្លាំងៗ ការដុតនំ ការ
ប្រគុំតន្ត្រី ការនិយាយរឿងកំប្លែង លោតបង្វិលខ្លួន ឬ
ការចែកចាយស្នាមញញឹម ។
២. ពេលដែលសមាជិកម្នាក់បញ្ចប់ការចែកចាយ
ទេពកោសល្យមួយ សូមឲ្យសមាជិកក្រុមគ្រួសារផ្សេងទៀត
ប្រាប់ពីអ្វីមួយដែលល្អ ដែលពួកគេបានរកតម្លៃអំពី
សមាជិកនោះ ។
៣. សម្រាប់ចំណី និង គ្រឿងភេសជ្ជៈ បញ្ចូលផ្តល់
ចំណូលចិត្តរបស់សមាជិកម្នាក់ៗ ដើម្បីធ្វើបង្អែមផ្លែ
ឈើដ៏ឆ្ងាញ់មួយ !

ការឡើងនិយាយក្នុងក្រុមគ្រួសារ

សូមជួយដល់សមាជិកក្រុមគ្រួសារម្នាក់ៗ ឲ្យប្រាប់យ៉ាងហោចណាស់ទេពកោសល្យមួយ
ដែលគេមាន ។ តើអ្នកអាចជួយគ្នាទៅវិញទៅមក ដើម្បីធ្វើឲ្យទេពកោសល្យរបស់អ្នករីក
ចម្រើនយ៉ាងណា ? សូមនិយាយអំពីរបៀបដែលការប្រើប្រាស់ទេពកោសល្យរបស់អ្នក
ជួយអ្នកដទៃទៀត និង បង្ហាញព្រះរាជស្ថិតិពីការដឹងគុណរបស់អ្នក ។ អញ្ជើញសមាជិក
ក្រុមគ្រួសារឲ្យស្វែងរកទេពកោសល្យរបស់គ្នាទៅវិញទៅមក ហើយចែកចាយការសរសើរដ៏
ស្មោះត្រង់មួយជាប្រៀងរាល់ថ្ងៃ ។

បទចម្រៀង ៖ អូរតូចនិយាយថា « ឲ្យ » (សៀវភៅចម្រៀងកុមារ ទំព័រ ១១៦) ។

បទគម្ពីរ ៖ គោលលទ្ធិ និង សេចក្តីសញ្ញា ៤៦:១១

វីដេអូ ៖ សូមទៅកាន់ Biblevideos.org ដើម្បីមើល "The Parable of the Talents"



**ចែកចាយទេពកោសល្យ
របស់អ្នក !**

ទឹកន្លែង ៖ _____

ថ្ងៃ ៖ _____

ពេលវេលា ៖ _____

យកផ្លែឈើមួយដើម្បីជួយ
ធ្វើជាចំណី !

អ្នកអាចបោះពុម្ពលិខិតអញ្ជើញនៅ
liahona.lds.org ។

ពណ៌មានពីព្រះគម្ពីរ

ការសម្តែងតាមរឿងក្នុងព្រះគម្ពីរ ជារបៀបដ៏សប្បាយមួយដើម្បីរៀនអំពីក
បន្ថែមទៀត ។

១. ចាត់ឲ្យនរណាម្នាក់សម្តែងផ្នែកនីមួយៗនៅក្នុងសាច់រឿង ។ អ្នក
អាចប្រើប្រាស់សម្លៀកបំពាក់ធម្មតា និង របស់របរតែងធាតុដូចជា
ប្លង់ដូតទឹក ឬ ប្រាក់កាសក្រដាស ។
២. ឲ្យនរណាម្នាក់អានសាច់រឿង ឆ្លាក់បន្ទាប់ពីខនីមួយៗ ដើម្បីឲ្យអ្នក
ដើរតួអាចសម្តែងអ្វីដែលទើបនឹងអានហើយ ។
៣. សម្តែងរឿងនោះម្តងទៀត ដើម្បីឲ្យគ្រប់គ្នាបានសម្តែងដែរ ។

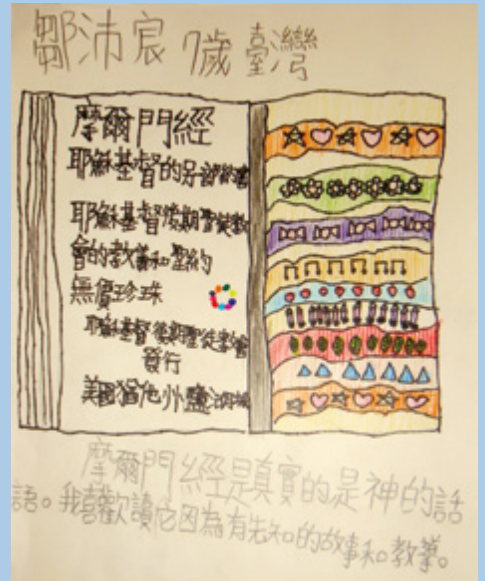
ទំព័ររបស់យើង



ខ្ញុំបានអធិស្ឋានដើម្បីដឹងថាត្រូវធ្វើអ្វី

ពេលខ្ញុំរៀនថ្នាក់ទីបី យើងបានមានពិធីជប់លៀងមួយដើម្បីអបអរការបញ្ចប់ឆ្នាំ ។ គ្រប់គ្នាគប់ទឹក ល្បែក និង និយាយពាក្យអាត្រា។ ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍មិនស្រួលក្នុងចិត្តសោះនៅក្នុងស្ថានភាពនោះ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានអធិស្ឋាន ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានជួយខ្ញុំឲ្យមានអារម្មណ៍ល្អប្រសើរឡើង ហើយឲ្យដឹងនូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ ។ ខ្ញុំបានឈានដើរដើរចេញពីគ្រប់គ្នា ហើយបានចូលទៅក្នុងបន្ទប់មួយផ្សេងទៀត ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាមានសុវត្ថិភាព ហើយបានមានអារម្មណ៍កក់ក្តៅនៅខាងក្នុងចិត្ត ។

ត្រីស៊ីណា រី អាយុ ១១ ឆ្នាំ ប្រទេស យ៉ូហ្គាឡា



ព្រះគម្ពីរមេនគីពិត ។ វាជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ។ ខ្ញុំចូលចិត្តអានវា ព្រោះវាប្រាប់ពីរឿងរ៉ាវ និង ការបង្រៀនទាំងឡាយរបស់ពួកព្យាភាវី ។ ហ្សឺ ពីលិន អាយុ ៧ ឆ្នាំ ប្រទេស តៃវ៉ាន់



ខ្ញុំចូលចិត្តរៀនទូករបស់ពួកអេនៅក្នុងព្រះគម្ពីរដើម ហើយខ្ញុំចូលចិត្តភ្លេងប្រដាប់ភ្លេង លេង និង ចំណាយពេលជាមួយក្រុមត្រួតស្រាខ្ញុំ ។ នេះគឺជាគំនូររបស់ខ្ញុំអំពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធខិតខ្យង ។ លីអូណាដូ ជី អាយុ ៧ ឆ្នាំ ប្រទេស បេនេហ្គុល

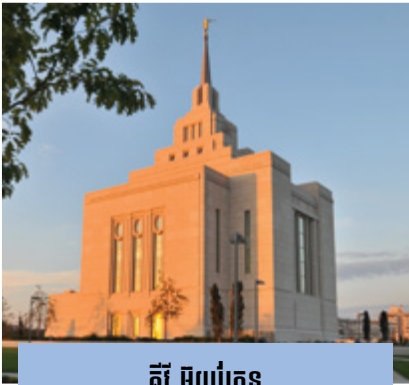


ចូអារ៉ូន រី អាយុ ៩ ឆ្នាំ រដ្ឋ កាលីហ្វ័រញ៉ា ស.រ.អា

ខិត័យណ្ណព្រះវិហារបរិសុទ្ធ

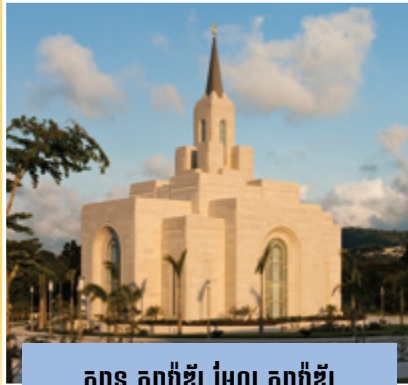
សូមកាត់ទំព័រនេះចេញ បិទវាទៅនឹងក្រដាសរឹង ហើយកាត់វាចេញជាកាត ។

សូមចូលទៅកាន់ liahona.lds.org ដើម្បីបោះពុម្ពរូបកាតនេះចំនួនម្យ៉ាង និង ដើម្បីរកមើលកាតសម្រាប់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធផ្សេងៗទៀត ។



តីរី អ៊ុយក្រែន

ត្រូវបានឧទ្ទិសនៅថ្ងៃទី ២៩ ខែ សីហា ឆ្នាំ ២០១០
ដោយ ប្រធាន ចូម៉ាល អេស មីនសុន



សាន សាក័ដ៍ អែល សាក័ដ៍

ត្រូវបានឧទ្ទិសនៅថ្ងៃទី ២១ ខែ សីហា ឆ្នាំ ២០១១
ដោយ ប្រធាន ហិនរី ប៊ី អារវីង



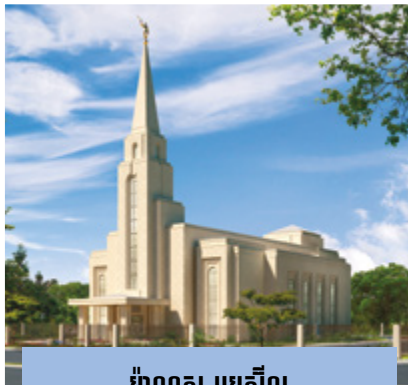
ហ្គេតហ្សាលសេណានហ្គេ ហ្គេតម៉ាឡា

ត្រូវបានឧទ្ទិសនៅថ្ងៃទី ១១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១១
ដោយ ប្រធាន ខៀចើរ អេហ្វ អុធីដូហ្វ



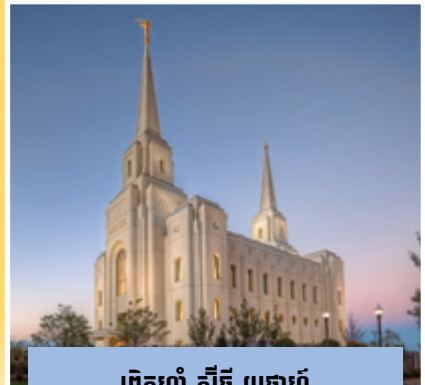
ខានសាល ស៊ីធី មិសស្ករី

ត្រូវបានឧទ្ទិសនៅថ្ងៃទី ៦ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១២
ដោយ ប្រធាន ចូម៉ាល អេស មីនសុន



ម៉ាណូស ប្រេស៊ីល

ត្រូវបានឧទ្ទិសនៅថ្ងៃទី ១០ ខែ មិថុនា ឆ្នាំ ២០១២
ដោយ ប្រធាន ខៀចើរ អេហ្វ អុធីដូហ្វ



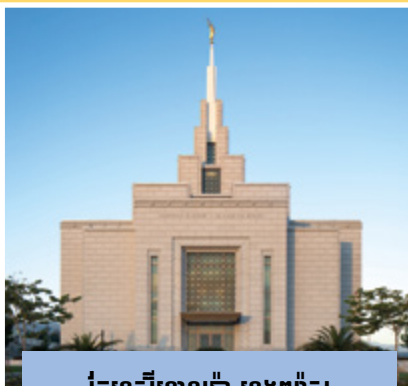
ព្រិកហាំ ស៊ីធី យូចាហ៍

ត្រូវបានឧទ្ទិសនៅថ្ងៃទី ២៣ ខែ កញ្ញា ឆ្នាំ ២០១២
ដោយ ប្រធាន មិយដ៍ ហេ ធាកី



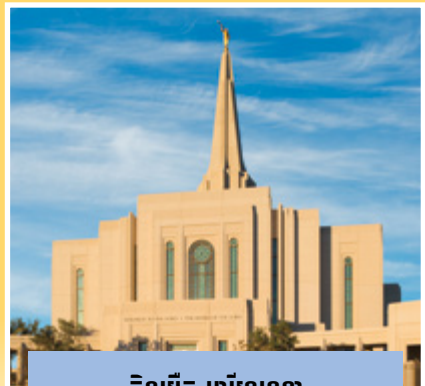
កាលហ្គារី អាល់ប៊ីតា

ត្រូវបានឧទ្ទិសនៅថ្ងៃទី ២៨ ខែ តុលា ឆ្នាំ ២០១២
ដោយ ប្រធាន ចូម៉ាល អេស មីនសុន



តៃហ្គូស៊ីហ្គាលប៉ា ហុងកុង

ត្រូវបានឧទ្ទិសនៅថ្ងៃទី ១៧ ខែ មិនា ឆ្នាំ ២០១៣
ដោយ ប្រធាន ខៀចើរ អេហ្វ អុធីដូហ្វ



គិលប៊ីត អារីហ្សូណា

ត្រូវបានឧទ្ទិសនៅថ្ងៃទី ២ ខែ មិនា ឆ្នាំ ២០១៤
ដោយ ប្រធាន ចូម៉ាល អេស មីនសុន

តើយើងធ្វើអ្វី នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?

ដោយ ខ្យល់ន ខុលតុន

ព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺជាដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ។ ពេលយើងចូលទៅខាងក្នុង យើងមានអារម្មណ៍ជិតនឹង
ព្រះវរបិតាស្តី និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ យើងអាចទទួលបានអារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ នៅក្នុង
ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ យើងចូលរួមក្នុងពិធីពិសិដ្ឋ ដែលហៅថា *ពិធីបរិសុទ្ធ* ដូចជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ។
យើងក៏ធ្វើសេចក្តីសន្យាពិសេសៗ ឬ *សេចក្តីសញ្ញា* ជាមួយព្រះវរបិតាស្តី ផងដែរ ។ យើងអាចជួយផ្តល់
ដល់អ្នកទាំងឡាយណាដែលបានស្លាប់ នូវឱកាសដើម្បីទទួលបានជំនឿល្អ ។ វានឹងក្លាយជា
ថ្ងៃដ៏ពិសេសខ្លាំងណាស់ ពេលដែលអ្នកចូលទៅក្នុងនោះជាលើកទីមួយ ! ■



អាងជ្រមុជទឹក
នៅពេលអ្នកមានអាយុ ១២ ឆ្នាំ
អ្នកអាចធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកសម្រាប់
មនុស្សដែលបានស្លាប់នៅដោយពុំ
បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ។ អាង
នោះស្ថិតនៅលើតោល្យោលដែល
ឈរជាន់លាន់ឲ្យរដូវរដូវក្តៅដែល
ទាំងដប់ពីរ ។

បន្ទប់សេនេស្យាល
បន្ទប់សេនេស្យាលគឺស្រស់
ស្អាតណាស់ ! វាពិតយើងចា
យើងនឹងពោរពេញដោយសេចក្តីសុខសាន្ត
និង រីករាយយ៉ាងណា ពេលយើងរស់នៅជាមួយព្រះវរបិតាស្តី
និង ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅថ្ងៃណាមួយ ។

រូបភាពនៅក្នុងរូបភាព ដោយ សារ៉ាម៉ា រ៉ាណាល ផ្លែវិក អនុប្រធាន ដោយ ប្រេដេរី គ្លាវ



នៅពេលអ្នកមានអាយុ ១២ ឆ្នាំ អ្នកអាចចូលនឹងប៊ីស្ស៊ូរបស់អ្នក ដើម្បីទទួលបានបណ្ណាព្រះវិហារបរិសុទ្ធគ្នាល់ខ្លួនរបស់អ្នក ។ បន្ទាប់មកអ្នកអាចទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ដើម្បីធ្វើបុណ្យប្រមូលទឹក ។



បន្ទប់ច្បារភ្ជាប់
នៅក្នុងបន្ទប់ដូចនេះ ក្រុមគ្រួសារអាចច្បារភ្ជាប់ជាមួយគ្នាសម្រាប់ភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ នេះមានន័យថា ពួកគេអាចរស់នៅជាមួយគ្នាជាក្រុមគ្រួសារជានិច្ច — មិនត្រឹមតែក្នុងជីវិតនេះនោះទេ ។



ដ្បិតទីនោះជាព្រះដំណាក់ទ្រង់ទីនៃក្តីស្រឡាញ់ និង ស្រស់ស្អាតខ្ញុំនឹងរៀបចំខ្លួនកាលខ្ញុំនៅក្នុងនេះជាកិច្ចការពិសិដ្ឋខ្ញុំ ។
(« ខ្ញុំចូលចិត្តមើលវិហារបរិសុទ្ធ » សៀវភៅចម្រៀងកុមារ ទំព័រ ៩៩)

សម្រាប់រូបភាពព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៅ ផ្សំវិញពិភពលោក សូមចូលទៅកាន់ temples.lds.org ហើយចុចលើ « Gallery » ។

រូបភាពនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធ អូស្ត្រាលី ដោយ ប្រេដេរី គ្លាវ អនុប្រធាន ដោយ ប្រេដេរី គ្លាវ



បន្ទប់ពិធីបរិសុទ្ធ
នៅក្នុងបន្ទប់ដូចនេះ យើងរៀនអំពីផែនការរបស់ព្រះវរបិតាស្ថិតិដែលមានសម្រាប់យើង ហើយយើងធ្វើសេចក្តីសញ្ញាដែលនឹងអនុញ្ញាតឲ្យយើងទៅរស់នៅជាមួយប្រពន្ធម្តងទៀត ។ យើងរៀនអំពីការបង្កបង្កើតពិភពលោក អំពីអំបាម និង អេកី និង អំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ យើងរៀនផងដែរអំពីពាជ័យទាំងឡាយ ដែលយើងនឹងទទួលបាននៅក្នុងជីវិតបន្ទាប់ទៀត ប្រសិនបើយើងស្មោះត្រង់ ។

ខ្ញុំនឹងទៅទីនោះ ថ្ងៃមួយ

ដោយ ម៉ារី អ៊ិន អាយុ ១២ ឆ្នាំ រដ្ឋ ម៉ារីលែន ស.រ.អា

ខ្ញុំជិតដល់អាយុ ១២ ឆ្នាំ ខ្ញុំរំភើបចិត្តខ្លាំងណាស់ ដើម្បីទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ ក្រុមគ្រួសារខ្ញុំ និង ខ្ញុំបាននិយាយគ្នាអំពីសភាពនៅខាងក្នុង ហើយខ្ញុំបានមើលរូបភាពខាងក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធផងដែរ ។ ពីរបីសប្តាហ៍មុនពេលខ្ញុំទៅធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធក្រុមគ្រួសារខ្ញុំបានមានភ្នែកជុំជុំក្រុមគ្រួសារដ៏ពិសេសមួយ ។ យើងបានស្តាប់នូវរឿងរ៉ាវដ៏អស្ចារ្យអំពីបុព្វការីជនរបស់យើង ហើយបានរៀនអំពីទីកន្លែងដែលពួកគាត់បានរស់នៅ និងថាជីវិតរបស់ពួកគាត់មានសភាពយ៉ាងណា ។ ខ្ញុំថែមទាំងបានរៀនថា លោកគាល្លតរបស់ខ្ញុំត្រូវបានរន្ទះបាញ់ តែបានរួចជីវិត ! បុព្វការីជនរបស់ខ្ញុំមួយចំនួនបានមកពីប្រទេស អង់គ្លេស ដូច្នោះ ប្អូនប្រុសខ្ញុំ និង ខ្ញុំបានជាត់រូបទង់ជាតិអង់គ្លេស ។ ខ្ញុំបានមានអារម្មណ៍ដូចជាខ្ញុំបានធ្វើការភ្ជាប់ទៅ នឹងបុព្វការីជនរបស់ខ្ញុំជាងមុខ ។

ព្រះវិហារបរិសុទ្ធស្រស់ស្អាតទាំងខាងក្នុងក៏ដូចជានៅខាងក្រៅដែរ ។ អ្នកគ្រប់គ្នានៅទីនោះល្អឯណាស់ ហើយមាននូវវិញ្ញាណដ៏កក់ក្តៅ និង សុខសាន្តនៅទីនោះ ។ វាខុសពីអ្វីៗដែលខ្ញុំធ្លាប់មានអារម្មណ៍ពីមុនមក ។ អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងគឺពិតជាឥតខ្ចោះតែម្តង ។ មីងរបស់ខ្ញុំបានយកឈ្មោះសមាជិកក្រុមគ្រួសារមួយចំនួនដែលពុំទាន់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅឡើយ ។ ពេលយើងកំពុងរង់ចាំ ម៉ាក់ និង មីង

របស់ខ្ញុំ និង ខ្ញុំបានគិតស្រមៃអំពីចរិតលក្ខណៈរបស់ស្រ្តីទាំងនេះ ពេលពួកគាត់បានរស់នៅលើផែនដីកាលពី ៣០០ ឆ្នាំ មុន ។ វាពិសេសខ្លាំងណាស់ដែលមានប៉ាខ្ញុំជាអ្នកធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកខ្ញុំសម្រាប់ពួកគាត់ ។ ដោយឃើញគ្រប់គ្នាក្នុងសម្លៀកបំពាក់ពណ៌ស ធ្វើឲ្យខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា ខ្ញុំត្រូវហ៊ុំព័ទ្ធដោយពួកទេវតា ។ ព្រះវិហារបរិសុទ្ធគឺដូចជាស្ថានសួគ៌នៅលើផែនដី ។ ■



យោបល់ ៥ យ៉ាងសម្រាប់ការទៅព្រះវិហារបរិសុទ្ធលើកដំបូងរបស់អ្នក

និយាយទៅកាន់ឪពុក/ម្តាយ ឬ គ្រូអំពីអ្វីដែលយើងត្រូវរំពឹង ។

មើលរូបភាពនៃបន្ទប់ទាំងឡាយនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។

ធ្វើការណាត់ជួបជាមួយនិងប៊ីស្ស៊ូពររបស់អ្នក ដើម្បីទទួលបានបណ្ណចូលព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់អ្នក ។ គាត់និងនិយាយជាមួយអ្នកអំពីទិបន្ទាល់របស់អ្នក និង អំពីការស្សាប្រះបញ្ញត្តិទាំងឡាយ ។

ស្វែងយល់អំពីបុព្វការីជនរបស់អ្នកផ្ទាល់ ។ បើអាចធ្វើបាន ស្វែងរកបុព្វការីជនម្នាក់ដែលអ្នកអាចទទួលបានបុណ្យជ្រមុជទឹកជំនួស ។ សូមចូលទៅ FamilySearch.org ដើម្បីរៀនបន្ថែមទៀត ។ អធិស្ឋានដើម្បីបានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់នៅជាមួយអ្នក ។ បន្ទាប់ពីនោះ ចូររករាយនិងការទៅកាន់ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ជាលើកទីមួយរបស់អ្នក !

សាក្សីពិសេស



ដោយ អែលឌើរ
នៃល អិល អាន់ឌើរសិន
ក្នុងក្លឹមនៃពួកសារកដបពីរនាក់
សមាជិកនៃក្លឹមនៃពួកដបពីរ
នាក់ គឺជាសាក្សីពិសេសរបស់
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។

តើវាដឹងមានសភាពបែបណា នៅពេលខ្ញុំចូលទៅខាងក្នុង ព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ?



អ្នកនឹងរៀនអំពីការបង្កើតនៃពិភពលោក ។



អ្នកនឹងរៀនអំពីព្រះអង្គ
សង្គ្រោះរបស់យើង
គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។



សេចក្តីសុខសាន្តរបស់
ព្រះអង្គសង្គ្រោះ និង
រំងាប់ការញុយបាម្ត និង
ភាវីយខ្លាចរបស់អ្នក ។



អ្នកនឹងមានអារម្មណ៍នៃ
បរិសុទ្ធភាព ។



វានឹងជួយអ្នកឲ្យ
ឈរយ៉ាងរឹងមាំ
ពេលជីវិតជួបការ
លំបាក ។



ដោយប្រធាន ឆែមស៍ អ៊ី. ហ្វេងស៊ូ
(ឆ្នាំ ១៩២០-២០០៧)
ទីប្រឹក្សាទីពីរនៅក្នុងគណៈ
ប្រធានទីមួយ

អំពីកូនចៀម និង អ្នកគង្វាល

មិត្តដ៏តូចរបស់ខ្ញុំបានភ័យភ័យតក់ស្លុតនៅក្នុងព្យុះ
ហើយខ្ញុំអាចឮសម្រែករបស់វា ។

៣ លខ្ញុំនៅជាក្មេងប្រុសតូចម្នាក់ ឪពុករបស់
ខ្ញុំបានឃើញកូនចៀមមួយនៅតែង
នៅក្នុងទីរហោស្ថាន ។ ហ្នឹងចៀមដែលមេវា
ជាមួយនោះ បានដើរទៅ ហើយមិនដឹងយ៉ាងណា
កូនចៀមនោះបានបែកចេញពីមេវា ហើយអ្នក
គង្វាលប្រាកដជាមិនបានដឹងថាវារង្វេងបាត់នោះ
ទេ ។ ដោយសារវាមិនអាចនៅរស់តែឯងនៅក្នុង
ទីរហោស្ថានបាន នោះឪពុកខ្ញុំបានលើកត្រកងវា
ឡើង ហើយនាំវាមកផ្ទះ ។ បើទុកកូនចៀមនៅទី
នោះ វាប្រាកដជាស្លាប់មិនខាន ដោយសារធ្លាក់
ជាចំណីរបស់សត្វចចក ឬ ដោយការអត់អាហារ
ព្រោះវានៅក្មេងខ្លាំងណាស់ វានៅតែត្រូវការទឹក
ដោះនៅឡើយ ។ ពួកអ្នកចិញ្ចឹមចៀមខ្លះហៅកូន
ចៀមទាំងនេះថា « កូនចៀមកំសត់ » ។ ឪពុក
របស់ខ្ញុំបានឲ្យកូនចៀមនោះមកខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបាន
ក្លាយជាអ្នកគង្វាលរបស់វា ។

អស់បួនប្រាំសប្តាហ៍ ខ្ញុំបានកម្ដៅទឹកដោះគោ
នៅក្នុងដបទឹកដោះគោរបស់កូនដា ហើយបាន
បំបៅកូនចៀម ។ យើងបានក្លាយជាមិត្តនឹងគ្នា
យ៉ាងឆាប់រហ័ស ។ ខ្ញុំបានហៅវាថា ណែ — ខ្ញុំ
មិនដឹងហេតុអ្វីទេ ។ វាបានចាប់ផ្ដើមធំលូតលាស់
ឡើង ។ កូនចៀមរបស់ខ្ញុំ និង ខ្ញុំលេងនៅលើវាល



ស្មៅជាមួយគ្នា ។ ជួនកាលយើងដេកលើស្មៅ
ជាមួយគ្នា ហើយខ្ញុំកើយក្បាលខ្ញុំលើមាមដ៏ទន់
នៅចំហៀងវា ហើយសម្លឹងមើលមេឃពណ៌ខៀវ
និង ពពកដែលមានរលកធំៗពណ៌ស ។ ខ្ញុំពុំបាន
ចាក់សោកូនចៀមឲ្យនៅក្នុងទេ នៅអំឡុងពេល
ថ្ងៃ ។ វានឹងមិនរត់ទៅណាទេ ។ មិនយូរប៉ុន្មាន
វាបានរៀនសីស្មៅ ។ ខ្ញុំអាចហៅកូនចៀមខ្ញុំពី
កន្លែងណាក៏បាននៅក្នុងទីធ្លា ដោយគ្រាន់តែធ្វើ
គ្រាប់តាមសម្លេងរបស់ចៀមឲ្យបានល្អបំផុតតាម
ដែលខ្ញុំអាចធ្វើបានប៉ុណ្ណោះ ដោយស្រែក ៖
បា ។ បា ។

នៅយប់មួយមានព្យុះដ៏គួរឲ្យរន្ធត់មួយ ។ ខ្ញុំ
បានភ្លេចដាក់កូនចៀមខ្ញុំនៅខាងក្នុងក្រោលនៅ
យប់នោះ ដែលខ្ញុំគួរតែបានធ្វើដូចនោះ ។ ខ្ញុំ
បានចូលគេងទៅ ។ មិត្តដ៏តូចរបស់ខ្ញុំបានភ័យ
តក់ស្លុតនៅក្នុងព្យុះ ហើយខ្ញុំអាចឮសម្រែករបស់

វា ។ ខ្ញុំបានដឹងថា ខ្ញុំគួរតែជួយសត្វចិញ្ចឹមរបស់
ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹងនៅទីដែលមានសុវត្ថិភាព កក់ក្ដៅ
និង ស្ងួតនៅក្នុងព្រៃខ្ញុំ ។ ខ្ញុំពុំបានក្រោកឡើង
ដូចដែលខ្ញុំគួរធ្វើនោះទេ ។ លុះព្រឹកស្អែក ខ្ញុំបាន
ក្រោកឡើងឃើញកូនចៀមស្លាប់ ។ សត្វឆ្កែមួយ
ក្បាលក៏បានឮសម្រែករបស់វាដែរ ហើយបាន
សម្លាប់វា ។ ដួងចិត្តខ្ញុំត្រូវខ្លួនខ្ញុំ ។ ខ្ញុំពុំបានធ្វើ
ជាអ្នកគង្វាលដ៏ល្អ ឬ ជាម្ចាស់ដ៏ល្អនៃអ្វីដែល
ឪពុកខ្ញុំបានផ្ទុកផ្ទាក់ដល់ខ្ញុំនោះទេ ។ ឪពុកខ្ញុំ
បាននិយាយថា « កូនប្រុស តើប៉ាមិនអាចទុកចិត្ត
កូនឲ្យគ្រាន់តែថែទាំកូនចៀមមួយបានទេឬអី ? »
ពាក្យសម្ដីរបស់ឪពុកខ្ញុំបានធ្វើឲ្យខ្ញុំឈប់ជាង
ការបាត់បង់មិត្តដែលមានមាមរបស់ខ្ញុំទៅទៀត ។
នៅថ្ងៃនោះ ខ្ញុំបានតាំងចិត្ត ក្នុងនាមជាក្មេងប្រុស
តូចម្នាក់ថា ខ្ញុំនឹងមិនព្រងើយកន្តើយនឹងភាពជា
ម្ចាស់របស់ខ្ញុំក្នុងនាមអ្នកគង្វាលម្នាក់ទៀតនោះ
ទេ ប្រសិនបើខ្ញុំត្រូវបានដាក់ឲ្យនៅក្នុងកូនទីនោះ
ម្ដងទៀត ។ . . .

បន្ទាប់ពីជាងហុកសិបឆ្នាំកន្លងទៅ ខ្ញុំនៅតែ
អាចឮនៅក្នុងគំនិតខ្ញុំនូវសម្រែកនោះ សម្លេងយំ
តក់ស្លុតនៃកូនចៀមរបស់ខ្ញុំពេលខ្ញុំនៅជាក្មេង
ប្រុស ដែលខ្ញុំមិនបានឃ្នាលវា ដូចដែលខ្ញុំគួរតែ
ធ្វើ ។ ខ្ញុំក៏នៅតែអាចចងចាំពីការស្ដីបន្ទោសដោយ
ក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុកខ្ញុំ ៖ « កូនប្រុស តើប៉ាមិន
អាចទុកចិត្តកូនឲ្យគ្រាន់តែថែទាំកូនចៀមមួយ
បានទេឬអី ? » បើយើងមិនមែនជាអ្នកគង្វាលល្អ
ខ្ញុំឆ្ងល់ថា យើងនឹងមានអារម្មណ៍បែបណានៅក្នុង
ភាពអស់កល្បជានិច្ច ។ ■

បេឡាពី ឆែមស៍ អ៊ី ហ្វេងស៊ូ "Responsibilities of Shepherds,"
Ensign, ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩៥ ទំព័រ ៤៦, ៤៨ ។

រូបភាពដោយ SUREN MANVELYAN/THINKSTOCK

ការយល់ដឹងជ្រៅជ្រះ



ក្រុមគ្រួសាររបស់វ៉ិស្តូ ទៅដំណើរការស្រាវជ្រាវនៅសហគមន៍ដ៏ឆ្ងាយរបស់ពួកគេ

ចុះបើខ្ញុំមិនមានបុព្វការីជនជាអ្នកត្រួសត្រាយ ?

« ខ្ញុំស្រឡាញ់ និង គោរពសេចក្តីជំនឿ និង ភាពក្លាហានរបស់ពួកអ្នកត្រួសត្រាយជំនាន់ដើមរបស់សាលនាចក្រណាស់ ។ បុព្វការីជនរបស់ខ្ញុំធ្លាប់បានរស់នៅឆ្ងាយឆ្ងងមហាសមុទ្រនៅពេលនោះ ។ គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគាត់ដែលបានរស់នៅក្នុងទីក្រុងណាមួយ ឬ រិនធើរ ខ្លាធើរ ទេ ហើយក៏គ្មាននរណាម្នាក់បានធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ទឹកដីទាំងឡាយដែរ ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងនាមជាសមាជិកសាលនាចក្រម្នាក់ ខ្ញុំប្រកាសដោយកតញ្ញតា និង ដោយមោទនភាពពីគោរពដំណែលអ្នកត្រួសត្រាយនេះជាមួយខ្ញុំផ្ទាល់ ។ »
« ជាមួយនឹងសេចក្តីអំណរដូចគ្នានោះ ខ្ញុំសូមប្រកាសពីគោរពដំណែលនៃពួកអ្នកត្រួសត្រាយជនជាតិសាលនាចក្រសម័យទំនើបនាមចម្បងនេះ ដែលរស់នៅក្នុងគ្រប់ជានិស្សិតសាលនាចក្រ ហើយដែលដំណើររឿងនៃការតស៊ូ សេចក្តីជំនឿ និងការលះបង់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេបានបន្ថែមនូវវគ្គថ្មីៗដ៏មានសិរីល្អក្នុងវគ្គបង្ហាញនៃបទក្មេងនៃនគរព្រះនាថ្ងៃចុងក្រោយនេះ ។ »

ប្រធាន ខៀវ អេស៊ូ អុជដូល ទីប្រឹក្សាទីពីរក្នុងគណៈប្រធានទីមួយ "Faith of Our Father," លីអាហ្វណា, ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០០៨ ទំព័រ ៧០ ។

មាននៅក្នុងច្បាប់នេះផងដែរ

សម្រាប់មជ្ឈិមវ័យក្មេង

ពោរពេញដោយ ភាពរស់រវើក និង ថាមពល

នេះគឺជាទម្លាប់មួយដែលអ្នកអាចចាប់ផ្តើម ដើម្បី
មានសុខភាពកាន់តែប្រសើរ មានថាមពលកាន់តែ
ច្រើន និង ការបំផុសគំនិតកាន់តែខ្លាំងឡើង ។



ទំព័រ ៤២

សម្រាប់យុវវ័យ

ទំព័រ ៥២



រួចរាល់ជាស្រេច ដើម្បីទទួល បញ្ជីតភាពមិលគីស្យាដែក ?

ការបង្រៀនទាំងនេះពីអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ និងជួយអ្នកឲ្យ
កាន់តែយល់ច្បាស់ពីអត្ថន័យនៃអ្វីដែលជាសម្បត្តិ និង សេចក្តី
សញ្ញានៃបញ្ជីតភាព ។

សម្រាប់កុមារ

ការធ្វើដំណើររបស់អាណា

ពេលអាណាចុះពីរថ្ងៃនៅប្រទេសអាមេរិក នាងមានតែម្នាក់ឯង
គត់ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់យល់ភាសានាងសោះ ។ ប៉ុន្តែ នាង
បានចងចាំពីការរិះរករបស់ម្តាយនាងដែលចា ព្រះរាជវង្សាគឺទ្រង់ពូ
និង យល់ការអធិស្ឋានរបស់យើងជានិច្ច ។



ទំព័រ ៦៦

